

SÆRTRYK AF RETSTIDENDE FOR DE SØNDERJYDSKE LANDSDELE

LOV

NR. 258 AF 28. JUNI 1920

OM

**INDFØRELSE AF DANSK PERSONRET, FAMILIERET
OG ARVERET I DE SØNDERJYDSKE LANDSDELE**

MED NOTER OG SAGREGISTER

VED PROFESSOR, DR. JURIS
HENRY USSING

KØBENHAVN

TRYKT HOS J. H. SCHULTZ A/S

1920

Lov Nr. 258 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Personret, Familieret og Arveret i de sønderjydske Landsdele, med Noter og Sagregister.

Ved Professor, Dr. juris *Henry Ussing*.

Anm. Medens Sønderjylland før 1864 ikke havde fælles Privatreten med Kongeriget, vil dansk Privatreten nu blive indført i de sønderjydske Landsdele i Løbet af kort Tid. Dette sker ved en Række Love, hvoraf de to vigtigste er denne L. og den samtidige L. om Indførelse af dansk Formueret i de sdj. Ldsd. For at give Befolkningen Lejlighed til at lære dansk Ret at kende, før den træder i Kraft, opstiller begge Love den Hovedregel, at dansk Ret først kommer til at gælde i de sdj. Ldsd. den 1. Januar 1922. Tiden fra Lovens Ikrafttræden (28. Juni 1920) til 31. December 1921 er altsaa en Overgangstid, i hvilken Privatreten paa de fleste Punkter ikke forandres, Paa den anden Side skal fra 1. Januar 1922 almindelig dansk Ret gælde undtagen paa enkelte Punkter.

Hvad der gaar ind under denne Lov, fremgaar af Overskriften, se nærmere § 1°. Lovens »Skelet« dannes af §§ 1, 2, 42 og 67, der indeholder Hovedreglerne. Lovens første Hovedafsnit (§§ 2—41) indeholder de Regler, der gælder i Overgangstiden, det andet Hovedafsnit (§§ 42—66) de Regler, der skal gælde efter 31. Decbr. 1921. For at udfinde, hvad der gælder i Overgangstiden (før 1922), behøver man derfor kun at læse §§ 2—41. § 2 er Hovedreglen for Overgangstiden og maa stedse have i Erindring ved Læsningen af §§ 3—41. For ret at forstaa disse sidste §§ maa man derfor nøje sætte sig ind i Noterne til § 2. Efter Overgangstidens Udløb maa Reglerne søges i §§ 42—66, og Hovedreglen her er § 42, der nøje maa mærkes (med Noter) og erindres ved Læsningen af de øvrige §§.

Om Lovens Tilblivelse skal følgende Oplysninger gives. Udkastet til Loven er udarbejdet af et Udvalg, der i Efteraaret 1919 blev nedsat af det midlertidige Ministerium for sønderjydske Anliggender efter Forhandling med Justitsministeriet. Under Arbejdet, der strakte sig over ca. 5 Maaneder, forhandlede Udvalget saavel med sagkyndige Sønderjyder, navnlig Vælgerforeningens Retsudvalg, som med andre Lovudvalg og en Række danske Myndigheder, derunder først og fremmest Justitsministeriet, igennem hvilket Forslaget blev fremsat for Rigsdagen, ledsaget af Udvalgets Bemærkninger.

Denne Lovudgave indeholder ikke nogen Fremstilling af hidtil gældende Ret eller af

dansk Ret i Almindelighed. Herom maa henvises til andre Værker. Oplysning om dansk Rets Regler faas bedst i Prof. V. Bentzons straks nedenfor nævnte Bøger. Af de mere populære Fremstillinger kan nævnes Prof. H. Munch-Petersens »Den borgerlige Ret« (4. Udg., 1917). For hidtil gældende Rets Vedkommende maa henvises til de almindelige Lærebøger og Kommentarer til B. G. B. Oplysning om de særlige slesvigske Retsregler, der var gældende ved Siden af B. G. B., kan søges i Kählers nedenfor nævnte Værk. Af Værdi navnlig for dem, der kender dansk Ret, er ogsaa Dr. Cohns Oversigt (se ndf.)

Til Oplysning skal endnu bemærkes, at der i Anmærkninger til forskellige §§ er givet en Behandling af adskillige Spørgsmaal, der ikke særlig er omtalt i Loven, medens Fortolkningen og Forklaringen af Lovreglerne indeholdes i de Noter, der knyttes til selve Lovteksten. I Noter og Anmærkninger benyttes følgende Forkortelser:

B. G. B. betyder: Bürgerliches Gesetzbuch für das deutsche Reich v. 18. Aug. 1896.

Bentzon AR. betyder: V. Bentzon: Den danske Arveret, 1910.

Bentzon FR. betyder: V. Bentzon: Den danske Familieret, 2. Udg. 1916.

Bentzon PR. betyder: V. Bentzon: Personretten (1916—1918).

Best. betyder: Bestemmelse(n), Bestemmelser(ne).

Cohn betyder: Dr. juris N. Cohn: Oversigt over de vigtigste Forskelligheder mellem den i Sønderjylland gældende og den danske Privatreten, 1919.

de sdj. Ldsd. betyder: de sønderjydske Landsdele.

Formueretsl. betyder: Lov af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Formueret i de sdj. Ldsd.

Fr. betyder: Forordning.

Ikrafttr. betyder: Ikrafttræden.

Indf. betyder: Indførelse.

Kähler betyder: Dr. jur. Otto Kähler: Das Schleswig-Holsteinische Landesrecht, Glückstadt 1908.

L. betyder: Lov. [Naar ikke andet fremgaar af Sammenhængen, betyder det L. om Indf. af dansk Personret m. m.]

Mot. betyder: Bemærkningerne til Lovforslaget.

Begge Dele findes i Rigsdagstidende 1919 —20, Tillæg A Sp. 7337 ff.

Pkt betyder: Punktum.

Pl. betyder: Plakat.

Retspleje-Indfl. betyder: Lov af 28. Juni 1920 om Indf. af dansk Retspleje i de sdj. Ldsd.

Til Forklaring af Henvisningerne meddeles:

§ 2¹, § 2² betyder: § 2 Note 1, § 2 Note 2.
§ 3¹, § 3² betyder: § 3, 1ste Stykke, § 3, 2det Stykke (af Lovteksten).

§ 1.

I de sønderjydske Landsdele¹ skal dansk Personret, Familieret og Arveret² indføres i Overensstemmelse med nedenstaaende Regler³.

1. L. gælder kun for de Landomraader, der er overdraget til Danmark ifølge Fredstraktaten i Versailles af 28. Juni 1919, Art. 110, sidste Sætning, jfr. L. 9. Juli 1920 om Indlemmelse af de sdj. Ldsd. § 1; men den vil være at anvende af Domstolene i det øvrige Danmark, naar det til Afgørelse foreliggende Forhold efter dansk Rets Grundsætninger skal bedømmes efter den i de sønderjydske Landsdele gældende Ret (se § 40⁴). Best. i § 40² maa anvendes af alle Landets Domstole.

2. Disse 3 Udtryk maa forstaas efter dansk juridisk Sprogbrug. Til Sammenligning med tysk Sprogbrug kan oplyses, at de 3 Udtryk tilsammen omfatter, hvad der behandles i B. G. B. IV og V Bog (Familienrecht, Erbrecht) samt i 2 Titler af I Bog, nemlig §§ 1—20 (Natürliche Personen) og §§ 104—115 (Geschäftsfähigkeit). I Almindelighed medtages under dansk Personret ogsaa de juridiske Personer (B. G. B. §§ 21—89); men L. omfatter dem ikke, idet Reglerne derom findes i andre Love, navnlig Formueretsl. §§ 7 og 23 (Foreninger og Stiftelser). Til Gengæld indeholder L. nogle Best., der falder udenfor de 3 Discipliner, nemlig dels en Række processuelle Best., der staar i Forbindelse med dens Emner (§§ 3, 4, 12, 23²), dels en Regel, der

omfatter hele den internationale Privatret (§ 40).

3. L. er traadt i Kraft 28. Juni 1920 (se § 67¹). Fortolkningen af Ls Best. maa ske efter dansk Rets Grundsætninger. Det maa imidlertid mærkes, at Loven ikke har tilsigtet en fuldstændig og detailleret Ordning af alle ved Retsovergangen opdukkende Spørgsmaal; man er gaaet ud fra, at den nærmere Gennemførelse af Lovreglerne og Tilpasningen af ny og gamle Regler i vidt Omfang kunde overlades de retsudøvende Myndigheder. Dernæst har det i den forholdsvis korte Tid, i hvilken Ls Udarbejdelse maatte tilendebringes, ikke været muligt at gøre Ls Regler saa gode og klare som ønskeligt. Af disse Grunde maa de retsudøvende Myndigheder føle sig noget friere stillet end overfor andre Love, især hvor L. kun ufuldstændigt klarer Sammenspillet mellem ny og gamle Regler. Retsudøverne maa ikke føle sig for stærkt bundne af Ordenes bogstavelige Betydning eller gaa ud fra, at Ls Udtryksmaade er ganske konsekvent, men maa altid søge at finde Ls praktisk fornuftige Formaal. Motivernes Udtalelser vil det være naturligt at tillægge særlig Vægt. Det væsentlige Indhold af Motiverne er indarbejdet i nærværende Fremstilling, der i store Stykker hviler paa dem.

Midlertidige Bestemmelser (§§ 2—41).

§ 2.

Indtil Udgangen af December 1921 bliver de hidtil gældende Regler¹ i Kraft, forsaavidt de ikke ophæves eller ændres² ved Bestemmelserne i §§ 3—41³ eller andre særlige Bestemmelser⁴.

1. d. v. s. om Person-, Familie- og Arveret (§ 1²). Hovedmængden af disse findes i de § 1² nævnte Stykker af B. G. B. med dertil hørende Best. i »Einführungsgesetz« af 18. August 1896 og den preussiske »Ausführungsgesetz« af 20. September 1899. »Hidtil gældende« betyder her og i hele Ls første Afsnit (§§ 2—41) de Regler, der gjaldt før Ls Ikrafttr. (28. Juni 1920).

2. Paa alle de Punkter, hvor der ikke er givet nye Regler, gælder de ældre altsaa uforandret, jfr. Anm. foran § 1.

3. §§ 3—41 gør en Række Undtagelser

fra Hovedreglen i § 2, jfr. Anm. foran § 1. Best. i §§ 3—41 er traadt i Kraft 28. Juni 1920 (se § 67¹); de taber — med enkelte Undtagelser — deres Gyldighed med Udgangen af Aaret 1921 (se § 42³). Rækkefølgen af Best. i §§ 3—41 er i Hovedsagen den samme som i B. G. B. Paa de forskellige i § 1² omtalte Discipliner fordeler §§ 3—41 sig saaledes: Personret §§ 4—6, 24—30 og til Dels §§ 3 og 41, Familieret §§ 7—23 og til Dels §§ 3 og 41, Arveret §§ 31—39, International Privatret o. l. § 40.

4. d. v. s. Bestemmelser i andre Love eller

gyldige Anordninger. At visse ældre Regler kan ændres ved Anordning, hjemles dels ved L.s §§ 4 og 12 (se disse), dels ved L. 28. Juni 1920 indeholdende nogle Best. vedr. Lovgivn. og Forvaltn. i de sdj. Ldsd. § 1.2^o, hvorefter »Bestemmelser, som er udstedte efter den 11. November 1918 eller i Henhold til den Forbundsraadet ved tysk Rigslov af 4. August 1914 tillagte Beføjelse, kan ophæves ved kongelig Anordning«. Iøvrigt maa det antages, at en Anordning kan ændre alle de Best. i hidtil gældende Ret, der er givet ved Anordning eller, hvad der nærmest svarede hertil. Af andre Lovbest., der berører Person-, Familie- og Arveretten i Overgangstiden, maa nævnes: Formueretsl. §§ 7 og 23 (se § 1²); L. om Indf. af dansk Sølvgivn. § 1 (se § 3°), L. om Indf. af dansk Lovgivn. om Forfatterret m. m. (se § 31 Anm., § 33 Anm. 1 i Slutn.), L. indeh. nogle Best. vedr. Lovgivn. og Forvaltn. § 3 (se § 4³), L. om det offentlige Fattigvæsen m. m. § 2 (se § 13 Anm. samt L. om Indf. af dansk Retspleje (Retspleje-Indfl.) §§ 2, 12, 15, 20 og 23—29. Ang. Indholdet

af disse §§ bemærkes: § 2.5^o ændrer de to Former for Viljeserklæringer, der kaldes »gerichtliche oder notarielle Beurkundung«, og »öffentliche Beglaubigung«, saaledes at der i Stedet kræves Attest ved Notarius publicus. § 12 opretholder den tyske Civilprocesordning § 627, hvorefter Retten under Sag om Ægteskabs Opløsning kan træffe midlertidige Best. om Underholdspligt og Forældremagt og om, at Ægtefællerne kan bo hver for sig. § 15 giver processuelle Regler om Sager, der gaar ud paa Dødserklæring af forsvundne Personer. (De materielle Regler herom i B. G. B. §§ 13—19 og i Bundesratsverordn. 18. April 1916 bliver i Kraft i Overgangstiden). § 20 lader en »Forsikring paa Ære og Samvittighed« træde i Stedet for »Offenbarungseid« og Forsikring »an Eidesstatt«. De øvrige §§ i Retspleje-Indfl. omtales i det følgende, nemlig § 23 (§ 33 Anm. 2 under a), § 24 (§ 4¹), §§ 25—26 (§ 33 Anm. 1 og 2), § 27 (§ 11 Anm., § 33²), § 28 (§ 33³), § 29 (§ 36 Anm.) Alle de ovennævnte Love er af 28. Juni 1920 undtagen L. om Indf. af Lovgivn. om Forfatterret m. m., der er af 30. Juni.

§ 3.

Formynderskabsrettens Beføjelser og Pligter gaar over til Amtmanden i de Tilfælde, der omhandles i »Bürgerliches Gesetzbuch« af 18. August 1896 (i det følgende betegnet som B. G. B.) §§ 1304, 1308, 1337, 1357, 1358, 1379, 1402, 1447, 1451, 1595, 1612, 1635, 1636 og 1685¹. Iøvrigt gaar de over til Underretsdommeren². Denne handler som administrativ Autoritet (Underøvrighed) i de Tilfælde, hvor tilsvarende Handlinger efter dansk Ret er Øvrighedsforretninger³; i andre Tilfælde kan Underretsdommerens Afgørelse paakæres⁴.

Tilsynet med umyndige udøves af Underretsdommeren paa det Sted, hvor den umyndige bor, og i Tvivlstilfælde af den Underretsdommer, Justitsministeren udpeger. For umyndiggjorte Personers Vedkommende medfører den umyndiges Flytning ikke Flytning af Tilsynet.

I Kraft bliver §§ 51, 52, 54 og 61 i Rigsloven af 17. Maj 1898 om den frivillige Retsplejes Anliggender⁵. B. G. B. § 1789 ophæves⁶.

Er der ved denne Lovs Ikrafttræden paabegyndt Sag for Formynderskabsretten, paahviler det Underretsdommeren i den danske Retskreds, i hvilken den Underret, der hidtil har behandlet Sagen, havde Sæde, at drage Omsorg for, at Sagen overføres til videre Behandling i Overensstemmelse med foranstaaende Regler⁷. Har Formynderskabsretten Sæde udenfor de sønderjydske Landsdele, og maatte Sagen af internationale Hensyn blive afvist eller afgivet til de danske Myndigheder, kan den overføres til den Underretsdommer⁸, som Justitsministeren bestemmer dertil.

De Afgørelser i Formynderskabssager, som er truffet af de hidtilværende Retter (Formynderskabsretten eller højere Ret)⁹, kan indbringes for overordnet dansk Ret i Overensstemmelse med Reglerne i Loven om Indførelse af dansk Retspleje i de sønderjydske Landsdele § 11; de sammesteds givne Regler om Sager, der ved Lovens Ikrafttræden maatte være indbragt for højere Ret, finder tilsvarende Anvendelse paa Formynderskabssager.

Dansk Rets Regler om Tinglæsning af Umyndiggørelsesdekreter finder ikke Anvendelse¹⁰, hvorimod Dekreter, der afsiges efter Lovens Ikrafttræden, kundgøres i Statstidende¹¹.

1. § 3.1^o erstatter Formynderskabsret med Amtmand og Underretsdommer, de Myndigheder, der i dansk Ret har tilsvarende Funktioner, og fordeler Forretningerne mellem dem efter lignende Grundsætninger som i dansk Ret, dog med den vigtige Undtagelse, at Amtmanden ikke bliver Pupilautoritet. De Funktioner, L. tillægger Amtmanden, er følgende: a) Tilladelse til Ægteskab, naar Forældre el. Formynder nægter Samtykke (1304, 1308, jfr. 1337 om efterfølgende Godkendelse), b) Tilladelse til en Ægtefælles Retshandler, hvor den anden nægter fornødent Samtykke (1358.2^o, 1379, 1402, 1447, 1451), c) Omstødelse af Ægtemandens Bestemmelse om hel eller delvis Ophævelse af Hustruens »Schlüsselgewalt« (1357), d) Bemyndigelse til, at Ægtemanden opsiger Hustruens Arbejdskontrakt (1358.1^o), e) Afgørelse af Tvist mellem Børn og Forældre om, hvorledes Underhold skal ydes (1612, der iøvrigt kun bliver i Kraft for Børn over 18 Aar, se § 15.2^o ndf.), f) Bestemmelse om Forældremagten ved Skilsmisse og Separation (§§ 1635, 1636, 1685, 1586), g) Tilladelse til, at en umyndiggjort Ægtemands Formynder anfægter Ægtheden af Hustruens Barn (1595). Over Amtmandens Afgørelser vil der kunne klages til Justitsministeren.

2. forsaavidt de ikke ved særlig Bestemmelse tillægges andre, se navnlig § 18. Underretsdommeren har alle Funktioner som Pupilautoritet, ogsaa dem, der efter dansk Ret udøves af Amtmanden, se Note 1.

3. L. har ikke villet foregribe Afgørelsen af Spørgsmaalet, om Underretsdommerens Forretninger vedr. Værgetilsyn efter dansk Ret er administrative. Hvis dette antages (hvad det vistnok bør!), medfører den her givne Regel, at Underretsdommerens heromhandlede Funktioner næsten alle er administrative, hvoraf følger, at der over hans Afgørelser kan klages til Amtmand og Justitsminister. Judicielt handler Underretsdommeren dog ialtfald ved foreløbig Umyndiggørelse (B. G. B. § 1906, jfr. L. om Rettens Pleje § 459.3^o) og vistnok i det Tilfælde, der omhandles i L.s § 17.2 Pkt. (§ 17°).

4. efter Reglerne i Lov om Rettens Pleje smh. m. Retspleje-Indfl. (smh. navnlig dennes § 1.1^o, § 2.1^o).

5. Heraf følger modsætningsvis, at de øvrige Regler om Formynderskabssager i den nævnte L. falder bort. Sagerne maa, hvor ingen særlig Regel er givet, behandles efter

dansk Rets Regler. De Best., der holdes i Kraft, hænger sammen med de materielle Regler, der bliver i Kraft. §§ 51—52 afgør, i hvilket Øjeblik Dekreter om Forældremagtens Suspension (»Ruhen der elterl. Gewalt«) og om foreløbig Umyndiggørelse træder i Kraft; § 54 bestemmer, at Formynderskab retten (nu Underretsdommeren) evt. kan forordre et Sikkerhedshypotek lagt paa Formynderens faste Ejendom el. Skib; § 61 omhandler Virkningen af en foreløbig Umyndiggørelse, der atter ophæves.

6. Den fastsætter Formen for Beskikkelse af Formynder. I Stedet maa fremtidig anvendes dansk Rets Form for Værgebeskikkelse. Hvornaar Formynder skal beskikkes, afgøres vedblivende efter ældre Rets Regler, jfr. § 24 Anm.

7. Sagen overgaar derfor i Alm. til administrativ Behandling (jfr. Note 3), hvis den ikke før L.s Ikrafttr. er afgjort i første Instans (§ 3.5^o).

8. Efter Underretsdommer burde være indføjet »eller Amtmand«, idet Sagen bør overføres til en Amtmand i de Tilfælde, der omhandles i § 3. 1. Pkt.

9. I Formynderskabssager gik Appellen fra Landretten til »Kammergericht«. Reglen i Retspleje-Indfl. § 11 maa derfor anvendes, som om der stod Kammerretten i Stedet for Overlandsretten i Kiel. Hjemvises Sagen fra Landsretten, maa Retspleje-Indfl. § 11.4^o formentlig anvendes saaledes, at Sagen hjemvises til en Underret og ikke gaar over til administrativ Behandling.

10. Tinglæsning skal overhovedet ikke ske, heller ikke ved foreløbig Umyndiggørelse; Best. om Tinglæsning i Lov om Rettens Pleje § 459.3^o finder saaledes ikke Anvendelse. Indførelse i Grundbogen kræves heller ikke. Derimod maa der kræves Registrering efter Reglerne i den danske Skibsregistreringslov, idet denne L. er sat i Kraft ved L. om Indf. af dansk Sølovg. § 1: Registrering af Umyndiggørelsesdekreter vil ikke kunne ske, saalænge et Skib kun er »foreløbig registreret« i Henhold til sidstn. L.s § 4, idet den foreløbige Registrering kun har offentligretlig Betydning.

11. Kundgørelsen i Statstidende bør ske paa samme Maade som i det øvrige Danmark; dens Undladelse vil ikke medføre, at Umyndiggørelse savner Virkning overfor godtroende Medkontrahent.

§ 4.

Bestemmelserne om de borgerlige Personregistre¹ — derunder § 48 i Rigsloven af 17. Maj 1898 om den frivillige Retsplejes Anliggender² — bliver i Kraft med de Ændringer, som maatte blive fastsat af Justitsministeren³. Amtsretternes hidtidige Funktioner med Hensyn til disse Register overgaar til Underretterne⁴, hvis Afgørelse kan paakæres⁵; Bestemmelserne i § 3, 5te Stykke, finder tilsvarende Anvendelse. Pligten til at anmelde Fødsler, Navngivelser og Dødsfald til Personregistre træder i Stedet for den i det øvrige Danmark bestaaende Pligt til at foretage saadan Anmeldelse til Ministerialbøgerne⁶.

Efter Forhandling mellem Justitsministeren og Kirkeministeren fastsættes der Regler om, i hvilke Tilfælde der skal ske Tilmeldelse fra Personregistre til Ministerialbøgerne i det øvrige Danmark, og i hvilke Tilfælde Førerne af Personregistre skal gøre Tilførsel til disse om Tilmeldelser, der er sket til Ministerialbøgerne⁷.

Naar et Dødsfald anmeldes til Personregisterføreren, skal han uden Betaling meddele Attest derom. Den Præst, som foretager Jordpaakastelse eller anden Begravelsesceremoni uden forud at have ladet sig forevise saadan Attest, straffes med en Bøde til Statskassen af 20—300 Kr.⁸

Registerføreren skal derhos uden Ophold give Skifteretten paa Dødsstedet Meddelelse om ethvert til ham anmeldt Dødsfald⁹.

1. Navnlig »Personenstand-Gesetz« 6. Februar 1875, hvorefter en særlig Embedsmand (Standesbeamter) fører Register over Fødsler, Ægteskaber og Dødsfald, samt Bekm. des Reichskanzlers 25. Marts 1899 betr. Vorschriften zur Ausführung des Gesetzes (Reichs-Gesetzblatt S. 225).

2. Den paalægger Registerføreren at give Formynderskabsretten (nu Underretsdommeren) Meddelelse om visse Forhold.

3. Ved L. selv gøres enkelte Ændringer, se foruden § 4 navnlig § 6.2^o, § 23.1^o. L. § 4 fastslaar en ny officiel Betegnelse for Registerne og for Føreren, der altsaa ikke mere hedder »Standesbeamter«. At Registerne maa føres paa Dansk, følger af L. indeh. nogle Best. vedr. Lovgivn. og Forvaltn. § 3. hvorefter offentlige Myndigheders Forretningssprog er Dansk, forsaavidt andet ikke best. v. særlig Lov. En Bekendtg. fra Justitsministeriet om Førelsen af de borg. Personreg. er udstedt 31. August 1920.

4. Berigtigelse af Registerne krævede hidtil Rettens Bestemmelse, se L. 6. Februar 1875 §§ 65—66; ifølge Bek. 31. Aug. 1920 (se Note 3) § 10 kan den ogsaa ske med Justitsministeriets Tilladelse.

5. Se § 3⁴.

6. I de sdj. Ldsd. bliver der ingen Pligt til at foretage Anmeldelser til Kirkebøgerne (eller de særlige Register, der i enkelte Tilfælde, f. Eks. m. H. t. Jøder, erstatter dem); Best. derom i Fr. 30. Maj 1828 §§ 9—10, L. 13. April 1851 § 10, L. 4. Marts 1857 kommer altsaa ikke til at gælde.

7. Disse Regler er endnu ikke givet.

8. Disse Best. erstatter Skiftel. 30. November 1874 §§ 1—3, der ifølge Retspleje-Indfl. § 24 ikke skal gælde i de sdj. Ldsd. Præsten skal altsaa ikke forlange Skifteretsattest, men i Stedet Attest fra Personregisterføreren.

§ 5.

Personer mellem 18 og 21 Aar kan under særlige Omstændigheder¹ opnaa Fuldmyndighed ved kongelig Bevilling. B. G. B. §§ 3—5 ophæves¹; svævende Sager kan dog føres til Ende efter de hidtil gældende Regler².

1. Heri ligger, at Kongen hverken er bundet af Reglerne i B. G. B. §§ 3—5 om Betingelserne for at erklære en Person fuldmyndig, eller af den Praksis, der er udviklet i det øvrige Danmark, hvor Fuldmyndighedsalderen er højere.

2. altsaa fortsættes som Retssager (paa hvilke Retspleje-Indfl. anvendes) og afgøres paa Grundlag af B. G. B. §§ 3—5.

Anm. Af Ls Tavshed i Forbindelse med § 2 følger, at Myndighedsreglerne iøvrigt bliver uforandrede (jfr. dog §§ 40—41). Fuldmyndighedsalderen er stadig 21 Aar, og 18 Aar medfører ikke delvis Myndighed som efter dansk Ret (se dog § 6³). Fremdeles er det klart, at en ældre »Volljährigkeitserklärung« bevarer sin Virkning.

§ 6.

Lov om Navneforandring Nr. 89 af 22. April 1904¹, jfr. Lov Nr. 85 af 31. Marts 1916², indføres. Lovens Regler om myndige og mindreårige anvendes henholdsvis paa Personer over 18 Aar og Personer mellem 18 og 21 Aar³. B. G. B. § 1577, 2det Stykke, 3die Punktum ophæves⁴.

Hvor Bevilling⁵ til eller Bevis for Navneforandring meddeles⁶ eller Navnerettelse tillades⁷ med Hensyn til Personer, der er optaget i et af de borgerlige Fødselsregistre i de sønderjydske Landsdele (jfr. § 4), skal den Myndighed, der udfærdiger eller udleverer Bevillingen eller Beviset eller giver Tilladelsen, uden Ophold give Meddelelse om Navneforandringen til Føreren af det paagældende Register.

1. Den i L. 1904 § 6. 2° (jfr. L. Nr. 76 1. April 1905) omhandlede Regel, der ikke mere er anvendelig, kan ikke anses for at være sat i Kraft i de sdj. Ldsd.

2. Den ved L. 1904 aabnede Adgang til Navneforandring ved Øvrighedsbevis skal ifølge L. 1916 falde bort 30. Juni 1921; men den vil antagelig blive forlænget ved ny L.

3. Dette betyder, at Navneforandring kan begæres af enhver, der er fyldt 18 Aar, skønt 18 Aar ikke medfører personlig Myndighed i de sdj. Ldsd. (§ 5 Anm.), at Personer under 21 Aar skal have Forældres Samtykke, ældre Personer derimod ikke. Der maa iøvrigt i Overgangstiden gøres enkelte andre Lempelser i L. 1904; »Forældremyndighed« maa saa-

ledes forstaas som »Sorge für die Person«, jfr. § 17^a og Anm.

4. Det fastsætter den Form, fraskilt Hustru skal benytte, naar hun vil genoptage sit tidligere Navn. Hun bør nu gaa frem paa den i L. 1904 § 5 nævnte Maade. Da ikke hele § 1577 ophæves, maa det stadig afgøres efter § 1577, hvorvidt hun kan skifte Navn.

5. kongelig Bevilling.

6. i Henhold til L. 22. April 1904.

7. af Underrettsdommeren (§ 4^a) el. af Justitsministeren, der har Myndighed hertil i Henhold til Bek. 31. August 1920 (§ 4^a).

Anm. B. G. B.s øvrige Regler om Navn bliver i Kraft, jfr. dog § 23. 1° ndf.

§ 7.

B. G. B. § 1315 og Art. 43 i Udførelsesloven af 20. September 1899 ophæves¹. Det afgøres efter dansk Rets Regler, om Militærpersoner skal have Tilladelse til at indgaa Ægteskab², og om der, inden Udlændinge stedes til Ægteskab, kræves særlige Betingelser opfyldt³.

1. Naar disse Best., hvorefter Særregler gjaldt om Militære og Udlændinge, er nævnt udtrykkelig, er Grunden, at man har villet gøre Reglen tydeligere for Personregisterføreren. Udførelsesl. er den preussiske »Ausführungsgesetz zum B. G. B.«

2. Der kræves i vidt Omfang Tilladelse fra Foresatte, saaledes altid for fast ansatte Officerer og Underofficerer, men for Menige kun, naar de gør Tjeneste. De nærmere Regler kan for Hærens Vedkommende ses af Justitsm. Cirk. Nr. 275 1. Oktober 1912. Reglerne for Flaaden er ikke meget forskellige fra dem for Hæren, se Bentzon FR. S. 72 f.

3. For Udlændinge gælder to Særregler: a) Naar Brudgommen er Udlænding fra et andet Land end Norge, Sverige og Tyskland

og ikke har vundet Forsørgelsesret i en dansk Kommune, kræves Hjemstedsbevis fra hans Hjemland, med mindre Indenrigsministeren fritager derfor, se Fattigl. 9. April 1891 § 42. 2°. Denne Bestemmelse maa være indført ved § 7 her, skønt den ikke er nævnt i L. om det offentlige Fattigvæsen m. m. i de sdj. Ldsd. § 2, og skønt Motiverne til § 7 ikke nævner den. b) Naar Brudgom el. Brud er svensk Undersaat, der ikke har fast Bopæl i Danmark, kræves en særlig Attest fra svensk Myndighed, se Bekg. Nr. 213 19. Oktober 1907.

Anm. Fattigl. § 42.1^o finder ikke Anvendelse i de sdj. Ldsd., undtagen hvor Brudgommen er hjemmehørende i det øvrige Danmark (§ 8).

§ 8.

Naar en af de forlovede (eller begge) er hjemmehørende i Danmark udenfor de sønderjydske Landsdele, skal for hans (eller begges) Vedkommende dansk Rets Regler om Betingelserne for Ægteskab iagttages¹.

Bestemmelsen i Lov 13. April 1851 § 4 skal iagttages² ved Indgaaelse af Ægteskaber i de sønderjydske Landsdele, saafremt Bruden hører hjemme i det øvrige Danmark; B. G. B. § 1316, 2det og 3die Stykke finder dog tilsvarende Anvendelse³.

1. Naar begge Forlovede er hjemmehørende i det øvrige Danmark, skal udelukkende dansk Rets Regler om »Vielsesbetingelserne« iagttages (om Vielsen se § 9. 2°). Naar den ene er fra de sdj. Ldsd. den anden fra det øvrige Danmark, maa sønderjydske Ret anvendes paa den ene, dansk Ret paa den anden m. H. t. alle de Betingelser, der alene angaar en af de Forlovede; men herunder hører ikke blot de saakaldte personlige Betingelser, men ogsaa Betingelserne vedrørende Forholdet til Trediemand (B. G. B. §§ 1309, 1313, 1314 og de tilsvarende Betingelser i dansk Ret) og de vigtigste Betingelser vedrørende Forholdet til det offentlige (Fattigl. § 42, Tilladelse til Militære). M. H. t. de Betingelser, der vedrører begge de Forlovede, maa principielt saavel sønderjydske Rets (B. G. B. §§ 1310—

1312) som dansk Rets Betingelser (Fr. 23. Maj 1800, D. L. 3—16—8, L. 13. April 1851 § 9) iagttages; da dansk Rets Betingelser vistnok paa alle disse Punkter er strengere end B. G. B.s, kan man faktisk her anvende dansk Rets Regler alene. Best. maa formentlig ogsaa medføre, at den Forlovede, der er fra det øvrige Danmark, maa stille to Forlovere efter dansk Rets Regler.

2. Paa Brudens Hjemsted skal der med 3 Ugers Varsel ske Kundgørelse til Tingene om det forestaaende Ægteskab. Om Lysning maa iøvrigt ses den i § 4³ nævnte Bek. 31. Aug. 1920 § 6.

3. Kravet om Kundgørelse falder altsaa bort, naar Vielsen ikke kan opsættes, fordi en Part er livsfarlig syg, samt naar Fritagelse bevilges (af Amtmanden, se § 10²).

§ 9.

Ægteskab kan indgaaes for enhver af Personregisterførerne¹, naar mindst en af Parterne har Bopæl eller sædvanligt Ophold i de sønderjydske Landsdele.

Har ingen af Parterne Bopæl eller sædvanligt Ophold i de sønderjydske Landsdele, kan Justitsministeren bemyndige en Registerfører til at foretage Ægteforeningen. B. G. B. §§ 1320 og 1321 ophæves².

1. Parterne kan frit vælge, hvem de vil henvende sig til; Personregisterføreren kan ikke nægte at fungere. Paa den anden Side kan Ægteskab i de sdj. Ldsd. ligesom hidtil kun indgaaes for Personregisterføreren, ikke ved kirkelig Vielse.

2. Disse §§ gav snævrere Regler om Re-

gisterførerens Kompetence. De kan fremtidig heller ikke anvendes m. H. t. Lysning om Ægteskabsindgaaelse (»Aufgebot«), idet denne ifølge den i § 4³ nævnte Bek. 31. August 1920 § 6 kan foretages af enhver Registerfører, for hvem Ægteskabet ifølge L.s § 9 kan indgaaes.

§ 10.

De i B. G. B. § 1322 omhandlede Dispensationer¹ meddeles af Justitsministeren eller den, han bemyndiger².

1. De Dispensationer, som B. G. B. § 1322 omhandler, er Fritagelse for Lysning (Aufgebot), Tilladelse til at ægte den, med hvem Ægteskabsbrud er begaaet, Tilladelse for en Kvinde til at indgaa Ægteskab før den lovbestede Ægteskabsalder (16 Aar) eller inden 10 Maaneder efter et tidligere Ægteskabs Opløsning.

2. Ved Bekendtg. 21. Juli 1920 har Justitsministeriet meddelt Amtmændene i de 4 sdj. Amter Bemyndigelse til hver for deres Omraade at meddele Dispensationer fra Paabudet om Lysning.

§ 11.

Ægtepagts Oprettelse udkræver begge Parters samtidige Nærværelse for Notarius publicus¹. B. G. B. § 1434 ophæves.

1. Best. vil kun gøre en Ændring i B. G. B. § 1434, der svarer til den Ændring, som Retspleje-Indfl. § 2. 5° gør i de almindelige Form-

regler (§ 2⁴). Ligesaa lidt som i B. G. B. § 1434 ligger der derfor i § 11 noget Krav om Ægtefællernes personlige Nærværelse. Ægtepagt

kan afsluttes ved Fuldmægtig og — med den af B. G. B. § 1437. 1° følgende Undtagelse — af den paagældendes »gesetzliche Vertreter«.

Anm. I Lovreglerne om Ægtefællers Formueforhold sker der bortset fra den formelle Best. i § 3. 1° kun en enkelt Forandring, nemlig m. H. t. Opløsning af Formuefællesskabet, hvor et saadant bestod. Hvis Fælliget ophører efter 18. Juni 1920, (hvilket vistnok maa fortolkes som »18. Juni eller senere«, se § 33 Anm. 2 under b) skal Skiftet ske efter dansk Skiftelovs Regler, ligesom det afgøres efter dansk Ret, hvorvidt den Ægtefælle, der ikke har haft Ansvar for Gælden, efter Skiftet hæfter overfor Kreditorerne, se nærmere Retspleje-Indfl. § 27. 1°. Om samme L.s § 12 se ovf. § 2^a.

Med Hensyn til ældre Rets Regler erindres, at Ægteskaber, der er indgaaet før 1. Januar 1900, i visse Henseender er undergivet de Reg-

ler, der gjaldt før B. G. B., se »Einführungsgesetz« Art. 200. 1° smh. m. »Ausführungsgesetz« Art. 44—67. Herefter opretholdes i det væsentlige ældre Rets Regler m. H. t. Formueforholdets arveretlige Virkninger, derunder den efterlevende Ægtefælles Ret paa Skiftet. Iøvrigt gælder i Hovedsagen B. G. B.s Regler selv for ældre Ægteskaber, dog saaledes at B. G. B.s almindelige Formueordning (»Verwaltungsgemeinschaft«) kun gælder i Tønder, se »Ausführungsges.« Art. 50 § 1 og § 2. 1. Pkt.; iøvrigt undergives de ældre Ægteskaber enten det almindelige Formuefællesskab ifølge B. G. B. §§ 1437 ff. (nemlig i de kongerigske Enklaver, se Ausf. ges. Art. 52 § 1.1 Pkt., §§ 2 og 3) eller Løserefællesskabet ifølge B. G. B. §§ 1549 ff. (nemlig i Resten af de sdj. Ldsd.). Om alt dette henvises til Kähler S. 592 ff., 647 f., og 674 ff.

§ 12.

De hidtil gældende Regler om Ægtepagtsbøger¹ (Güterrechtsregister) — derunder §§ 161 og 162 i Rigsloven om den frivillige Retsplejes Anliggender² — bliver i Kraft med de Ændringer, som maatte blive fastsat af Justitsministeren³. Amtsretternes hidtidige Funktioner⁴ med Hensyn til disse Registre overgaar til Underretterne, hvis Afgørelse kan paakæres⁵; Bestemmelserne i § 3, 5te Stykke finder tilsvarende Anvendelse.

1. Foruden de ved Note 2 nævnte Best. og Reglerne i B. G. B. (§§ 1558—1563 m. fl.) navnlig preussisk L. om den frivillige Retspleje 21. September 1899 Art. 29 samt en justitsministeriel »Verfügung« af 6. November 1899 og en samtidig med den bekendtgjort Forbundsraadsbestemmelse.

2. Herved opretholdes ogsaa de Best., hvortil § 161 henviser, for Ægtepagtsbøgernes Vedkommende. Rigsloven er af 17. Maj 1898.

3. Foreløbig har Ministeriet ikke ændret Reglerne. Om Sproget se § 4³.

4. Selve Førelsen af Bogen paahviler Retskriveren, men det er Retten, som tager Best. om hver enkelt Tilførsel (se den anf. Forbundsraadsbest. § 1, Justitsm. Verfügung Art. 3) og som udsteder visse Attester (L. 17. Maj 1898 § 162).

5. Se § 3^a.

§ 13¹.

Underholdsbidrag² fastsættes fremtidig³ af Overøvrigheden. Denne kan ændre tidligere Bidragskendelser⁴ med Virkning for Fremtiden; dersom Begæring om Ændring indgives inden to Maaneder efter denne Lovs Ikrafttræden, kan Kendelsen ændres med Virkning fra Ikrafttrædelsesdagen.

Bidrag, der er fastsat af dansk Overøvrighed⁵, kan inddrives ved Udpantning⁶ efter dansk Rets Regler, og forsaavidt det er Bidrag paahvilende en Mand til Barn under 18 Aar⁷ eller til Moderen udenfor Ægteskab⁸, tillige ved Beslag paa Løn og Afsoning⁹. Bidragsresolutionen bør indeholde Oplysning herom¹⁰.

1. L. tilsigter kun at ordne Underholdspligten overfor den berettigede private Person, jfr. § 49. 2°, ikke Forholdet til det offentlige, hvorom Reglerne maa søges i Fattiglov. (se Anm. ndf.), jfr. ogsaa § 17⁷.

2. d. v. s. alle Underholdsbidrag, der paalægges i Henhold til Lovreglerne; ogsaa det

saakaldte Barselfærdsbidrag (dansk L. Nr. 130 27. Maj 1908 § 2) gaar ind derunder, jfr. 2°. En Undtagelse indeholder Retspleje-Indfl. § 12 (ovf. § 2^a).

3. Dette maa formentlig forstaas bogstavelig, saa at Reglen ogsaa gælder Bidrag, der kræves for Tiden før L.s Ikrafttr. (forsaavidt

saadant Krav overhovedet kan reises, se B. G. B. §§ 1613 og 1711.) En allerede paabegyndt Sag maa dog kunne føres til Ende; men hvis det er en Sag til Konstatering af Bidragspligten for Faderen udenfor Ægteskab, bør Dommen nøjes med at fastslaa, at Bidrag skal betales efter Overøvrighedens Best.

4. Disse bliver altsaa ved Magt (ogsaa hvor de angaar Børn udenfor Ægteskab), indtil de ændres. Overøvrigheden kan selvfølgelig ikke tilsidesætte en bindende Overenskomst (noget som paa Grund af B. G. B. § 1614 ikke har stor Betydning undtagen m. H. t. Børn udenfor Ægteskab, jfr. § 1714).

5. Lige hermed maa stilles, at en Overenskomst er stadfæstet af Overøvrigheden.

6. Denne Best. omfatter alle Underholdsbidrag, ligegyldig hvem de tilkommer, ogsaa Bidrag til Forældre og til Ægtemand (se Anm.)

7. Herunder falder Ægtebarn, Adoptivbarn og Barn udenfor Ægteskab, derimod ikke et Barnebarn eller en Hustru under 18 Aar. Reglen er motiveret ved, at disse Bidrag evt. kan faas udbetalt af det offentlige (§ 14).

8. Se Note 2 og § 16.

9. efter Reglerne i L. Nr. 130 27. Maj 1908 § 19, L. Nr. 131 s. D. § 13. Derimod bliver Faderen ikke underkastet Udandringsforbudet ifølge de to Love (henholdsvis §§ 17—18 og §§ 11—12). Reglerne om Efterlysning og Flytningsanmeldelse indføres ved Ls § 15.1^o, § 16.1^o.

10. Heri ligger, at Inddrivelsesmidlerne vil kunne anvendes, selv om Reglen ikke er iagttaget.

Anm. §§ 14—16 gør visse yderligere Forandringer i Reglerne om Bidrag til Børn under 18 Aar (Note 7) og til Moderen udenfor

Ægteskab. For alle andre Tilfælde bliver Reglerne om Underholdspligt i Forholdet mellem de private indbyrdes kun forandret paa de to i § 13 nævnte Punkter (Fastsættelse af Overøvrighed, Udpantning). Spørgsmaalet om, hvornaar Bidragspligt opstaar, og om Bidragets Størrelse maa derfor afgøres efter Reglerne i B. G. B. Børn har altsaa Pligt til at underholde Forældre, Bedsteforældre Pligt til at underholde Børnebørn og Forældre Pligt til at underholde Børn, selv efter at de er fyldt 18 Aar. Ligeledes bestaar Pligten til at give Døtre Udstyr (B. G. B. §§ 1620 ff.). Omvendt har man ikke Pligt til at underholde Stifbørn. Til det anførte maa dog knyttes den Bemærkning, at den danske Fattigl. 9. April 1891 § 9 er sat i Kraft ved L. om d. off. Fattigvæsen m. m. i de sdj. Ldsd. § 2. Da det vilde komme i Strid med den detaillerede Regel her i § 13 at anvende Fattigl. § 9 fuldtud i Forholdet mellem de private indbyrdes, maa den nævnte Lovbest. ialtfald fortolkes indskrænkende, saaledes at den kun angaar Forholdet til Fattigvæsenet. Følges denne Fortolkning, maa Fattigl. § 9 anvendes fuldtud ved Fastsættelsen af Bidrag (ligegyldig til hvem), hvor det er Fattigvæsenet, der kræver Bidrag paalagt, fordi det har maattet overtage Forsørgelsen af en Person, der har Krav paa Underhold af en anden (men dette sidste Spørgsmaal maa afgøres efter de i de sdj. Ldsd. gældende Regler). Mener man ikke at kunne undgaa Modstriden mellem de to Lovbestemmelser paa den angivne Maade, bliver der næppe anden Udvej end at se helt bort fra Indførelsen af Fattigl. § 9. I ethvert Tilfælde ses det altsaa, at man i Forholdet mellem de private indbyrdes udelukkende maa anvende nærv. Ls Regler.

§ 14.

Dansk Rets Regler om det offentlige Udbetaling af Underholdsbidrag¹ træder i Kraft. Den offentlige Udbetaling kan aldrig omfatte Bidrag for Tiden, efter at Barnet er fyldt 18 Aar².

Normalbidrag fastsættes snarest mulig for Tiden fra denne Lovs Ikrafttræden til den 30. Juni 1921³. Indtil Amtsrepartitionsfonden er oprettet, skal de Forskud, denne skulde have udredet, ydes af Kredskassen.

1. Lovreglerne herom findes i L. Nr. 131 27. Maj 1908 §§ 4—8, L. Nr. 112 29. April 1913 §§ 2—3 (Ægtebørn, Adoptivbørn), L. Nr. 130 27. Maj 1908 §§ 4—8, § 10.1^o—3°, L. Nr. 113 29. April 1913 §§ 2—4 (Børn udenfor Ægteskab og disses Mødre). Ogsaa Barselfærdsbidraget gaar ind under Reglen, jfr. § 13² og Mot. En Betingelse for Udbetaling er det, at der er paalagt Bidrag i Henhold til de i de sdj. Ldsd. gældende Regler; af denne Grund kan Bidrag

til Stifbørn ikke udbetales af det offentlige, da Stifbørn overhovedet ikke har noget Underholdskrav efter B. G. B. (§ 13 Anm.). Der vil kun kunne udbetales Bidrag for Tiden efter Ls Ikrafttr.

2. Denne Best. er imdsat af Hensyn til, at Underholdspligten overfor Ægtebørn vedvarer udover den nævnte Alder (§ 13 Anm.)

3. d. v. s. af Overøvrigheden i Henhold til L. Nr. 130 og 131 27. Maj 1908 § 8. Fra 1. Juli

1921 fastsættes Normalbidrag efter samme Regler som i det øvrige Danmark.

Anm. L. om Understøttelse til Børn af En-

ker Nr. 124 29. April 1913 med dertil sig sluttende senere L. indføres ved L. om d. off. Fattigvæsen m. m. i de sdj. Ldsd. § 10.

§ 15.

Lov Nr. 131 af 27. Maj 1908 §§ 9 og 10¹ samt Lov Nr. 112 af 29. April 1913 § 1² finder Anvendelse paa Bidrag til Ægtebørn³ for Tiden efter denne Lovs Ikrafttræden, forudsat at Barnet er under 18 Aar.

Paa Bidrag til Børn under 18 Aar kan B. G. B. § 1612 ikke anvendes⁴.

1. Om at Faderen kan efterlyses, om fornødent i »Politiefterretninger«, og om Faderens Pligt til at anmelde Flytning, naar han skylder forfaldent Bidrag.

2. Denne § giver Regler om, hvilken Overøvrighed der fastsætter Bidraget, om Bidragets Forfaldstid, samt til Dels om Bidragets Størrelse (L. 1913 § 1.2^o. Reglen i Fattigl. § 9 gælder derimod ikke, jfr. dog § 13 Anm.). Herved sker der en Ændring i B. G. B. § 1603.

3. Lige hermed maa stilles Adoptivbørn.

4. Meningen hermed har været, at § 1612 ikke skal hindre Overøvrigheden i at paalægge Pengebidrag; en Del af § 1612 er iøvrigt indirekte ophævet ved 1°. Best. i § 15.2^o gælder efter Ordene ogsaa om Moderens Underholdspligt. M. H. t. Børn over 18 Aar mærkes, at Reglen er modificeret ved § 3.1^o, se § 3¹ (e).

Anm. For at faa et fuldstændigt Billede af Reglerne om Bidrag til Ægtebørn maa man sammenholde § 15 med §§ 2, 13 og 14. Resultatet bliver da: a) Om Faderens Underholdspligt overfor Børn over 18 Aar og om Moderens Underholdspligt i det hele gælder B. G. B.s almindelige Regler, kun at Bidrag fastsættes af Overøvrigheden og inddrives ved Udpantning (§ 13 med Anm., jfr. dog § 15⁴). b) Om Faderens Bidrag til Ægtebørn under 18 Aar gælder flere af dansk Rets Regler, nemlig Udbetaling af det offentlige (§ 14), alle Inddrivelsesmidler (§ 13.2^o) samt de her i § 15 nævnte Best. Det vil dog ses, at dansk Ret langt fra gælder over det hele, og navnlig, at Fattigl. § 3.1. Pkt. og § 9 ikke gælder (se dog § 13 Anm.). Af de nyere Love om Bidrag til Ægtebørn indføres L. Nr. 131 27. Maj 1908 §§ 4—10 og 13 (ikke de øvrige §§) samt L. Nr. 112 29. April 1913 (undtagen § 4).

§ 16.

I Kraft træder dansk Rets Regler om Pligten for Faderen udenfor Ægteskab¹ til at yde Bidrag til Moder og Barn², derunder Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 §§ 13—16 og 20, jfr. Lov Nr. 113 af 29. April 1913 §§ 1, 5 og 6³.

I de Tilfælde, hvor Barnet er født før denne Lovs Ikrafttræden, anvendes Bestemmelserne i B. G. B. §§ 1715, 1717 og 1718⁴, dog at Kravet paa Bidrag i Henhold til § 1715 forældes senest 1 Aar efter det nævnte Tidspunkt⁵. I øvrigt kommer dansk Rets Regler til Anvendelse paa alle Bidrag for Tiden efter Lovens Ikrafttræden⁶.

Selv om Barnet er født mindre end 1 Maaned efter Lovens Ikrafttræden, skal Faderen yde Bidrag til Moderens Underhold i 2 Maaneder⁷.

1. Ordet »Fader« bruges her i samme unøjagtige Betydning som i L. Nr. 130 27. Maj 1908. Om Moderens Pligt se Anm.

2. d. v. s. til Barnet udenfor Ægteskab og dets Moder.

3. Foruden de nævnte Best. indføres herved L. Nr. 130 1908 §§ 1—3, § 10.4^o (jfr. herved § 23°) og maaske § 10.5^o samt endelig Fattigl. § 9, forsaavidt den angaar Børn udenfor Ægteskab og overhovedet har Betydning for dem ved Siden af L. 1908. De indførte Best. kommer fuldtud til Anvendelse paa Børn, der er født efter L.s Ikrafttr., se 2° 2 Pkt. og 3°. Til

Gengæld falder B. G. B. §§ 1708—1718 bort (§ 1709 dog vistnok kun, forsaavidt den angaar Moderen).

4. § 1715 fastsætter Moderens Krav paa Bidrag. §§ 1717—1718 afgør, hvem der bliver bidragspligtig som »Fader« udenfor Ægteskab, og afviger fra dansk Ret navnlig ved at opstille bestemte Regler om Undfangelsestidens Beregning og ved, at ingen bliver bidragspligtig, naar flere har haft Samleje med Moderen paa Undfangelsestiden. Til § 1718 mærkes iøvrigt § 22 ndf.

5. Reglen i B. G. B. § 197 (4 Aars Frist)

maa anvendes, hvis den fører til Forældelse inden 1 Aar efter L.s Ikrafttr., se Ordet »senest«, jfr. ogsaa Formueretsl. § 19.

6. Denne Best. faar ingen Betydning m. H. t. Bidraget til Moderen, men er Hovedreglen om Bidraget til Barnet, der altsaa bestemmes efter dansk Ret fra L.s Ikrafttr. med den af 1. Pkt. flydende Undtagelse (at B. G. B. §§ 1717—1718 anvendes). Heraf følger, at der kan paalægges Bidrag til et Barn, der ved L.s Ikrafttr. var 16 el. 17 Aar, selv om Faderens Bidrag allerede var bortfaldet i Henhold til B. G. B. § 1708. Skønt L. intet siger herom, maa det antages, at L. Nr. 130 1908 § 3 kun kan anvendes, naar Faderen er død efter L.s Ikrafttr. (ellers anvendes B. G. B. § 1712, og i dette Tilfælde maa Bidragets Størrelse formentlig i det hele ansættes efter B. G. B.s Regler).

7. Best. her er kun givet for at gøre det klart, at Moderens Bidrag fuldtud skal bestemmes efter dansk Rets Regler, naar Fødselen er sket efter L.s Ikrafttr. (Best. i 2° 2 Pkt. kunde nemlig forstaas saaledes, at Moderen ikke kunde faa Bidrag for den Del af de 2 Maaneder, der laa forud for L.s Ikrafttr.)

Anm. § 16 maa sammenholdes med §§ 2,

13 og 14. Det ses heraf, at Moderens Underholdspligt overfor Barnet bestemmes efter B. G. B. med de i § 13 med Anm. angivne Modifikationer, der gælder alle Underholdsbidrag. Af § 16 maa dog følge, at Moderens Pligt ikke mere er subsidiær i Forhold til Faderens som efter B. G. B. § 1709. Om Faderens Bidrag (Bidragspligten selv, Inddrivelsesmidler, offentlig Udbetaling o. s. v.) gælder dansk Rets Regler, alene med den i § 13 nævnte Undtagelse (Udvandringsforbud), dog at yderligere Overgangsbestemmelsen i § 16.2^o erindres. Selv hvor B. G. B. §§ 1717—1718 skal anvendes, maa Sagen til Konstatning af Bidragspligt behandles efter dansk Rets Regler med de af Forskellen i de materielle Regler følgende Modifikationer, saasom at den indklagede aldrig kan fordre andre Mænd inddraget som »Indklagede«. M. H. t. Spørgsmaalet om, hvilke af Alimentationslovenes Best. L. indfører, henvises til § 13°, § 14¹, § 16³. Det fremgaar heraf, at L. Nr. 113 29. April 1913 indføres, alene med Undtagelse af § 7, og at L. Nr. 130 27. Maj 1908 indføres med Undtagelse af §§ 9, 11, 12, 17, 18, 21 og maa-ske § 10.5^o.

§ 17.

Hidtil gældende Rets Regler om offentlig Opdragelse af Børn og unge Mennesker (Fürsorgeerziehung) — derunder B. G. B. § 1838¹ — sættes ud af Kraft. Allerede paa-begyndte Sager kan føres til Ende efter de hidtil gældende Regler², dog at Underrettsdommeren, naar Barnet skal fjernes fra Hjemmet, kun træffer Bestemmelse herom og eventuelt om Barnets foreløbige Anbringelse, medens den endelige Bestemmelse om Barnets Anbringelse træffes af Overværgeraadet³.

Dette overtager ogsaa Forsorgen for de Børn, der ved denne Lovs Ikrafttræden er under offentlig Opdragelse. Overværgeraadet skal derfor være beføjet til ved sin Beslutning at overtage Forældremagten⁴ over dem (Myndigheden over deres Person), hvor Raadet finder det nødvendigt. De Opdragelsesanstalter og Børnehjem, i hvilke saadanne Børn⁵ er anbragt, undergives Tilsyn efter Reglerne i Lov Nr. 72 af 14. April 1905.

Udgifter ved Foranstaltninger, der er truffet i Henhold til hidtil gældende Ret, afholdes efter hidtil gældende Regler⁶ indtil 1. April 1921, men derefter i Overensstemmelse med Reglerne i Lov Nr. 72 af 14. April 1905⁷.

1. Foruden denne er det B. G. B. § 1666.1^o, Strafgesetzbuch §§ 55 og 56, preussisk L. 2. Juli 1900 § 1, jfr. L. 7. Juli 1915. Reglerne erstattes af de i § 18 med Anm. nævnte danske Lovbest.

2. I Stedet for Formynderskabsretten træder dog Underrettsdommeren (§ 3.1^o); og de processuelle Regler maa ændres i Overensstemmelse med Retspleje-Indfl. Derimod bør Underrettsdommerens Afgørelse vistnok stadig anses som judiciel.

3. Dommeren maa derfor indsende Sagen til Overværgeraadet (jfr. L. 14. April 1905 § 11.2^o); dette har kun at bestemme om Anbrin-

gelsesmaaden og kan ikke omstøde Beslutningen om Barnets Fjernelse fra Hjemmet.

4. »Forældremagten« skal her betyde, hvad B. G. B. kalder »die Sorge für die Person«, ikke die »elterliche Gewalt«, jfr. Anm. Iøvrigt maa de paagældende Børn behandles efter ældre Rets Regler med de Lempelser, som de ændrede Forhold gør nødvendige.

5. d. v. s. Børn, der ved L.s Ikrafttr. er under offentlig Opdragelse.

6. Se navnlig preussisk L. 2. Juli 1900 § 15, hvorefter $\frac{1}{3}$ af Udgiften bæres af »Kommunalverband«, Resten af Staten.

7. Se dennes §§ 44—48. Da § 48 staar i Af-

snittet om »Udredelsen af Udgifter«, maa det vistnok antages, at Værgeraadet fra 1. April 1921 kan paalægge de forsørgelsespligtige (§ 13 Anm.) Bidrag.

Anm. Reglerne om Myndigheden over Børns og unge Menneskers personlige Forhold (hvad vi i dansk Retssprog kalder Forældremagt, medens B. G. B.s Udtryk derfor er »die Sorge für die Person«) bliver i de fle-

ste Henseender ikke ændret i Overgangstiden. Myndigheden over Barnets Person varer derfor i Alm., til Barnet fylder 21 Aar (jfr. § 5 Anm., men dog § 6°). Ogsaa iøvrigt maa Reglerne søges i B. G. B. I Reglerne om, hvem der har Myndigheden, gøres dog Ændring dels ved §§ 17 ff., dels ved § 23, se fremdeles § 3^a (f).

§ 18.

Lov Nr. 72 af 14. April 1905 træder i Kraft¹. Indtil Værgeraadene er dannet², udøves deres Funktioner af Underretsdommeren³.

1. L. 1905, der handler »om Behandling af forbryderske og forsømte Børn og unge Personer«, sættes selvfølgelig i Kraft i den Skikkelse, den havde 28. Juni 1920.

2. Dette maa forstaas i Overensstemmelse med § 19, sidste Stk.

3. Underretsdommeren handler ganske, som om han var Værgeraad, Hans Beslutning

om Barnets Fjernelse skal altsaa godkendes af Overværgeraadet og kan omstødes af dette.

Anm. Ved L. om Indf. af dansk Straffelovg. § 1 er Straffelovstillægget 1. April 1911 § 15 ogsaa indført fra 28. Juni 1920. Henimod Slutningen af Aaret 1921 maa Værgeraadet overveje Betydningen af dansk Rets forestaaende Indf., jfr. § 59^a og ^o.

§ 19.

Værgeraadene skal dannes snarest muligt. I Byer og Flækker foretager Kommunalbestyrelsen dog ikke de den paahvilende Valg, førend ny Valg til Kommunalbestyrelsen har fundet Sted¹, eller det har vist sig, at saadanne ikke bliver at afholde². Amtmanden paaser, at disse Bestemmelser iagttages.

Ved Dannelsen af de første Værgeraad undergives Reglerne i Loven af 1905 følgende Ændringer:

I Flækker dannes Værgeraad efter samme Regler som i Købstæder³.

Paa Landet dannes et Værgeraad for hvert Kirkesogn, idet Sogneudvalget⁴, saa længe dette fungerer, ved Anvendelse af Regelen i Lovens § 3 træder i Stedet for Kommunalbestyrelsen.

Den i Lovens § 3 nævnte Lærer eller Lærerinde vælges af og blandt det fast ansatte Lærerpersonele ved den offentlige Folkeskole i Værgeraadskredsen.

Et Værgeraad træder i Virksomhed, naar det er konstitueret⁵ og har givet Underretten Meddelelse herom. Underretten videresender Meddelelsen til Overværgeraadet.

1. d. v. s. efter Indlemmelsen af de sdj. Ldsd. (9. Juli 1920).

2. d. v. s. i Anledning af Indlemmelsen, se L. om Indf. af dansk kommunal Administration i de sdj. Ldsd. § 1.

3. Da alle Flækkerne i de sdj. Ldsd. har under 10,000 Indbyggere, dannes Værgeraad i dem altid efter L. 14. April 1905 § 3 smh. m. nærv. L.s § 19.5^o.

4. I Kirkesogne, der kun bestaar af een

Landkommune, er det Kommuneraadet, der træder i Stedet, jfr. den i Note 2 nævnte L. § 3.

5. De hertil fornødne Foranstaltninger bør i Mangel af Enighed om en anden Fremgangsmaade træffes af det i L. 1905 § 3 Nr. 1 nævnte Medlem, jfr. Justitsmin. Cirk. Nr. 273 14. Oktober 1905. I Medfør af 1° bør Amtmanden paase, at Værgeraadet konstitueres snarest mulig.

§ 20.

Lov Nr. 43 af 1. Marts 1895 om Tilsyn med Plejebørn sættes i Kraft.

Tilsynsmyndighed er med den af Lovens § 1 følgende Undtagelse¹ Kommunalbestyrelsen, paa Landet dog Sogneudvalget, saa længe dette fungerer, og, indtil det er dannet², Kommuneraadet (Kommunalforsamlingen).

Plejetilladelser meddelt i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler bortfalder 3 Maaneder efter denne Lovs Ikrafttræden³. De kan allerede forinden tages tilbage af Tilsynsmyndigheden.

1. Ifølge L. 1895 § 1 kan Tilsynet i Kommuner med over 30,000 Indbyggere under visse Betingelser henlægges til Sundhedskommissionen. (Denne Best. faar ingen praktisk Betydning, da der i de sdj. Ldsd. ikke findes nogen Kommune med saa stort Indbyggertal.)

2. derunder ogsaa de Tilfælde, hvor intet Sogneudvalg skal dannes, jfr. § 19⁴.

3. ældre Plejetilladelser bliver altsaa i Kraft indtil 28. Septbr. 1920, med mindre de forinden tages tilbage af den i 2° nævnte Myndighed.

§ 21.

Lov om Medvirken ved Anbringelse af Børn, Nr. 63 af 1. April 1914¹ faar Gyldighed 1 Maaned efter denne Lovs Ikrafttræden².

1. Efter denne L. § 1.1^o kræves der Tilladelse af Justitsministeren til at optræde som Mellemmand ved Anbringelse i Pleje eller ved Adoption af Børn under 14 Aar, med mindre Anbringelsen foretages af en offentlig

Myndighed. Skønt det ikke ligger i Ordene, tør man sikkert antage, at Reglen i Anordn. Nr. 129, 20. Juni 1914 faar Gyldighed samtidig med L. 1914.

2. Altsaa fra og med 28. Juli 1920.

§ 22.

De i B. G. B. §§ 1718 og 1720, 2det Stykke omhandlede Dokumenter¹ kan oprettes for Notarius publicus eller en Personregisterfører².

1. Dokumenter, hvorved en Person erkender at være Fader til et udenfor Ægteskab født Barn, hvilket har Betydning dels for vedkommendes Bidragspligt, naar Barnet er født før L.s Ikrafttr. (§ 1718, jfr. L.s § 16.2^o), dels for Spørgsmaalet om Legitimation ved efterfølgende Ægteskab (§ 1720).

2. Bemyndiget til at foretage Bevidnelsen er den Personregisterfører, for hvem Barnets Fødsel er anmeldt, eller Forældrenes Ægteskab er indgaaet, se Bek. 31. August 1920 § 7.

Anm. I Reglerne om Legitimation ved Ægteskab sker der iøvrigt ingen Ændring; om anden Legitimation § 23.

§ 23.

Dansk Rets Regler¹ om et Barns Legitimation ved Bevilling² eller Kuldlysning³ og om Adoption⁴ indføres i Stedet for B. G. B. §§ 1723—1772. Den Myndighed, der udfærdiger Bevillingen, har at drage Omsorg for, at der i alle Tilfælde, hvor den legitimerede eller adopterede er optaget i et borgerligt Fødselsregister i de sønderjydske Landsdele, jfr. § 4, sker Anmeldelse til dette. I Tilfælde af Kuldlysning paahviler det den kuldlysende uden ugrundet Ophold at foretage saadan Anmeldelse.

Allerede indgaaede Aftaler om Adoption (Annahme an Kindesstatt) kan stadfæstes efter de hidtil gældende Regler⁵ af Underretten⁶ paa det Sted, hvor Adoptanten bor eller i Mangel af Bopæl har Ophold.

Bestemmelsen i 1ste Stykke medfører ingen Forandring i Virkningerne af en i Medfør af B. G. B.'s der nævnte Regler⁷ sket Legitimation eller Adoption⁸. Aftale om Ophevelse af Adoption kræver dog fremtidig den i § 11 angivne Form⁹.

1. d. v. s. alle dansk Rets Regler om de nævnte Forhold, saavel om Betingelser og Form som om Virkning, men kun de særlige Regler derom, ikke almindelige person-, familie- el. arveretlige Regler; hvor der bliver Anvendelse for saadanne, maa de søges i den i de sdj. Ldsd. gældende Ret. I Overgangsti-

den maa man derfor regne med B. G. B.s Myndighedsregler. (Andre Eksempler se Note 4.)

2. Legitimation kan ske ved kgl. Bevilling, der har en vis Frihed til at bestemme Virkningerne, se nærmere Bentzon FR. § 46.

3. Kuldlysning maa ske ved Tinglæsning

af et Dokument ligesom i det øvrige Danmark; se iøvrigt D. L. 5—2—70 og Bentzon FR. § 45.

4. Adoption sker ved kgl. Bevilling, der ikke er bundet til saa strenge Betingelser som »Annahme an Kindesstatt« efter B. G. B. Bevilling kan saaledes gives ogsaa til Personer, der selv har Børn, og der kræves ingen bestemt Alder eller Aldersforskel. Virkningerne er heller ikke ganske de samme, navnlig m. H. t. Navn og Arveret, se iøvrigt Bentzon FR. § 47. Ved Anvendelsen af dansk Rets Regler maa dog erindres det i Note 1 anførte. Heraf følger f. Eks., at Indholdet af Adoptivforældrenes Forsørgelsespligt, skønt Fattigl. § 7 gælder i Forhold til Adoptivbarnet, maa bestemmes efter de i de sdj. Ldsd. gældende Regler om Underholdspligt for Faderen til et Ægtebarn (§ 15 Anm.) Fremdeles maa en Adoptionsbevilling i Overgangstiden (i Mangel af Forbehold) formentlig give Adoptivfaderen »elterliche Gewalt« og »Nutznießung«.

5. Dommeren skal altsaa afgøre Sagen paa Grundlag af B. G. B.

6. Allerede fordi Ordet »Underretten« bruges, maa Stadfæstelsen anses for en judicial Handling. Da Stadfæstelsen tidligere gaves af Amtsretten (Rigsl. om d. frivill. Retspleje §§ 65—66), er L.s § 31° ikke anvendelig her.

7. Dette Udtryk omfatter ogsaa de Tilfælde, hvor Adoptionen er stadfæstet i Medfør af § 23.^{2o}.

8. Heller ikke L. Nr. 130 27. Maj 1908 § 10.^{4o} kan anvendes paa disse Tilfælde, sml. L.s § 54 i Slutn. Men visse Forandringer i Børnenes Stilling følger af Forandringerne i de almindelige familieretlige Regler, jfr. Note 1. Saaledes har §§ 13—15 ogsaa Betydning for Adoptivbørn (§ 13⁷, § 14¹, § 15³.)

9. Herved ændres Reglen i B. G. B. § 1770, jfr. § 1750.^{2o}. Personligt Møde for Notarius kræves kun, forsaavidt det følger af B. G. B. § 1750.^{1o} (jfr. § 11¹ ovenfor). Iøvrigt bliver § 1770 i Kraft. Ophævelsesaftalen kræver derfor Stadfæstelse af Retten (paa det her i § 23.^{2o} angivne Sted).

§ 24.

Dansk Rets Regler om Anbringelsen¹ af umyndiges² Midler — derunder om deres Indsættelse i Overformynderiet³ — træder i Kraft med de Lempelser, som Justitsministeren maatte fastsætte⁴. Paa Midler, der er erhvervet før denne Lovs Ikrafttræden, skal denne Bestemmelse dog kun anvendes, naar ny Anbringelse finder Sted⁵, eller naar Midlerne bestaar i rede Penge⁶.

Har en Arvelader eller Giver før denne Lovs Ikrafttræden truffet de i B. G. B. § 1852, 1ste eller 2det Stykke, § 1853 eller i § 1917, jfr. §§ 1852 og 1853, angivne Bestemmelser⁷, skal disse anses som Bestemmelser om, at de paagældende Midler skal holdes udenfor Overformynderiet⁸.

Der oprettes snarest mulig en Laanebestyrelse i hver Amtsraadskreds i Overensstemmelse med Lov 26. Maj 1868 § 8⁹.

1. Anbringelse er snævrere end »Bestyrelse« (§ 59). § 24 ændrer ikke Reglerne om Formynderens Ansvar, Regnskabspligt, Vederlag (§ 29) eller om Forældres Ansvar etc. el. deres Ret til Udbytte (§ 28), eller om Godkendelse af Retshandler, der indgaas for den umyndige.

2. Herunder gaar ogsaa umyndiggjorte. Da B. G. B.s Myndighedsregler gælder i Overgangstiden. (§ 5 Anm.), maa de umyndige mellem 18 og 21 Aar ved Anvendelsen af § 24 behandles ganske som Personer under 18 Aar.

3. Alle den umyndiges Pengemidler (derunder Obligationer, Aktier o. l. Værdipapirer) skal indsættes i Overformynderiet i København, med mindre deres samlede Beløb ikke overstiger 200 Kr. Undtagne fra Indsættelse er dog som Regel Midler, der er arvet eller modtaget som Gave, naar Arvelader (jfr. herved 2°) eller Giver har bestemt, at de skal

holdes udenfor Overformynderiet, se fremdeles L. 26. Maj 1868 § 12. — Ogsaa Fader og Moder, der bestyrer Midlerne i Kraft af »elterliche Gewalt« har Pligt til at indsætte Midlerne i Overformynderiet. — De øvrige Regler om Anbringelsen af umyndiges Midler har ikke saa stor Betydning for Forældre el. Formyndere, fordi Pengemidler som Regel ikke bestyres af dem. Mest Betydning har de for Overformynderiet; de i dette indsatte Midler maa i det hele bestyres efter dansk Rets Regler, altsaa navnlig i Overensstemmelse med L. 26. Maj 1868, L. 19. Marts 1869 og An. 12. November 1870. Iøvrigt maa om dansk Rets Regler henvises til Bentzon P. R. § 25.

4. Almindelige Lempelser er hidtil ikke fastsat. Derimod mærkes, at Reglen i § 24. 1° er dispensabel (§ 26).

5. Heraf følger først og fremmest, at For-

ældre el. Formyndere ikke tvinges til at ændre Pengeanbringelser, der er foretaget før L.s Ikrafttr. (jfr. dog § 25), men dernæst, at de Værdipapirer, i hvilke Midler er anbragt før L.s Ikrafttr., ikke behøver at indsættes i Overformynderiet (men evt. kan indsættes if. § 27). »Rede Penge« omfatter ogsaa tyske Pengesedler, men m. H. t. Kapitaler i tysk Mønt vil der vel hyppigt blive Brug for Dispensationsbeføjelsen i § 26.

6. d. v. s. naar de ved L.s Ikrafttr. foreligger eller senere kommer til at foreligge som rede Penge, f. Eks. paa Grund af Udtrækning eller Indfrielse.

7. Ifølge de anførte Best. kunde Fader, Moder, Arvelader el. Giver bestemme, at Formynder el. »Pfleger« skulde have en friere Stilling (»befreite Vormundschaft«).

8. Heraf følger, at Midlerne i Overensst. m. L. 26. Maj 1868 § 11 normalt holdes udenfor Overformynderiet, forsaavidt de er efterladt eller givet af dem Person, der har truffet Bestemmelsen. En Faders (el. Moders) testamentariske Bestemmelse vil altsaa kun have denne Virkning for de Midler, han (el. hun) efterlader Barnet. Paa den anden Side vil Best. have Virkning m. H. t. disse Midler, naar blot Betingelserne i L. 26. Maj 1868 § 11 er opfyldt; de i B. G. B. § 1777 opstillede Betingelser kræves ikke opfyldt. Hvis Fritagelsen kun angaar en vis Art Midler (enten Penge, jfr. B. G. B. § 1852. 2°, eller Værdipapirer, § 1853), maa Følgen blive, at kun

den paagældende Slags Midler holdes udenfor Overformynderiet. Trods Ordene »anses som« kan det ikke antages, at § 24. 2° kun har den udtrykkelig angivne Virkning; hvis de i H. t. B. G. B.s Regler trufne Bestemmelser giver Fritagelser, der ikke vedrører »Anbringelsen« (se f. Eks. B. G. B. § 1852 smh. m. § 1812), maa disse Fritagelser stadig indtræde. Endnu bemærkes, at Faderen, der er Formynder for en umyndiggjort Person, og som ifølge § 1903 indtager en lignende fri Stilling, ikke kan paaberaabe sig § 24. 2°, allerede fordi hans frie Stilling ikke beror paa Arveladers el. Givers Best.

9. Dens Opgave er at tage Bestemmelse om Anbringelsen af Overformynderimidler ved Udlaan i faste Ejendomme.

Anm. Dansk Rets Regler om Værgemaal indføres ikke i Overgangstiden; i denne gælder fremdeles B. G. B.s Regler om »elterliche Gewalt« (der i Modsætning til dansk Rets Forældremagt, jfr. § 17 Anm., omfatter Bestyrelsen af Barnets Formue) og om »Vormundschaft« med de af §§ 3 og 24—29 følgende Modifikationer. I Alm. er Faderen til et Ægtebarn, der bestyrer Barnets Formue i Kraft af »elterliche Gewalt«, derfor ikke undergivet saa strenge Regler som »Vormund«, men L.s §§ 24—27 gælder lige saa fuldt om Indehaveren af »elterl. Gewalt« som om »Vormund«. § 28 handler derimod alene om Indehaveren af »elterl. Gewalt«, § 29 alene om »Vormund« og lign. Personer (§ 29¹).

§ 25.

Er den umyndiges Midler deponeret udenfor Danmark¹, skal den, der bestyrer Midlerne², snarest søge dem overflyttet til Danmark³.

Er den umyndiges Midler iøvrigt anbragt i Udlandet⁴ eller i udenlandske Effekter⁵, skal den, der bestyrer Midlerne, snarest gøre Indberetning herom til den Myndighed, der fører Tilsyn med Værger⁶, hvilken Myndighed kan bestemme, hvorledes der skal forholdes med Midlerne.

1. »Deponeret« maa vistnok tages i videre Forstand, saa at det omfatter irregulært Depositum. Paa den anden Side maa der formentlig foran »deponeret« underforstaas »ved denne L.s Ikrafttr.«; thi Formaalet med Reglen er at raade Bod paa Følgerne af, at de sdj. Ldsd. tidligere hørte til en anden Stat.

2. Hvem dette er, afgøres efter hidtil gældende Rets Regler, jfr. § 24 Anm. Det kan saaledes være Fader eller Moder til et Ægtebarn i Kraft af »elterliche Gewalt«, det kan være en »Vormund«, en »Pfleger«, ja undertiden en »Beistand«. Reglen gælder dem alle, ogsaa Indehaveren af »elterl. Gewalt«.

3. Reglen er dispensabel (§ 26).

4. d. v. s. udenfor Danmark (hvortil de sdj. Ldsd. regnes), jfr. 1°.

5. Herunder gaar udenlandske Statsobligationer, men ikke udenlandske Pengesedler, der gaar ind under »rede Penge« i § 24. 1°.

6. Den i § 3.2^o omtalte Underretsdommer.

Anm. Der er ikke givet nogen Regel om, at Anbringelsen skal ændres eller Indberetning gøres, blot fordi Midlerne er anbragt i tysk Mønt; paa dette Punkt maa den, der bestyrer Midlerne, handle ud fra sin almindelige Pligt til at varetage den umyndiges Tarv.

§ 26.

Den Myndighed, der fører Tilsyn med Værger¹, paaser, at Bestemmelserne i §§ 24 og 25 iagttages, men kan, hvor Forholdene særlig taler derfor², tilstaa Lempelser i Reglerne.

1. Den i § 3.2^o omtalte Underrettsdommer.
2. Se f. Eks. § 24⁵. Dommeren har iøvrigt frit Skøn.

§ 27.

Den, der bestyrer Midler tilhørende en umyndig¹, skal til enhver Tid have Ret til at begære disse inddraget under Overformynderiets Bestyrelse, medmindre Midlerne er af en saadan Beskaffenhed, at Overformynderiet ikke finder at kunne modtage dem².

1. Se § 25². Efter sit Formaal maa Reglen antages kun at angaa Midler, der er erhvervet før L.s Ikrafttr.
2. Hvis dette viser sig at være Tilfældet, kan vedkommende eventuelt søge Midlerne bragt i en saadan Skikkelse, at de kan modtages; men dette har han dog ikke Ret til, dersom den umyndiges Interesse vilde lide derunder.

§ 28.

Renten af de Midler, der inddrages under Overformynderiet¹, tilkommer Forældrene², forsaavidt disse efter hidtil gældende Ret vilde have haft Retten til at nyde Udbyttet af Midlerne³, jfr. B. G. B. § 1656.

I Tilfælde af Tvivl eller Uenighed kan enhver interesseret⁴ fordre dette Spørgsmaal afgjort ved Kendelse af den Underrettsdommer, der fører Tilsyn med Bestyrelsen af den umyndiges Midler. Mod Kendelsen kan der indenfor en Frist af 6 Maaneder rejses Kæremaal til Landsretten.

1. ligegyldigt, om det sker i Henhold til § 24 eller § 27.
2. d. v. s. den af Forældrene, som har Retten efter hidtil gældende Rets Regler. Reglen har kun Betydning for Forældre til Ægtebørn og for Adoptivforældre (se om disse B. G. B. § 1767.1^o og L.s § 23⁴).
3. Reglen følger i og for sig af, at B. G. B. § 1656 ikke er ophævet; den er udtalt for Klarheds Skyld, og fordi der i 2° knyttes en Bibestemmelse til den. I Renten maa selvfølgelig fradrages den sædvanlige Afgift til Overformynderiet.
4. altsaa baade Overformynderiet og Fader, Moder el. Formynder, ja endog en Kreditor, der har Interesse deri.

§ 29.

For sin Virksomhed efter denne Lovs Ikrafttræden kan Værgen¹ ikke gøre Krav paa Vederlag, medmindre et saadant tillægges ham af Tilsynsmyndigheden².

1. Dette Udtryk maa omfatte baade Formynder, Modformynder, Hjelpeværge («Beistand») og Specialværge («Pfleger»).
2. d. v. s. af Underrettsdommeren (§ 3. 2°). Reglen er motiveret ved, at Værgens Arbejde ofte vil være formindsket ved, at Overformynderiet har overtaget Bestyrelsen af Pengemidler (§ 24). § 29 indfører ikke dansk Rets Regler om Vederlaget. Man maa derfor stadig anvende B. G. B. § 1836 og §§ 1694 og 1915 jfr. § 1836.

§ 30.

Det i Henhold til Art. 77 i Udførelsesloven af 20. September 1899 indsatte Pupiltilsyn («die Gemeindewaisenräte») træder ud af Funktion¹.

Efter denne Lovs Ikrafttræden indsættes der ikke Familieraad; de fungerende Familieraad ophæves snarest mulig af Underrettsdommeren, medmindre særlige Omstændigheder kræver deres Bevarelse².

1. Umiddelbart ved L.s Ikrafttr. uden særlig Afskedigelse. Sammen med dem maa de saakaldte »Waisenpflegerinnen«, der omtales i »Ausführungsgesetz« Art. 77 § 2, forsvinde. »Die Gemeindewaisenräte« havde navnlig til Opgave at medvirke ved Udnævnelsen af Formyndere (B. G. B. § 1849, jfr. §§ 1779 og 1862) og i det hele at bistaa Formynderskabsretten ved Tilsynet med Forældre og Formyndere (B. G. B. §§ 1675 og 1850). Frem-

tidig maa Underretsdommeren (§ 31°) og Værgeraadet (§ 18) drage Omsorg for at udføre deres Hverv uden saadan Bistand.

2. Da Familieraadene ikke holdes i Kraft efter Overgangstidens Udløb, bør Dommeren sørge for at ophæve dem til et belejligt Tidspunkt før 1922, hvis det af særlige Grunde vilde være uheldigt, om de faldt bort netop med 1. Januar 1922. Familieraadene omhandles i B. G. B. §§ 1858 ff. og § 1905.

§ 31.

Herreløs Arv¹ tilfalder den danske Statskasse. I Kraft bliver dog de særlige Bestemmelser, ifølge hvilke saadan Arv tilfalder andre end Staten².

1. Dette Udtryk er ikke strengt korrekt, men kan næppe misforstaas. Reglen træder i Stedet for B. G. B. § 1936. I den afvigende Formulering ligger, at L. ikke tager Stilling til Spørgsmaalet, om Statens Ret er en Arveret (saaledes som efter B. G. B.). Reglen her er i og for sig kun anvendelig paa Arvefald efter L.s Ikrafttr.; men det maa følge af selve Erhvervelsen af de sdj. Ldsd., at den danske Statskasse træder i den tyske el. preussiske Statkasses Sted allerede fra det Øjeblik, da Suveræniteten gik over til Danmark, altsaa fra 15. Juni 1920, jfr. L. indeh. nogle Best. vedr. Lovgivn. og Forvaltn. i de sdj. Ldsd. § 1, hvor der dog tales om Indlemmelsen, og dertil Ugeskrift for Retsvæsen 1920 B. S. 180 og 181.

2. d. v. s. de særlige Bestemmelser herom i hidtil gældende Ret. I saa Henseende kan oplyses, at Haderslev (og muligvis Aabenraa) fra gammel Tid har haft Ret til Halvdelen af herreløs Arv, jfr. Kähler S. 722. Denne Ret opretholdes altsaa.

Anm. Ved særlig L. er »Forfatterl.« 1. April 1912 indført i de sdj. Ldsd.; Forfatterret og Kunstnerret falder derfor som Regel bort, hvor anden Arv vilde tilfalde Staten som herreløs, se L. 1912 § 11. 4° og 5° og § 28, hvis Regler maa anvendes paa alle Dødsfald efter Indførelsen af L. 1912 (d. v. s. fra og med 30. Juni 1920).

§ 32.

Efter denne Lovs Ikrafttræden kan ingen Ejendom ved Notering derom i Grundbogen¹ eller ved Indførelse i de dertil bestemte Registre² blive undergivet særlige Arveregler³.

1. Ifølge preussisk L. 8. Juni 1896 og L. 26. Juni 1912. (»Bindeloven«) § 4 kunde de i Lovene omhandlede »Rentengüter« blive undergivet den saakaldte »Anerbenrecht«, ved at det indførtes i Grundbogen, at de havde »Anerbengutseigenschaft«. Følgen var, at Ejendommen, i Mangel af anden testamentarisk Bestemmelse, tilfaldt en enkelt af Arvingerne efter en bestemt Rækkefølge (først ældste Søn), hvorhos Ejendommens Værdi beregnedes paa en for Hovedarvingen (Anerbe) gunstig Maade, og de andre Arvingers Arvelodder kunde blive indestaaende i Ejendommen.

2. den saakaldte »Landgüterrolle«, i hvilken Landejendomme ifølge Landgüterordnung für Schleswig-Holstein 2. April 1886 kunde

indføres med den Virkning, at de blev undergivet »Anerbenrecht«.

3. Skønt det ikke siges, bør der selvfølgelig fremtidig overhovedet ikke ske nogen af de i Note 1 og 2 omtalte Indførelser, da de ingen Virkning har. De allerede skete Indførelser bevarer deres Virkning i Overgangstiden (d. v. s. ved alle Arvefald inden 1. Januar 1922).

Anm. Best. i den gamle slesvigske Fr. 18. Juni 1777 (§ 62²) bliver i Kraft, ligesom overhovedet alle Reglerne om Arv efter Loven med de Undtagelser, der følger af §§ 31—32, af § 23.1^o samt af den i § 31 Anm. nævnte L.

§ 33¹.

Ved alle Arvefald, der indtræder efter denne Lovs Ikrafttræden², anvendes dansk Rets Regler³

- 1) om Antagelse og Afslag af Arv⁴ og Legat saavel som af Retten til at hendsidde i uskiftet Bo⁵ (B. G. B. § 1484),
- 2) om Arvingers Ansvar for Gælden⁶ og for Opfyldelsen af Legater og Paalæg⁷,
- 3) om Raadigheden over Dødsboet⁸,
- 4) om Fremgangsmaaden ved Aabning af Testamenter og Arvepagter⁹,
- 5) om Konstateringen af Statskassens Ret til herreløs Arv¹⁰,
- 6) om Overdragelse af falden Arv¹¹,
- 7) om Legitimation for Arvingerne og for Ægtefællen, der hendsidder i uskiftet Bo¹².

Som Følge af sidstnævnte Bestemmelse udsteder Skifteretten ved disse Arvefald ikke de i B. G. B. §§ 1507, 2353 og 2369 omhandlede Attester¹³ til Ægtefællen eller Arvingerne¹⁴.

1. Denne § maa sammenholdes med Retspleje-Indfl. §§ 25—26, som indeholder Reglerne om Skifte af Dødsbo, idet disse to §§ og § 33 her er bestemt til at supplere hinanden, se nærmere Anm. 1 og 2. Ligeledes mærkes, at Retspleje-Indfl. § 28 paalægger Skifteretten Pligt til at vejlede Arvinger til Forstaaelse af de Ændringer i deres Retsstilling, der følger af samme L.s §§ 24—27 og nærv. L.s §§ 33 og 34. For ret at opfylde denne Pligt maa Skifteretten selv henvende sig til Arvingerne, hvis disse ikke møder af egen Drift, jfr. iøvrigt særlig Note 6.

2. Dette betyder det samme som: »I alle Tilfælde, hvor Arveladeren er død efter d. L.s Ikrafttr.« Reglerne om Arvefald før L.s Ikrafttr. omtales i Anm. 2 ndf.

3. Begyndelsen af § 33 udtrykker sammenholdt med § 2 paa een Gang, hvad der ogsaa kunde være udtrykt saaledes: »I Kraft træder dansk Rets Regler om Ved alle Arvefald før L.s Ikrafttr. finder hidtil gældende Rets Regler Anvendelse«, jfr. dog herved Anm. 2 nedenfor. Indførelsen af dansk Rets Regler paa de under Nr. 1—7 nævnte Punkter er motiveret ved, at dansk Skiftelovgivning er indført i de sdj. Ldsd. ved Retspleje-Indfl., se Anm. 1 ndf.; thi dette gjorde det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at ændre en Række arveretlige Regler, der staar i Forbindelse med Skiftereglerne. § 33 indeholder ikke en udtømmende Opregning af de Punkter, paa hvilke dansk Rets Regler vil være at anvende ved Arvefald efter L.s Ikrafttr., se herom Anm. 1.

4. Den vigtigste Følge af Ændringen er, at Afslag ikke mere er bundet til bestemt Form eller Frist. Afslag kan ske, saalænge Arven ikke er antaget udtrykkelig el. stiltiende, f. Eks. ved Arvingens Deltagelse i Skiftet. »Afslag« omfatter kun Erklæringer, der afgives efter Arvefaldet; om »Afkald«, der meddeles forud for dette, ligesom om de almindelige »Betingelser for Arv« iøvrigt gælder B. G. B.s Regler uforandret.

5. Ved uskiftet Bo tænkes der, som Hen-

visningerne tilkendegiver, paa »fortgesetzte Gütergemeinschaft« i Henhold til B. G. B. §§ 1483 ff. Her skal Afslaget altsaa heller ikke ske i bestemt Form eller inden vis Frist (B. G. B. § 1484.2^o 1. Pkt. falder bort); den efterlevende Ægtefælle maa derimod meddele Skifteretten, at den agter at benytte sin Ret, da Skifteretten ellers vil tage Boet under Behandling og skifte det. Reglerne om »fortgesetzte Gütergemeinschaft« bliver iøvrigt uforandrede; dog bestemmer Retspleje-Indfl. § 27.2^o at Skiftet (Opløsningen af Fælliget) delvis skal ske efter dansk Rets Regler, naar Fælliget først ophører efter 18. Juni 1920 (hvilket vistnok maa fortolkes som »efter 17. Juni 1920« jfr. Anm. 2 under b), og at det i et saadant Tilfælde beror paa dansk Rets Regler, om de andelsberettigede Livsarvinger bliver ansvarlige for Gælden. I de Tilfælde, hvor en Ægtefælle hendsidder i uskiftet Bo i Henhold til de før B. G. B. gældende Regler (se § 11 Anm.), maa de i § 33 og Retspleje-Indfl. § 27 givne Regler anvendes analogt med de fornødne Lempelser.

6. Samtlige dansk Rets Regler herom, saavel om Maaden, hvorpaa Ansvar et indtræder (Skiftel. 30. November 1874, Fr. 8. April 1768), som om Omfanget af den enkelte Arvinges Ansvar (om flere hæfter solidarisk, Skiftel. § 53). Skifteretten bør navnlig gøre Arvingerne opmærksom paa, at den blotte »Antagelse« af Arven ikke gør dem ansvarlige for Gælden, at de derimod ved at skifte privat eller ved at »vedgaa Gælden« paadrager sig det fulde Gældsansvar, saaledes at de ikke senere kan begrænse det, samt at de dog kan udstede præklusivt Proklama til Kreditorerne. Skønt L. siger »Arvinger«, maa det antages, at ogsaa Ægtefællen, der beholder Fællesboet udelt (jfr. Note 5), maa blive ansvarlig for hele Boets Gæld som efter dansk Ret.

7. Paalæg er en Oversættelse af »Auflage« (B. G. B. §§ 2192 ff.). — Ved den her givne Best. gøres ingen Ændring i den Regel, at Legatarer kun har en Fordringsret (B. G.

B. § 2174), eller i de Lovbest., der angaar Fortolkningen af Testamentets Best. om Legatet (f. Eks. B. G. B. §§ 2148, 2161, 2164—2168); derimod afløses de af §§ 1967—2017 og 2058—2063 udledede Regler om Ansaret for Legater og Paalæg af dansk Rets tilsvarende Regler. Lignende Regler gælder om Tvangslodberettigede, jfr. Anm. 1 nedenfor.

8. Efter dansk Ret maa herefter afgøres ikke blot, hvem det tilkommer at udøve dels den faktiske, dels den retlige Raadighed over Boet, men ogsaa, hvilket Ansvar der følger med Raaden over Boet, og hvorvidt den, der har raadet over Boet, kan fordr sine Udgifter hertil dækkede. (B. G. B. §§ 1978—1979 finder derfor ikke Anvendelse.)

9. Ordet Aabning maa forstaaes som en Oversættelse af »Eröffnung«. Det er valgt for at gøre det klart, at Reglerne herom i B. G. B. §§ 2260—2262, 2273 og 2300 erstattes af dansk Rets Regler. »Aabning« omfatter ikke blot, at Lukket (Forseglingen) brydes, men ogsaa Aabenbarelsen af Indholdet for de Indsatte og Arvingerne efter Loven.

10. Reglerne herom i B. G. B. §§ 1964—1966 erstattes altsaa af dansk Rets tilsvarende Regler.

11. Herved erstattes B. G. B. §§ 2033—2037 og §§ 2371—2385 af dansk Rets Regler (se om disse Bentzon AR, S. 234 f. og 301, Ugeskrift for Retsvæsen 1911 B. S. 30 f.) Reglerne om Overdragelse af ikke falden Arv forandres ikke i Overgangstiden.

12. Om hvorledes Arvinger el. Ægtefælle faar den fornødne Legitimation til at disponere over Boets Ejendele, f. Eks. fast Ejendom el. Skib, og om hvorvidt Dispositioner af formentlige Arvinger exstingverer den virkelige Arvings Ret. (Reglen herom i B. G. B. § 2366 bliver uanvendelig, ligesom Reglerne om »Erbschein« i Alm. se Note 13 og 14.)

13. Attesten til Arvingerne (B. G. B. §§ 2353 og 2369) er den saakaldte »Erbschein«, Attesten til Ægtefællen (B. G. B. § 1507) det dertil svarende Bevis for, at Formuefællesskabet fortsættes (jfr. Note 5.)

14. Derimod maa Skifteretten stadig udstede den i B. G. B. § 2368 omtalte Bevidnelse til Testamentsfuldbyrderen; saafremt Boet er under Skifterettens Bestyrelse, maa det i Overensst. m. § 2368.2. Pkt. angives i Beviset, at dette er Tilfældet (saa at Testamentsfuldbyrderen indtil videre ikke kan raade over Boet, end ikke hvor Arveladeren har givet ham ubegrænset Frihed til at indgaa Forpligtelser for Boet.)

Anm. 1. Ved alle Arvefald efter Ls Ikrafttr. gælder (foruden § 33) Ls §§ 31 og 39 samt Retspleje-Indfl. § 25; fremdeles vil efter Omstændighederne ogsaa Ls §§

32, 35—38 kunne finde Anvendelse. Her skal kort angives Indholdet af Retspleje-Indfl. § 25. Den best. i 1°, at »Dødsboer behandles efter den danske Skiftelovgivning, naar Arvefaldet er indtraadt efter 18. Juni 1920«. Ved 2° gøres der dog for Arvefald inden 1. Januar 1922 enkelte Modifikationer i Hovedreglen. Det bestemmes saaledes, at B. G. B. §§ 2044, 2048 og 2049 (se nedenfor) skal anvendes. Fremdeles gives der en Regel om de Tvangslodberettigedes Stilling paa Skiftet og om Arvingernes Ansvar overfor dem. Endelig modificeres Reglerne om Testamentsfuldbyrdere i B. G. B. §§ 2197 ff.; men det er kun Reglerne om Skiftet, der ændres, ikke Reglerne om Testamentsfuldbyrderens evt. Funktion efter Skiftet, f. Eks. fortsat Bestyrelse af Arv i Henhold til B. G. B. §§ 2209 og 2338.2 Pkt. For at klargøre Rækkevidden af Ls § 33 og Retspleje-Indfl. § 25 skal her angives, hvilke Regler i B. G. B. disse to Lovbud fortrænger. Det er tre større Afsnit, nemlig §§ 1942—2017, 2032—2063 og 2353—2385 (dog med enkelte nedenfor omtalte Undtagelser), fremdeles § 1484.2^o.1 Pkt., §§ 2144, 2145, 2180, 2260—2262, 2273 samt § 2300, forsaavidt den henviser til de nærmest foran nævnte §§. Endelig undergaar Reglerne om Testamentsfuldbyrdere (§§ 2197—2228) visse Ændringer. Af Best. i de ovennævnte større Afsnit bliver enkelte dog i Kraft: Retspleje-Indfl. § 25 Nr. 1 opretholder udtrykkelig §§ 2044, 2048 (der giver Arveladeren Magt til at træffe visse testamentariske Best. om Skiftet, derunder om at det skal udsættes) og § 2049 (der m. H. t. Testamentet, hvorefter en Arving skal overtage en Landejendom, opstiller en Formodning om, at Ejendommen skal overtages til Udbytteværdien, »Ertragswert«). Andre Best. maa beholde deres Gyldighed, fordi de hverken rammes af Ls § 33 eller af Retspleje-Indfl. § 25; dette gælder § 1963 (om at Kvinde, der er med Barn, kan kræve Underhold af Arven), § 1968 (om Arvingens Pligt til at bekoste Begravelsen), § 1969 (om Familiens Ret til 30 Dages Underhold), §§ 2050—2057 (om Afkortning i Arv), § 2368 om Udstedelse af Legitimation for Testamentsfuldbyrderen (Note 14) og § 2370.1^o om den Legitimation, der følger af en fejlagtig Dødserklæringsdom. I denne Sammenhæng skal der endnu gøres nogle Bemærkninger om enkelte andre Spørgsmaal. Reglerne i B. G. B. §§ 2018—2030 (»Erb-schaftsanspruch«) vil sjældnere faa Anvendelse, men ophæves ikke; de maa ialtfald anvendes, hvor en Arving er forbigaaet paa Skiftet, Spørgsmaalet, om en Arving kan forbigaaes, fordi han er forsvundet, maa afgøres efter ældre Ret (B. G. B. § 1923,

jfr. § 19). I Reglerne om Tvangslod («Pflichtteil», B. G. B. §§ 2303—2338) foretages der ikke andre udtrykkelige Ændringer end dem, der hjemles ved Retspleje-Indfl. § 25 Nr. 2 (se ovf.) og ved L.s § 39. Tvangsarv i samme Forstand som i dansk Ret kendes altsaa ikke i Overgangstiden; ved Arvefald inden 1. Januar 1922 vil »Pflichtteilsrecht« kun være en Fordringsret (B. G. B. § 2303 jfr. § 2317), aldrig en Arveret (Ret som egentlig Arving). Da B. G. B.s Regler om Gældsansvaret ophæves, kan Arvingernes Ansvar overfor de Tvangslodberettigede imidlertid ikke bestemmes efter B. G. B., men maa ordnes paa en Maade, der passer ind i dansk Rets Regler; bortset fra den positive Regel i Retspleje-Indfl. maa man danne Reglerne dels efter Analogi fra Reglerne om Ansvar overfor Legatarer, dels efter Forholdets Natur, der uden Tvivl maa føre til, at de Tvangslodberettigedes Krav ikke prækluderes ved Proklama. Tvangsloddens Størrelse beror ogsaa paa ældre Rets Regler. Dog følger det af L. om Indf. af dansk Lovgivning om Forfatterret m. m., at de særlige Testationsregler i L. Nr. 72 1. April 1912 maa anvendes ved alle Arvefald efter den nævnte L.s Ikrafttræden (30. Juni 1920).

Anm. 2. Om Arvefald før L.s Ikrafttr. giver L. ingen særlig Regel (bortset fra den specielle Best. i § 34). Det følger imidlertid af L.s § 2, at ældre Rets Regler maa anvendes, hvor de ikke særlig er sat ud af Kraft. Oprindeligt var det ogsaa tilsigtet, at ældre Rets Regler skulde anvendes paa de i § 33 nævnte Punkter ved alle Arvefald før L.s Ikrafttr. (28. Juni 1920). Imidlertid er denne Plan ikke fuldtud blevet gennemført. Ved Anordning af 18. Juni 1920 blev Bestemmelserne i en Række af de senere Love for de sdj. Ldsd., deriblandt Retspleje-Indfl., nemlig sat i Kraft »fra Dags Dato«, hvilket maa betyde fra og med den 18. Juni. Herved blev dansk Skiftelovgivning indført allerede fra 18. Juni 1920, og i Tilknytning dertil bestemmes det nu i Retspleje-Indfl. § 25, at Dødsboer behandles efter den danske Skiftelovgivning, naar Arvefaldet er indtraadt efter den 18. Juni 1920. Herved er der opstaaet nogen Uklarhed; thi som nævnt i Note 1 var Retspleje-Indfl. §§ 25—26 bestemt til at suppleres af L.s § 33, og disse Best. burde derfor være sat i Kraft samtidig, se ogsaa Mot. til L.s § 67. Som Sagerne nu ligger, maa der sondres paa følgende Maade:

a) Arvefald før 18. Juni 1920. Ifølge Retspleje-Indfl. § 26.1^o skal Boet som Hovedregel behandles efter de hidtil gældende Regler. Ligeledes maa ifølge nærv. L.s § 2 ældre Rets arveretlige Regler anvendes, hvor

der ikke særlig er gjort Undtagelse. Undtagelser fra Hovedreglen om ældre Rets Anvendelse gøres ved L.s § 34 samt ved Retspleje-Indfl. §§ 20, 23, 26 og 27.2^o. Fremdeles kan det mærkes, at L.s § 24 finder Anvendelse paa Arvemidler, selv om Arveladeren er død for 18. Juni 1920. Endelig erindres om, at herreløse Arv tilfalder den danske Statskasse fra 15. Juni 1920 (se § 31⁴). Ang. Indholdet af de ovennævnte Best. i Retspleje-Indfl. kan i Korthed oplyses følgende: § 23 angaar Boer (derunder Dødsboer), der den 18. Juni henstod under Konkursbehandling, og bestemmer derom, at Skifteretten kan foretage hensigtsmæssige Lempelser i de ældre Regler om Boets Behandling. Retspleje-Indfl. § 26 gør en Række Ændringer i de ældre Regler om Dødsboehandling; den vigtigste af Ændringerne er, at Dødsboet ifølge 3° og 4° i visse Tilfælde skal behandles efter den danske Skifteløvs Kap. 3 (dog med de samme Modifikationer, som dette Kap. undergives ved Arvefald 18. Juni 1920 eller senere, se om disse Modifikationer Anm. 1 i Begyndelsen.). Hvis dette sker, vil ogsaa visse arveretlige Regler ændres: Saaledes maa Kreditorer, der ikke melder sig efter Proklama, miste deres Krav fuldstændig, og Delingen mellem Arvingerne vil ske efter Reglerne i Skiftel., forsaavidt den ikke er ordnet ved gyldig Best. af Arveladeren. (B. G. B. §§ 2042, 2043, 2045—2047 fortrænges af den danske Skifteløvs Regler.). Retspleje-Indfl. §§ 20 og 27.2^o er omtalt i § 2⁴ og § 33°; den første er af rent formel Betydning; den sidste angaar uskiftet Bo og er anvendelig, selv om den førstadede Ægtefælle er død før 18. Juni 1920.

b) Arvefald i Dagene 18.—27. Juni 1920 (incl.). Ifølge Retspleje-Indfl. § 25.1^o skal Boet behandles efter den danske Skiftelovgivning, naar Arvefaldet er indtraadt efter den 18. Juni 1920. Denne Regel maa dog sikkert fortolkes, som om der stod »indtraadt den 18. Juni 1920 eller senere«; thi ellers vilde der savnes en Regel for de den 18. Juni indtraadte Arvefald. (Det har aabenbart været Meningen, at det afgørende skulde være, om Arvefaldet er indtraadt efter det Øjeblik, da Anordningen af 18. Juni (se Anm. 2 i Beg.) traadte i Kraft, og dette maa efter Ordene »fra Dags Dato« anses for at være sket med Begyndelsen af Dagen den 18. Juni.) For de heromhandlede Arvefald gælder altsaa dansk Skiftelovgivning (med enkelte Modifikationer, hvoraf de vigtigste kort er omtalt i Anm. 1.). Da en stor Del af de i nærv. L.s § 33 omtalte Regler imidlertid er uadskillelig knyttede til Skiftereglerne, maa de Regler, hvorom dette gælder, ogsaa anvendes ved de her under b) omtalte Arvefald. (§ 33 udtaler nemlig ikke,

at ældre Rets Regler skal anvendes ved Arvefald før 28. Juni 1920: Reglen om ældre Arvefald maa udledes af § 2, og da denne Best. kun opretholder ældre Ret, forsaavidt den ikke ændres ved Bestemmelserne i Lovens §§ 3—41 »eller andre særlige Bestemmelser« (se § 2^a), maa Best. i Retspleje-Indfl. § 25 blive afgørende. Nogen virkelig Modstrid mellem Reglerne i de to Love er der altsaa ikke). Herefter maa det for det første antages, at man fuldtud maa anvende dansk Rets Regler om Gældsansvaret, idet disse enten er uøselig knyttede til Skiftereglerne eller dog findes i Skifteloven. Fremdeles maa man ialtfald delvis anvende dansk Rets Regler om Afslag

af Arv (Afslagsretten kan ikke fortabes ved Udløbet af den i B. G. B. § 1944 satte Frist) og om Raadigheden over Boet (hvorvidt Raadigheden er hos Skifteretten). Da Ordet »Skiftelovgivning« i Retspleje-Indfl. § 25 maa omfatte ogsaa de skifteretlige Regler, der hviler paa andre Retskilder end Lov, synes man endelig at burde anvende ogsaa Reglerne i L.s § 33 Nr. 4 og 7 (med den dertil hørende Best. i sidste Stk.). Paa andre Punkter (overalt, hvor Retspleje-Indfl. § 25 ikke tvivler til andet!) maa man derimod anvende samme arveretlige Regler som ved Arvefald før 18. Juni 1920 (se under a) ovenfor!)

§ 34.

Hvor Arveladeren er død før Lovens Ikrafttræden, men Arven efter dette Tidspunkt tilfalder (jfr. B. G. B. § 2139) en substitueret Arving (Nacherbe)¹, finder Bestemmelserne i § 33 tilsvarende Anvendelse² paa Arveovergangen³. B. G. B. §§ 2144 og 2145⁴ skal dog være anvendelige⁵ med den Ændring, der følger af, at den substituerede Arvings Gældsansvar kun begrænses, saafremt Arven undergives Behandling efter Skiftelovens Kapitel 3⁶.

1. Denne § omhandler de Tilfælde af fideikommissarisk Substitution (»Einsetzung eines Nacherben«), hvor Arveladeren er død før L.s Ikrafttr., men Arveovergangen (Successionen, »der Fall der Nacherbfolge«) først indtræder efter L.s Ikrafttr.

2. De kan selvfølgelig kun anvendes, forsaavidt der opstaar tilsvarende Spørgsmaal ved Arveovergangen. Dansk Rets Regler om Antagelse og Afslag vil saaledes ikke kunne anvendes, hvis »Nacherbe« før 28. Juni 1920 har antaget eller afslaaet Arven. Virkningen af et Afslag maa iøvrigt bedømmes efter B. G. B. § 2142.2^o, selv om Afslaget sker efter L.s Ikrafttræden.

3. Arveovergangen er det samme som Successionen (»der Fall der Nacherbfolge«).

4. Disse §§ giver visse Særregler om Gældsansvaret, navnlig om, hvorvidt »Vorerbe« el. »Nacherbe« er ansvarlige efter Arveovergangen.

5. I den officielle Tekst staar her ved en Trykfejl »anvendelig«.

6. Det forudsættes her, at ogsaa dansk Skiftelovgivning skal anvendes ved Arveovergangen paa tilsvarende Maade som foreskrevet ved Retspleje-Indfl. § 25, og dette bør antages, skønt Retspleje-Indfl. intet siger derom.

Anm. § 34 ændrer kun Reglerne om Arveovergangen. Paa »Vorerbes« Stilling vil derfor i Alm. ældre Rets Regler være at anvende, se § 33 Anm. 2. For de Tilfælde, hvor Arveladeren er død i Dagene 18.—27. Juni 1920 vil § 34.2. Pkt. imidlertid komme i Strid med Retspleje-Indfl. § 25, der nødsager til at anvende dansk Rets Regler om Gældsansvaret (se § 33 Anm. 2 under b): denne Modstrid tvinger til at se bort fra B. G. B. § 2144, 2° og 3° i disse Tilfælde.

§ 35.

Testamenter kan efter denne Lovs Ikrafttræden¹ oprettes af enhver, der har Evnen² hertil enten efter dansk Ret³ eller efter hidtil gældende Ret (B. G. B. §§ 2229 og 2230). Bestemmelsen i B. G. B. § 2247 bliver i Kraft⁴.

1. Heri smh. m. § 2 ligger, at ældre Testamenter vedblivende bedømmes efter ældre Rets Regler, jfr. ogsaa § 64.1^o.

2. Evne skal betyde det samme som »Habilitet« (§ 64.1^o); det er udelukkende for at

gøre dette klart, at B. G. B.s Hovedregler derom er citeret.

3. Den praktiske Betydning af, at Habilitet efter dansk Ret er tilstrækkelig, er navnlig, at Testamenter, der er oprettet af Perso-

ner under 16 Aar eller af umyndiggjorte, der har Fornuftens fulde Brug, kan opnaa Gyldighed ved kgl. Konfirmation, og at Testationshabiliteten ikke tabes ved den blotte Begæring om Umyndiggørelse.

4. Den, som er ufuldmyndig paa Grund af Ungdom, eller som ikke kan læse Skrift, kan

ikke oprette et egenhændigt (holografisk) Testamente, altsaa heller ikke med Konfirmation

Anm. Om Testamenter, der oprettes af Danske, der er flyttet til de sdj. Ldsd. fra det øvrige Danmark se § 40.2^o med Note 9.

§ 36.

Testamenter kan efter denne Lovs Ikrafttræden¹ oprettes enten i dansk Rets Former² eller i de Former, der er foreskrevet i hidtil gældende Ret; den i B. G. B. § 2231 Nr. 1 og §§ 2233—2246 omhandlede Form³ kan dog ikke anvendes. Den Protokol, der udfærdiges ved Oprettelse af Testamenter i Henhold til B. G. B. §§ 2249—2251⁴, udfærdiges paa Dansk, medmindre Testator begærer den udfærdiget i et andet Sprog. Kommuneforstanderen (Sognefogede) eller de øvrige i § 2249 nævnte Personer⁵ har i saa Fald Ret til at tilkalde en Tolk.

1. Se § 35¹.

2. Disse findes i Fr. om Arv 21. Maj 1845 §§ 24—25. I Analogi af Retspleje-Indfl. § 4.4^o maa Testator kunne fordre Notarialattestationen paa Testamentet udfærdiget paa Tysk, dog at Notarius da har Ret til at tilkalde en Tolk. Noget tvivlsomt er det, om § 36 bevirker, at Iagttagelse af Testamentsformer overhovedet ikke mere er ubetinget nødvendig, men kun hvis Testamentets Rigtighed »bestrides«, jfr. Fr. 21. Maj 1845 § 24. Under Ls Uklarhed bør man vistnok vælge den Løsning, der ligger nærmest ved hidtil gældende Ret, og antage, at Formerne (dansk Rets eller B. G. B.s endnu anvendelige) ubetinget skal iagttages. § 36 gør formentlig ingen Ændring i B. G. B. § 2265, hvorefter fælles Testamente kun kan oprettes af Ægtefæller.

3. Hidtil gældende Rets ordinære offentlige Testamente erstattes altsaa af dansk Rets

Notarialtestamente. Dette vil ikke være at tage i Forvaring efter hidtil gældende Rets Regler (sml. om Arvepagter Ls § 38.2^o), men maa behandles som i det øvrige Danmark.

4. De ekstraordinære Former (Nottestamente.)

5. Derunder Godsdistriktsforstanderen (saalænge Godsdistriktet ikke er gjort til Kommune eller sammenlagt med en Nabokommune ifølge L. om Indfl. af dansk kommunal Administration i de sdj. Ldsd. § 1, 1° og 8°) og Vidnerne. Samme Ret maa tillægges de i »Ausführungsgesetz« Art. 80 omtalte Personer.

Anm. I denne Sammenhæng kan omtales, at Retspleje-Indfl. § 29 best., at den offentlige Forvaring af Testamenter gaar over til Notarius publicus. Fremdeles erindres § 40.2^o med Note 9.

§ 37.

Efter denne Lovs Ikrafttræden¹ kræver Tilbagekaldelse af et Testamente ikke Iagttagelse af nogen bestemt Fremgangsmaade². B. G. B. § 2271 bliver dog i Kraft³.

1. De § 35¹.

2. Den er »formløs«, kan altsaa ske mundtlig eller stiltiende. Ved denne Best. forandres hverken Bevisreglen i B. G. B. § 2255.2^o eller Reglen i B. G. B. § 2256.1^o om, at Tilbagekaldelse af et deponeret Testamente under visse Betingelser anses som en Tilbagekaldelse. M.

II. t. Spørgsmaalet om Habilitet til at tilbagekalde et Testamente maa Reglen i Ls § 35 anvendes.

3. hvorefter ensidig Genkaldelse af »korrektive« Dispositioner i et fælles Testamente kræver en notariel Erklæring til Medtestator (den anden Ægtefælle).

§ 38.

Arvepagter (Erbverträge)¹ kan efter denne Lovs Ikrafttræden² i Stedet for i den i B. G. B. § 2276, 1ste Stykke³ foreskrevne Form indgaas ved Parternes samtidige Nærværelse⁴ for Notarius publicus under Iagttagelse af dansk Rets Regler om Notarialtestamenter⁵. Det samme gælder de i B. G. B. § 2290 omhandlede Aftaler⁶.

B. G. B. § 2277 ophæves⁷.

1. Heri ligger, at Ordet kun omfatter, hvad B. G. B. kalder »Erbverdrag«, altsaa en Overenskomst, hvorved der træffes en Disposition over Efterladenskaberne. Begrebet svarer til, hvad man kalder en »akkvisitiv Arvepagt«. (Dog tages selv dette Udtryk undertiden i en videre Betydning.)

2. Se § 35¹.

3. Heri ligger, at kun § 2276.1^o ændres: Best. i § 2276.2^o (om, at Ægtepagtsformen i visse Tilfælde kan anvendes) bliver i Kraft, noget som efter L.s § 11 ikke har stor Betydning.

4. I selve disse Ord ligger intet Krav om personlig Nærværelse. Da Formaalet med § 38 kun er at ændre Formen for Arvepagt paa tilsvarende Maade som Formen for det offentlige Testamente (§ 36), maa Ordene nemlig

uden Tvivl forstaas ligesom B. G. B. § 2276.1^o. Noget andet er, at B. G. B. § 2274 kræver personlig Nærværelse af den af Parterne, der er Arvelader.

5. med de Modifikationer, der følger af, at der er to Parter i Retshandelen, og af det i Note 4 anførte.

6. d. v. s. hel el. delvis Ophævelse af en Arvepagt.

7. om Forsegling og Forvaring af Dokumentet; det maa fremtidig behandles som dansk Rets Notarialtestamenter.

Anm. I Reglerne om Habilitet til Indgaaelse af Arvepagt gøres ingen anden Ændring, end at Formynderskabsretten i B. G. B. § 2275.2^o erstattes af Underretsdommeren (§ 3.1^o).

§ 39.

Bestemmelsen i Forordning om Arv af 21. Maj 1845 § 28¹ sættes i Kraft².

1. hvorefter Forældre kan faa Konfirmation paa en Best. om, at deres Børns Arvemidler skal baandlægges i Overformynderiet eller sættes fast paa anden Maade. Efter Formaalet med Indførelsen af Fr. 1845 § 28 maa det antages, at Barnet ikke heller kan kræve Tvangslodden fri for Baandet (saaledes som det for visse Tilfælde hjemles ved B. G. B. § 2306. 2. Pkt., naar Arvingen afslaar Arv.)

2. Reglen maa anvendes paa alle Arvefald efter 27. Juni 1920, jfr. Grundsætningen i § 64.3^o.

Anm. Ved Siden af den ved § 39 indførte Regel vil de hidtil gældende Regler af beslægtet Art, f. Eks. B. G. B. §§ 2209—2210 og 2338 blive bestaaende for Arvefald før 1. Januar 1922. Om de Tvangslodderettigedes Stilling henvises iøvrigt til § 33 Anm. 1.

§ 40.

Art. 7—31¹ i Indførelsesloven til B. G. B. ophæves. Om et Retsforhold² skal bedømmes efter sønderjydsk Ret eller efter anden Ret³, afgøres efter dansk Rets Regler⁴, forsaavidt Retsforholdet ikke skal bedømmes efter de før denne Lovs Ikrafttræden gældende Regler⁵.

Personer, der er flyttet til de sønderjydske Landsdele fra andre Dele af Danmark⁶ efter den 10. Januar 1920⁷, vedbliver dog at være undergivet dansk Myndighedslovgivning⁸ og arves efter dansk Rets Regler⁹. Er Ægtefæller flyttet som nævnt, bestemmes Retsvirkningerne af Ægteskabet¹⁰ — derunder Forholdet til Børnene¹¹ — efter dansk Rets Regler; Bestemmelsen i Indførelsesloven Art. 16, 1ste Stykke, finder tilsvarende Anvendelse¹².

1. De indeholder de international-privatretnlige Regler.

2. Ligesom de ophævede Lovbest. maa denne Regel gælde ogsaa formueretlige Forhold; § 40 gaar forsaavidt klart udenfor den af L.s Overskrift angivne Ramme.

3. Herunder falder saavel anden dansk Ret som fremmed Ret.

4. I Overgangstiden vil det ikke saa ofte have Interesse at afgøre, om sønderjydsk el. tysk Ret skal anvendes, da Forskellen kun

er ringe. Principielt maa Spørgsmaalet imidlertid afgøres efter dansk Rets international-privatretnlige Regler, der navnlig afviger fra tysk Rets Regler ved at lade Bopælen være afgørende i de fleste af de Tilfælde, hvor tysk Ret lægger Vægt paa Nationaliteten (Statsborgerforholdet). Om sønderjydsk el. anden dansk Ret skal anvendes, vil i de fleste Henseender være at afgøre efter lignende Grundsætninger (skønt den Ret, der gælder i de sdj. Ldsd. i Overgangstiden, maa anses

som »dansk« Ret). En vis Forudsætning herom indeholder § 40.2^o, der gør betydelige Undtagelser fra Reglen.

5. Dette Spørgsmaal maa afgøres efter den i de sdj. Ldsd. gældende Ret.

6. Det forudsættes, at de før Flytningen var »bosatte« i andre Dele af Danmark.

7. Den Dag, da Fredstraktaten mellem de Allierede Magter og Tyskland blev ratificeret.

8. Ogsaa m. H. t. personlig Myndighed.

9. Hvis en saadan Person dør i Overgangstiden, gælder altsaa dansk Rets arveretlige Regler i enhver Henseende, ikke blot om Arv efter Loven, men ogsaa om Testamentsarv, vistnok ogsaa om Testamentsformer.

10. baade m. H. t. personlige Forhold og m. H. t. Formuen, se dog Note 12. Under Retsvirkninger har man ikke tilsigtet at indbefatte Reglerne om Ægteskabets Opløsning.

11. navnlig Spørgsmaalet om Forældremagt og Underholdspligt. Ved Analogi maa man ogsaa kunne anvende dansk Rets Regler om Forældremagt og Underholdspligt paa enlige Personer med Børn (Enkemand, Enke, fraskilt Ægtefælle, Moder udenfor Ægteskab.)

12. Heraf følger, at Trediemand ikke behøver at respektere Ægtefællernes Formueordning, forsaavidt den er ugunstigere for Trediemand end B. G. B.s legale System, med mindre Ægtefællerne lader en Bemærkning om deres Formueforhold indføre i vedkommende sønderjydske Ægtepagtsbog, jfr. om Ægtepagtsbøgerne § 12 med Noter. — Det maa mærkes, at Reglen ogsaa gælder Ægtefæller, der ikke har oprettet Ægtepagt. — Hvis Ægtefællerne flytter til en anden Retskreds, maa Registreringen gentages der.

§ 41.

Art. 57 og 58 i Indførelsesloven til B. G. B. og Art. 88 i den preussiske Udførelseslov til B. G. B. ophæves¹.

1. Disse Best. undtager delvis visse Fyrstehuses Medlemmer og visse Adelige fra Reglerne i B. G. B. og »Ausführungsgesetz«. § 41 har kun Betydning i den Tid, der er forløbet fra 28. Juni 1920 til det Øjeblik, da den

danske Grundlov i sin Helhed træder i Kraft i de sdj. Ldsd.; thi fra dette Øjeblik af følger det af Grl. § 90, at de her i § 41 nævnte Bestemmelser ikke kan gælde.

Den almindelige Indførelse af dansk Ret (§§ 42—66).

§ 42¹.

Den 1. Januar 1922 træder dansk Personret, Familieret og Arveret² i Kraft med de Undtagelser og nærmere Bestemmelser, som indeholdes i §§ 43—66³.

1. Se til Indledning Anm. foran § 1.

2. Om disse tre Udtryk ses § 1².

3. Selv efter Udgangen af 1921 vil der bestaa enkelte Forskelligheder mellem Retten i de sdj. Ldsd. og det øvrige Danmark. Paa nogle Punkter opretholder L. de Regler, der før 1922 gjaldt i de sdj. Ldsd., se §§ 43, 47 og 62; paa andre Punkter gør L. mindre Modifikationer i de danske Retsregler, se § 45.1^o, § 52.1^o. Iøvrigt indføres dansk Person-, Familie- og Arveret fuldt ud; ogsaa Best. i L.s §§ 3—41 træder ud af Kraft med Udgangen af 1921, forsaavidt de ikke særlig holdes i Kraft ved Best. i §§ 43—66 (saaledes som det netop sker i et vist Omfang ved §§ 43, 47 og 62, se disse.) Paa alle de Punkter, hvor §§ 43—66 ikke indeholder afvigende Bestemmelser (jfr. lige ovenfor), gælder der altsaa fra 1. Januar 1922 dansk Ret. Dette maa nøje mærkes og stedse have i Erindring ved Studiet af L.s andet Afsnit (§§ 43—66). Hvis man

i §§ 43—66 ikke finder nogen Regel om et eller andet person-, familie- eller arveretligt Spørgsmaal, véd man derfor, at dansk Rets almindelige Regler gælder derom. Dette betyder imidlertid ikke, at Domstolene efter 1921 altid skal dømme efter dansk Ret. Selv efter dansk Rets Indførelse vil hidtil gældende Ret oftest være at anvende paa Retsforhold, der er stiftet før 1922, og ikke sjældent endogsaa paa senere stiftede Retsforhold, naar blot en Del af disses faktiske Forudsætninger ligger i Tiden før 1922. Hvornaar man saaledes skal anvende ældre Rets Regler, fremgaar for en Del af §§ 43—66, idet Størstedelen af disse Best. netop har til Formaal at afgøre, hvorvidt man selv efter dansk Rets Indførelse skal anvende hidtil gældende Ret. §§ 43—66 indeholder imidlertid langt fra udtømmende »Overgangsbestemmelser« (som man plejer at kalde Reglerne af denne Art). Og § 42 afgør heller ikke dette særlige Over-

gangsspørgsmaal. Hvis man om et eller andet Tilfælde ikke finder nogen Overgangsbestemmelse i §§ 43—66, kan man derfor ingenlunde slutte, at Tilfældet skal bedømmes efter dansk Rets Regler. Spørgsmaalet maa afgøres efter almindelige Retsgrundsætninger eller Analogi fra L.s Regler om andre Forhold. Undertiden vil man ogsaa kunne anvende Overgangsbestemmelserne i Formueretsl. Saaledes maa Best. om Forældelse i Formueretsl. § 19 anvendes ogsaa paa familieretlige og arveretlige Krav, forsaavidt de overhovedet er undergivet Forældelse. Fremdeles vil navnlig Best. om Aftaler i Formueretsl. § 15.2^o delvis kunne anvendes analogisk paa familie- og arveretlige Aftaler, men fuldtud gælder det ikke (se navnlig Anm. til § 64),

og de fleste andre Overgangsbest. i Formueretsl. kan ikke anvendes analogisk indenfor nærv. L.s Omraade. Hvor Overgangsbestemmelserne fører til, at et Retsforhold skal bedømmes efter Overgangstidens Ret, vil L.s §§ 2—41 selvfølgelig være at anvende ved Bedømmelsen, skønt disse, som ovenfor bemærket, for Størstedelen træder ud af Kraft med Udgangen af 1921.

Angaaende §§ 43—66 bemærkes endnu, at de ikke kan anvendes før 1. Januar 1922, samt at Rækkefølgen af Best. i §§ 43—66 svarer til den i I Afsnit fulgte (§ 2.³). Indholdet grupperer sig saaledes: Personret §§ 43—46, 55—60; Familieret §§ 47—54; Arveret §§ 61—66.

§ 43.

Reglerne om de borgerlige Personregistre¹ — derunder denne Lovs § 4², § 6, 2det Stykke og § 23, 2det og 3die Punktum — bliver i Kraft³.

1. D. v. s. de Regler, der var gældende ved Udgangen af 1921.

2. Da § 4 opretholdes, kan Justitsministeren ogsaa efter 1921 ændre Reglerne. I Forbindelse med § 4 mærkes, at den ved Skiftel.

hjemlede Pligt til at anmelde Dødsfald til Skifteretten heller ikke indføres efter Overgangstiden, se Retspleje-Indfl. § 24 (ovf. § 4°).

3. En ny Regel om Personregistre giver § 52.1^o.

§ 44.

Er der inden Udgangen af December 1921 angaaende en umyndigs personlige Forhold¹ indgaaet Retshandler, der skulde have Virkning udover den umyndiges 18de Aar, beholder disse Retshandler samme bindende Virkning som efter hidtil gældende Ret².

1. Dette Udtryk betegner Modsætningen til Formueforhold. Det er de Forhold, angaaende hvilke den personlig myndige kan indgaa Retshandler paa egen Haand.

2. Den (forhen) umyndige vil altsaa ikke kunne paaberaabe sig Best. i Tyendelov 10. Maj 1854 § 1. 3. Pkt., men vil ialtfald være bundet, indtil han fylder 21 Aar.

Anm. § 44 forudsætter, at dansk Rets Regler om personlig Myndighed træder i Kraft, saaledes at Personer, der er mellem 18 og 21 Aar 1. Januar 1922, paa denne Dag bliver personlig myndige, jfr. ogsaa § 50. Ogsaa dansk Rets Regler om Myndighed i Formueforhold træder i Kraft, jfr. dog Undtagelsen i § 45. Fra og med 1. Januar 1922 maa der altsaa sondres mellem fuldstændig umyndige (under 18 Aar) og mindreaarige eller myndige under Kurator (over 18, men under 25 Aar). De, der er over 18, men under 21 Aar 1. Jan. 1922, bliver fra denne Dag myndige under Kurator, jfr. herved § 55 Anm. De, der 1. Januar 1922 er over 21, men under 25 Aar, og som

derfor var fuldmyndige før 1. Jan. 1922, vil formentlig ikke tabe deres Fuldmyndighed; naar dette ikke er udtalt i L., er det, fordi man er gaaet ud fra, at dansk Rets Fuldmyndighedsalder inden 1. Jan. 1922 vil blive nedsat til 21 Aar, hvorved Spørgsmaalet falder bort. Dansk Rets Myndighedsregler, derunder Reglerne om Umyndiges Retshandler i D. L. 5—3—10, Fr. 14. Maj 1754 og Fr. 24. April 1839, vil kun kunne anvendes paa Retshandler, der indgaas efter Udgangen af Aaret 1921, jfr. Formueretslovens § 15.2^o. Er Retshandelen foretaget før 1. Januar 1922, maa man anvende Reglerne i B. G. B., derunder §§ 104—115, og den Godkendelse af en umyndigs Kontrakt (»Genehmigung des Vertrags eines Minderjährigen«), der omtales i B. G. B. § 108, maa kunne gives efter 1. Januar 1922, naar Kontrakten er indgaaet før den nævnte Dag; hvis den umyndige i Mellemtiden er blevet »myndig under Kurator«, maa der dog kræves Godkendelse af ham og hans Kurator (i Analogi af B. G. B. § 108.3^o).

§ 45.

Ved Umyndiggørelsesdekreter¹, der afsiges efter Udgangen af September² 1921, erstattes Tinglæsning ved fast Ejendoms Værneting³ af Indførelse i Grundbogen⁴.

Umyndiggørelsesdekreter, der er afsagt før det nævnte Tidspunkt, har, selv om ingen Kundgørelse er sket, samme Virkning, som et behørig tinglæst Umyndiggørelsesdekret har efter dansk Ret⁵.

1. Herunder falder ogsaa Dekreter, hvorved en Enke eller dermed ligestillet Kvinde sættes under fast Lavværgemaal.

2. September er en Fejl for December; om Fejlen kan rettes ved Fortolkning, er meget tvivlsomt, men den kan jo rettes ved Lov, før end den faar praktisk Betydning. (Ifølge det oprindelige Lovudkast skulde Overgangstiden vare til Udgangen af September 1921. Senere besluttedes det at lade den vare hele Aaret ud; men i § 45 er Rettelsen ikke foretaget, hvad enten det nu skyldes, at man har overset denne §, eller en simpel Trykfejl). Hvis Fejlen ikke rettes, maa Kundgørelse kræves ved alle Retshandler, der indgaas efter Udgangen af December 1921 (ikke før, se § 42³ i Slutn.), saafremt Umyndiggørelsen er sket efter Udgangen af September 1921. L. afgør ikke, om Sager, der svæver for Retten ved Udgangen af 1921, skal paadømmes efter ældre Ret, et Spørgsmaal, der næppe har stor Interesse. Det rigtigste synes at være at anvende dansk Rets Regler, ligesom en før 1. Jan. 1922 sket Umyndiggørelse til enhver Tid efter dansk Rets Indførelse maa kunne fordres ophævet, hvis dansk Rets Umyndiggørelsesbetingelser ikke er til Stede, jfr. ogsaa en Modsætningsslutning fra § 46.

3. Da L. kun ændrer Reglerne om Tinglæsning ved fast Ejendoms Værneting, følger det af § 42, at der kræves Tinglæsning ved

det personlige Værneting efter Reglerne i Pl. 10. April 1841, og at der desuden bør ske Kundgørelse i Statstidende. Ligeledes kræves Registrering efter Reglerne i Skibsregistreringsl. (se § 3¹⁰).

4. Fra hvilket Øjeblik Indførelsen faar Virkning, maa afgøres efter de almindelige Regler om Grundbøgerne. Iøvrigt maa Indførelsen have ganske samme Virkning som Tinglæsning ved fast Ejendoms Værneting i det øvrige Danmark.

5. Hovedreglen er altsaa, at de ældre Dekreters Virkning fremtidig bestemmes efter dansk Rets Regler (f. Eks. Spørgsmaalet, om Umyndiggørelse ogsaa berører den personlige Myndighed, og om, hvornaar Umyndiggørelsen kan fordres ophævet, jfr. Note 2); men Hovedreglen har een Undtagelse, nemlig at Best. i Pl. 10. April 1841 ikke skal anvendes, hvilket vil sige, at ældre Dekreter skal have Virkning selv overfor dem, der er i god Tro indlader sig med den umyndiggjorte. Dog mærkes, at Skibsregistreringsl.s Krav om Registrering af Umyndiggørelsesdekreter allerede blev indført i Overgangstiden (se § 3¹⁰), og at § 45.2^o ikke ændrer denne Regel; Formaalet med § 45.2^o er kun at fastsætte, at de Kundgørelsesregler, der ifølge L.s § 42 træder i Kraft 1. Januar 1922, ikke skal finde Anvendelse paa Umyndiggørelsesdekreter, der er afsagt før det i § 45 nævnte Tidspunkt.

§ 46.

Er der inden Udgangen af December 1921 paabegyndt Sag sigtende til at erklære en bortbleven Person død¹, kan Sagen føres til Ende efter hidtil gældende Rets Regler².

1. i Medfør af B. G. B. §§ 13—19 eller Forbundsraadsforordning af 18. April 1916 om de i Krigen forsvundne Personer (Reichs-Gesetzblatt S. 296).

2. d. v. s. efter samme Regler som før 1. Januar 1922, se Note 1 og om den processuelle Fremgangsmaade Retspleje-Indfl. § 15 (der er omtalt ovenfor § 2⁹). Af den her givne Regel maa formentlig sluttes, at ældre Rets Regler ikke kan anvendes paa Sager, der rejses efter 1921, ikke engang hvis Betingelserne for Sagsanlæg allerede forelaa før 1. Januar 1922. De paagældende vil altsaa være henvist til at gaa frem efter den danske Fr. 11. September

1839. Denne maa til Gengæld kunne benyttes straks fra 1. Januar 1922, saaledes at der kan gives Dom efter dens Regler uden Hensyn til at Fristerne helt eller delvis falder i Tiden før 1922; dog kan Dommen næppe tilkende Arvingerne Formuen fra noget Tidspunkt før 1. Januar 1922.

Anm. Virkningen af en Dom, hvorved en Person er erklæret for død i Henhold til de i Note 1 nævnte Regler, maa ogsaa efter 1921 bedømmes efter hidtil gældende Rets Regler, altsaa først og fremmest efter B. G. B. § 18. Forældelsesreglen i B. G. B. § 2031 maa dog modificeres i Overensstemmelse med Formue-

retsl. § 19. Om Anke af Dødsrklæringsdomme gælder vedblivende Retspleje-Indfl. §

15.²⁰. Endelig bemærkes, at B. G. B. § 19 maa falde bort med Udgangen af 1921.

§ 47.

I Kraft bliver indtil videre¹ de ved Udgangen af December 1921 gældende Regler om Forlovelse (Ægteskabsløfte) og Ægteskab² derunder — med de af denne Lovs §§ 3—41 følgende Ændringer³ — B. G. B. §§ 204⁴, 1302⁵, 1635, 1ste Stykke, 1636, 1637⁶, 1699—1702, 1704⁷, 1721⁸ (med Undtagelse af dens Henviisning til § 1703), 1931—1934⁹ og 2054¹⁰. Hvor fortsat Formuefællesskab i Henhold til B. G. B.'s Regler finder Sted, har en Ægtefælle samme Testationsret som efter dansk Ret i Tilfælde af Hensiddende i uskiftet Bo¹¹; B. G. B. §§ 1511—1517 træder ud af Kraft¹².

Hvis den af Forældrene, hvem Forældremyndigheden¹³ ved Skilsmisse er tillagt, dør eller mister Forældremyndigheden, bør Overøvrigheden tillægge den efterlevende Forældremyndigheden, medmindre Hensynet til Barnets Tarv tilsiger andet.

Dansk Rets Regler om Ægtefællers Tvangsarv træder i Kraft¹⁴.

1. § 47 gælder, indtil den ændres ved ny Lov, men den vil muligvis blive ændret før 1. Januar 1922, se Anm.

2. Samtlige Regler om de nævnte Forhold. Den i § 47 givne Opregning er, som det fremgaar af Ordet »derunder«, ikke udtømmende, ja den omfatter kun den allermindste Del af de Regler, der bliver i Kraft. De paagældende Best. er kun nævnt udtrykkelig, fordi de ellers vilde være faldet bort, eller fordi der kunde være Tvivl derom. I Kraft holdes derfor først og fremmest (med de før 1922 foretagne Ændringer) B. G. B. §§ 1297—1588 og de dertil svarende Best. i »Einführungsgesetz« (navnlig Art. 198—202) og den preussiske »Ausführungsgesetz« (Art. 42—67, jfr. Anm. til § 11 ovenfor) samt Best. om Ægteskabs Indgaaelse i »Personenstandsgesetz« af 6. Februar 1875 (med senere Ændringer). Særlig kan mærkes, at ogsaa Reglerne om »fortgesetzte Gütergemeinschaft« bliver i Kraft, se fremdeles § 497. — Af de nævnte Best. vil dog muligvis enkelte blive ændret ved Indførelsen af dansk Ret iøvrigt: en Forudsætning om, at dette kan ske, indeholder § 47 derved, at den nævner § 1302 (Note 5). Saaledes maa den Godkendelse, der udkræves ifølge B. G. B. §§ 1437, 1484, 1491 el. 1492, formentlig i Medfør af Ls § 59.5⁰ gives af Overøvrigheden (og ikke som før 1922 af Underretsdommeren). Andre Best. maa til Gengæld fortolkes, som om dansk Ret ikke var indført: saaledes maa Ægteskabsalderen for Mænd blive uforandret, skønt B. G. B. § 1303 kræver Fuldmyndighed. — Udenfor de ovennævnte større Samlinger af Lovregler opretholdes flere spredte Bestemmelser. For selve B. G. B. har det været Meningen at give en udtømmende Opregning af de Best. udenfor Afsnittet om »Bürgerliche Ehe« (§§ 1297—1588), der skal blive i Kraft; men sammen med de næv-

te Best. i B. G. B. maa de tilsvarende Best. i andre Love være opretholdt, se f. Eks. Note 7. og iøvrigt maa man bortset fra B. G. B. falde tilbage paa Hovedreglen i § 47. Reglerne opretholdes ifølge § 47 i den Skikkelse, de havde ved Udgangen af 1921. I Kraft bliver derfor ogsaa de Best. i Ls første Afsnit, der angaar Ægteskab. Saa-danne Regler findes i § 3.1⁰ (delvis), § 6.1⁰ 3. Pkt., §§ 7—12, § 13 (delvis), § 33 Nr. 1 og 7 (delvis) samt § 40.2⁰ (delvis). I Kraft bliver fremdeles Retspleje-Indfl. § 12 (se § 2^a) og § 27 (se § 11 Anm., § 33⁰). Endnu skal blot fremhæves, at det følger af § 47, at dansk Rets tilsvarende Regler ikke bliver gældende i de sdj. Ldsd. Ægteskab vil derfor selv efter 1921 kun kunne indgaa »borgerligt«, ikke ved kirkelig Vielse, jfr. § 9^a, og vil kun kunne oplooses ved Dom, ikke ved Bevilling, og dansk Rets Regler om Forpligtelse til at indgaa Ægteskab (Fr. 5. Marts 1734) kan ikke anvendes.

3. Dette Forbehold har Betydning m. H. t. §§ 1635 og 1636, der ændres ved § 3.1⁰.

4. Dette maa efter Sammenhængen fortolkes som »de Regler i § 204, der handler om Ægteskab«, altsaa 1. Pkt., hvorefter Forældelse af Krav mellem Ægtefæller suspenderes, saalænge Ægteskabet bestaar.

5. Naar § 1302 nævnes, skønt den staar i B. G. B.s Hovedafsnit om Ægteskab, er Grunden, at den indeholder en Forældelsesregel, der ellers kunde anses for at være fortrængt af dansk Rets Forældelsesregler.

6. Da § 1635.2⁰ forbigaaes, maa den træde ud af Kraft. De øvrige Best. i §§ 1635—1637 maa anvendes, som om der stod »Forældremagt« (i dansk Rets Betydning, se § 50¹) i Stedet for »Sorge für die Person«.

7. Af §§ 1699—1704, der handler om Børn af ugyldige Ægteskaber (jfr. § 48 Anm.), fal-

der § 1703 altsaa bort. Sammen med de øvrige §§ maa »Einführungsgesetz« Art. 206 og 207 blive i Kraft.

8. der handler om det Tilfælde, at Forældre til et Barn udenfor Ægteskab indgaar et ugyldigt Ægteskab.

9. der giver Reglerne om Ægtefællers Arveret (legale Arv).

10. der handler om Arveforskud, der er ydet af Ægtefællers Fællesformue, jfr. § 63³.

11. I Medfør af § 42 og § 47.3^o gælder fra 1. Januar 1922 dansk Rets Regler om Tvangsarv og om Testationskompetencen i det hele (sml. § 64.3^o). Her bestemmes det, at de ogsaa skal gælde ved »fortges, Gütergemeinschaft«. I Overensst. m. § 64.3^o maa dansk Rets Regler anvendes i alle Tilfælde, hvor Testator dør efter Udgangen af 1921, uden Hensyn til om Testamentet er oprettet før.

12. Dette er iøvrigt delvis en Følge af Indførelsen af danske Tvangsarveregler. B. G. B. § 1516 kan kun anvendes ved Arvefald før 1922, jfr. Note 11. En Arvings Afkald paa Andelsret maa bedømmes efter § 66.

13. Dette Udtryk omfatter B. G. B.s »die Sorge für die Person«. Reglen gælder altsaa

saavel, hvor en af Forældrene før 1922 har faaet »die Sorge für die Person«, som hvor en af dem efter den Tid har faaet »Forældremyndigheden«, jfr. Note 6.

14. Hvor der ikke efterlades Livsarvinger, er Ægtefællens Tvangsarv herefter $\frac{1}{2}$ af Boet. For det Tilfælde at der er Livsarvinger, maa Reglen fortolkes saaledes, at Ægtefællens Tvangsarv bliver $\frac{1}{6}$ af Boet, nemlig $\frac{1}{6}$ (Ægtefællens Lod i Henhold til B. G. B. § 1931) af de $\frac{2}{3}$ af Boet, der er Tvangsarv for Ægtefællen og Livsarvingerne i Forening efter dansk Rets Regler.

Anm. Hvis en ny dansk Ægteskabslov vedtages inden Sommeren 1921, kan det ventes, at dansk Ægteskabslovgivning trods § 47 bliver indført i de sdj. Ldsd. fra 1. Januar 1922. Man bør derfor lægge Mærke til, om der kommer en ny dansk Ægteskabslov. Det maa her ved erindres, at alle danske Love, der er givet efter Indlemmelsen af de sdj. Ldsd. (9. Juli 1920), gælder i disse, hvis de ikke siger det modsatte; men naar Ægteskabsloven indføres i de sdj. Ldsd., maa der selvfølgelig gives særlige Overgangsbestemmelser for disse.

§ 48.

Paa Børn, der er født før den 1. Januar 1922¹, kommer Bestemmelserne i B. G. B. §§ 1591—1600², jfr. denne Lovs § 3³, vedblivende til Anvendelse.

1. men tidligst 1. Januar 1900, da B. G. B. traadte i Kraft. Paa Børn født før 1900 har B. G. B.s heromtalte Regler aldrig været anvendelige; de gøres derfor heller ikke anvendelige ved § 48, jfr. Ordet »vedblivende«. Saadanne Børns Stilling i den heromhandlede Henseende maa bedømmes efter de Retsregler, der gjaldt paa Fødselstiden, jfr. Analogien af § 48. Børn, der er født 1. Januar 1922 eller senere, bedømmes efter dansk Rets Regler.

2. Disse §§ afgør, hvorvidt en gift Kvindes Børn skal anses for Ægtebørn. B. G. B. opstiller Sætningen om Ægtemandens Paternitet (»pater est quem nuptiae demonstrant«), som ogsaa gælder i dansk Ret, men med flere Afgigelser i Enkeltheder.

3. § 3 erstatter Formynderskabsretten med Amtmanden i det Tilfælde, der omtales i B. G. B. § 1595.

Anm. I denne Sammenhæng kan mærkes, at L. ikke indfører alle dansk Rets Regler om, hvilke Børn der er Ægtebørn. § 47 opretholder B. G. B.s Regler om, hvorvidt Børnene i et ugyldigt Ægteskab bliver ægte (se § 47⁷ og ⁸). Med den heraf flydende Begrænsning indføres dansk Rets Regler om Legitimation ved Ægteskab; de maa anvendes i alle Tilfælde, hvor Ægteskabet ind-

gaas efter Udgangen af 1921. (Reglen i B. G. B. § 1720 om, i hvilke Tilfælde Ægtemanden anses som Fader til Barnet vil altsaa ikke finde Anvendelse, ikke engang hvis Faderen maatte have anerkendt Paterniteten før 1922). Om Børn, der legitimeres paa anden Maade, erindres, at dansk Rets Regler blev indført ved § 23 allerede fra 28. Juni 1920, se iøvrigt § 53, M. H. t. Børn uden for Ægteskab gøres der ingen Undtagelse fra dansk Rets Regler. Dansk Rets Regler om de saakaldte Horebørn maa derfor træde i Kraft 1. Januar 1922 (hvis de da ikke ændres forinden, hvilket vistnok er under Overvejelse og formentlig er paakrævet, da det vilde være ganske urimeligt at lade Sønderjyderne vende tilbage til de forældede Regler om Horebørn i Chr. V's Lov). Disse Regler medfører navnlig, at et Barn, hvis Moder har undfanget det under Ægteskabsbrud, ikke har Arveret efter Moderen eller dennes Slægt. Ifølge Analogien af § 48 bør det vistnok antages, at denne Regel ikke kan anvendes, naar Barnet er født før 1922. Ogsaa Reglen i den danske Arveforordn. 21. Maj 1845 § 9 træder i Kraft; hvilke Børn den kan anvendes paa, omtales i Anm. til § 61 (under b.). Om Retsforholdet mellem Forældre og Børn se iøvrigt §§ 49, 50 og 52.

§ 49¹.

Om en Person som Fader udenfor Ægteskab har Pligt til at betale Bidrag til et Barn, der er født før denne Lovs Ikrafttræden, afgøres efter Reglerne i B. G. B. §§ 1717 og 1718², jfr. denne Lovs § 22³. Et Stifbarn skal ikke kunne rejse noget Krav paa Underhold overfor Stiffaderen eller Stifmoderen, saafremt dennes Ægteskab med Barnets Moder eller Fader er opløst før den 1. Januar 1922⁴.

I øvrigt finder dansk Lovgivnings Regler om de private indbyrdes Underholdspligt⁵ Anvendelse for Tiden efter Udgangen af December 1921⁶, jfr. dog § 47⁷.

B. G. B. § 1623 finder vedblivende Anvendelse paa de før den 1. Januar 1922 stiftede Krav paa Udstyr⁸.

1. S'sens Hovedregel findes i 2°. Det fremgaar heraf, at § 49 kun angaar Underholdspligten overfor den til Underhold berettigede private Person, ikke Pligten overfor det offentlige. I Forholdet mellem de private var allerede visse af dansk Rets Regler indført i Overgangstiden, se §§ 13—16; nu indføres alle de øvrige med een Undtagelse, nemlig Ægtefællers Underholdspligt (Note 7). I Kraft træder altsaa de af Fattigl. 9. April 1891 §§ 3—7 og 9 udledede Regler om Underholdspligt overfor de private. Formaalet med § 49 er at give de fornødne Overgangsbest. Hovedreglen ifølge 2° er, at dansk Rets Regler skal anvendes fra 1. Januar 1922, selv om det Familieforhold, der begrunder Underholdspligten, er stiftet før. (Undtagelser fra denne Regel gøres ved 1°). Hvis der før 1922 er paalagt Bidrag til Forældre, Bedsteforældre eller Børnebørn eller til Børn over 18 Aar, ophører Pligten til at betale disse Bidrag derfor af sig selv med Udgangen af 1921; den sidste Gang, der forfalder Bidrag i Aaret 1921, skal der altsaa i de nævnte Tilfælde kun betales Bidrag for Resten af Aaret, selv om Resolutionen intet siger derom. Omvendt faar Stifforældre fra 1. Januar 1922 Pligt til at underholde Stifbørn, se nærmere Note 4. Det følger fremdeles af § 49.2^o, at alle Bidrag for Tiden efter 1. Januar 1922 skal fastsættes efter dansk Rets Regler, altsaa i Almindelighed efter Reglen i Fattigl. § 9. Den Ændring i Dragspligten, som maatte følge heraf, vil imidlertid ikke indtræde af sig selv; det tidligere fastsatte Bidrag maa betales, indtil det ændres ved ny Resolution. Endelig vil Bidrag for Tiden fra 1. Januar 1922 kunne indrives ved alle de i dansk Ret hjemlede Indrivelsesmidler, ligesom Reglerne om Udvan-dringsforbud (ovenfor § 13°) træder i Kraft. Hvis der før 1. Januar 1922 er indgaaet en efter dagældende Ret bindende Overenskomst om den fremtidige Underholdspligt (jfr. § 13°), maa den selvfølgelig respekteres ogsaa efter 1. Januar 1922, jfr. Formueretsl. § 15.2^o.

2. Da dansk Rets Regler om Faderens Bi-

dragspligt overfor Barn udenfor Ægteskab næsten alle er indført allerede i Overgangstiden, sker der 1. Januar 1922 kun den Forandring, at de enkelte ikke-indførte Regler træder i Kraft (altsaa navnlig Reglen om Udvan-dringsforbud, jfr. § 13°). Den i § 49.1. Pkt. givne Regel om Børn født før L's Ikrafttr. (28. Juni 1920) stemmer da ogsaa ganske med § 16.2^o.1. Pkt. (blot at B. G. B. § 1715 ikke omtales, fordi den paa Grund af Forældelsesreglen i § 16 ikke mere har praktisk Betydning.)

3. § 22 ændrer Formen for den i § 1718 omtalte Anerkendelse.

4. Det følger af 2°, at Fattigl. 9. April 1891 §§ 4 og 5 træder i Kraft (med den i Note 5 nævnte Begrænsning), og at de maa anvendes, selv om det Ægteskab, der begrunder Underholdspligten, er indgaaet før 1. Januar 1922. Fra denne Hovedregel gør 1°.2 Pkt. den Undtagelse, at Pligten ifølge Fattigl. § 5 ikke skal indtræde, saafremt Ægteskabet er opløst før 1. Januar 1922. I de Tilfælde, hvor Stiffaderen faar Underholdspligt, vil hans Bidrag kunne faas udbetalt af det offentlige i Overensstemmelse med L. Nr. 112, 29. April 1913 § 2.

5. Disse Udtryk betyder, at Reglen ikke angaar Forsørgelsespligten overfor det offentlige. Denne falder overhovedet udenfor L's Omraade, jfr. ovenfor § 13¹ og Anm.

6. Om den her udtalte Regel se Note 1. Paa Bidrag, der skyldes for Tiden før 1. Januar 1922, maa ældre Rets Regler anvendes, altsaa Reglerne i B. G. B. med de samme Ændringer som i Overgangstiden (se §§ 13—16). Særlig fremhæves, at B. G. B. § 1613, hvorefter Bidragsretten normalt ikke kan gøres gældende bagud (für die Vergangenheit), stadig maa finde Anvendelse paa Bidrag til Ægtebørn for Tiden før 1922.

7. Herved tilkendegives det, at § 47 ogsaa angaar Underholdspligt. I Kraft bliver altsaa de ved Udgangen af December gældende Regler om Underholdspligten overfor Ægtefælle (derunder frasepærret og fraskilt Ægtefælle samt den, der har været Part i et ugyldigt

Ægteskab). De vigtigste af disse Regler findes i B. G. B. §§ 1360—1361, 1578—1583 og 1585, se fremdeles §§ 1345, 1351, 1352 og 1586 smh. med de forannævnte. Disse Best. gælder med de af L.s § 13 flydende Ændringer. Fatigl. §§ 2 og 12 og L. Nr. 75, 7. April 1899 § 23 finder saaledes ikke Anvendelse, og Fatigl. § 9 kan (paa Bidrag til Ægtefælle) kun anvendes i samme Omfang som i Overgangstiden (se § 13 Anm.)

8. Pligten ifølge B. G. B §§ 1620 ff. til at

give Døtre Udstyr falder bort med Udgangen af Aaret 1921; men de Udstyrskrav, der er stiftet før 1922, bliver bestaaende, hvilket vil sige, at Reglerne i B. G. B. maa anvendes i alle Tilfælde, hvor Ægteskabet er indgaaet før 1. Januar 1922, idet Kravet stiftes ved Ægteskabets Indgaaelse. Naar § 1623 særlig er nævnt, er Grunden den, at dens 2. Pkt. er en Forældelsesregel, paa hvilken man ellers kunde anse Formueretsl. § 19 for anvendelig, jfr. § 42³.

§ 50.

Dansk Rets Regler om Forældremagt¹ finder Anvendelse ogsaa paa Børn født før den 1. Januar 1922, jfr. dog §§ 47² og 53³.

Er der før det nævnte Tidspunkt af en dertil kompetent Myndighed⁴ i det enkelte Tilfælde truffet særlige Bestemmelser⁵, der ophæver eller begrænser Vedkommendes⁶ Myndighed over Barnets Person⁷, bliver disse i Kraft, indtil de ændres⁸; dog bortfalder Bestemmelser om Indsættelse af en Hjælpeværge (Beistand), jfr. § 56⁹.

1. Dette Udtryk maa her forstaaes i Overensstemmelse med dansk Retssprog, saaledes at det betegner Myndigheden over Barnets Person uden Hensyn til, om den udøves af Forældre eller andre (sml. § 17 Anm., § 24 Anm.) 1. Januar 1922 træder dansk Rets Regler i Kraft i enhver Henseende, saaledes Reglerne om, hvor længe Forældremagten varer, hvilke Beføjelser og Pligter den giver, og hvem der har den, jfr. dog 2° og Note 2 og 3. § 50. 1° fastslaar udtrykkelig, at disse Regler skal anvendes ogsaa paa Børn, der er født før 1922. At Forældremagten efter dansk Rets Regler tilkommer en anden end den, der før 1922 havde »die Sorge für die Person«, vil ikke hindre Anvendelsen af dansk Ret: Myndigheden over Barnets Person gaar altsaa 1. Januar 1922 af sig selv over til den, der efter dansk Rets Regler har Forældremagten. Som udtalt i Mot. maa det dog antages, at Værgeraadsinstitutionen allerede før 1. Januar 1922 kan bestemme, at Forældremagten skal fratages den Fader eller Moder, der vilde erhverve den d. 1. Januar 1922: Værgeraadet maa navnlig ogsaa kunne benytte Best. i L. Nr. 130 27. Maj 1908 § 9 (der træder i Kraft 1. Januar 1922, se § 16 Anm.) og foranledige beskikket en Værg med Forældremagt for et Barn udenfor Ægteskab.

2. § 47 opretholder navnlig Reglerne om, hvem af Forældrene der faar Forældremagten i Tilfælde af Skilsmisse o. l. (se § 47°) samt B. G. B. § 1354.^{2o}

3. Ifølge § 53 kan dansk Rets Regler om, hvem der har Forældremagten, ikke anvendes ved »Ehelichkeitserklärung« og »Annahme an Kindesstatt«. Yderligere Undtagelser indeholder § 50.^{2o} og § 51.^{1o}

4. f. Eks. af Formynderskabsretten, af Un-

derretsdommeren i Henhold til § 18 eller af Værgeraad og Overværgeraad.

5. De Begrænsninger i Forældremagten, der ikke beror paa en konkret Bedømmelse, men paa almindelige Regler (f. Eks. B. G. B. § 1707. 3 Pkt.), falder bort af sig selv.

6. Dette maa vistnok forstaaes saaledes, at et Dekret om Barnets Anbringelse paa en Opdragelsesanstalt bliver i Kraft, selv om den, hvem Barnet i sin Tid blev frataget, er en anden end den, der nu vilde have Forældremagten; men denne sidste maa kunne kræve Dekretet ændret, hvis Betingelserne for at fjerne Barnet fra ham ikke er til Stede.

7. I den officielle Tekst staar her ved en Trykfejl: Per on.

8. Heri ligger ikke, at de altid frit kan ændres. Best., der er truffet i Henhold til L. 14. April 1905, maa ogsaa i denne Henseende behandles efter L. 1905, blot med den i Note 6 angivne Modifikation. Best., der er truffet i Henhold til ældre Ret, og som træffer en Ordning, der ikke anvendes i dansk Ret, maa altid kunne bringes i Overensstemmelse med denne.

9. Eventuelt kan der være Grund for Værgeraadet til før 1. Januar 1922 at træffe Bestemmelser i Henhold til L. 14. April 1905 for at erstatte den bortfaldende Hjælpeværge.

Anm. At en Fader eller Moder i Kraft af Loven har mistet (forbrudt) »Die elterliche Gewalt« før 1. Januar 1922, vil næppe udelukke Vedkommende fra at faa Forældremagten fra den nævnte Dag, hvis han (hun) opfylder dansk Rets Betingelser herfor. I modsat Retning dog Mot. S. 21. »Elterliche Gewalt« i B. G. B.s Betydning eksisterer ikke efter 1921. Ved §§ 59 og 60 opretholdes dog enkelte Rester af den.

§ 51.

Paa Børn og unge Mennesker, der er under offentlig Opdragelse i Henhold til § 17¹, bliver de før den 1. Januar 1922 gældende Regler² at anvende, dog at Opdragelsen ikke kan udstrækkes længere end efter dansk Rets Regler³.

De i Henhold til § 19 dannede Værgeraad⁴ fungerer til Udgangen af 1923⁵.

1. altsaa Børn, der er sat under offentlig Opdragelse før Indførelsen af L. 14. April 1905 (altsaa før 28. Juni 1920 el. i Medfør af Reglen i § 17. 2 Pkt. om de paabegyndte Sager.)

2. derunder L.s § 17; se iøvrigt § 17¹.

3. Disse maa anvendes med de fornødne Lempelser. Det afgørende maa være, at der saa vidt mulig opnaas samme praktiske Resultater som i Alm. ved Anvendelsen af dansk Rets Regler.

4. Hvis Værgeraadet trænger til Suppler-
ing, maa Reglerne i § 19 anvendes. Best. i § 19.4^o om Sogneudvalget skulde ingen Betydning have efter Udgangen af Marts 1922, jfr. L. 28 Juni 1920 om Indf. af dansk kommunal Administration i de sdj. Ldsd. §§ 3 og 4.

5. Derefter vil i enhver Henseende Reglerne i L. 1905 komme til Anvendelse, (forsaa vidt de ikke ændres forinden, hvilket er under Overvejelse.)

§ 52.

I de sønderjydske Landsdele skal i det i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 11, 1ste Stykke omhandlede Tilfælde Anmeldelsen¹ ske til vedkommende borgerlige Fødselsregister.

Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 11 finder ogsaa Anvendelse paa Børn, der er født før den 1. Januar 1922²; ligeledes afgøres det efter dansk Rets Regler, om saadanne Børn udenfor Ægteskab³ kan faa Faderens Navn⁴.

1. den Anmeldelse, hvorved Stiffaderens Navn tillægges et Barn udenfor Ægteskab. Reglen staar i Forbindelse med L.s § 43.

2. Naar en Stiffader før 1. Januar 1922 i Henhold til B. G. B. § 1706.2^o har tillagt et Barn udenfor Ægteskab sit Navn, beholder Barnet selvfølgelig dette Navn; men fra 1. Januar 1922 kan en Stiffader kun tillægge Barnet sit Navn, hvis det kan ske efter dansk Rets Regler, hvoraf navnlig følger, at Navnet ikke kan tillægges Stifbørn over 18 Aar.

3. d. v. s. Børn udenfor Ægteskab født før 1. Januar 1922. At dansk Rets Regel maa anvendes paa senere fødte Børn, følger af § 42.

4. Hvis Faderen ikke var gift paa Avlings-

tiden, kan hans Navn frit tillægges Barnet med hans Samtykke; dersom Barnet allerede er indført i Fødselsregistret med Moderens Navn, maa der søges Tilladelse hos Justitsministeren til at rette Navnet.

Anm. Ogsaa iøvrigt vil dansk Rets Regler om Efternavn for Børn udenfor Ægteskab træde i Kraft 1. Januar 1922; efter almindelige Retsgrundsætninger vil disse Regler dog ikke kunne anvendes paa Børn født før 1. Januar 1922. Paa saadanne Børn maa B. G. B. § 1706.1^o altsaa vedblivende anvendes (med den af § 52.2^o flydende Begrænsning.) Med Hensyn til Ægtebørn vil Navnespørgsmaalet ikke volde Vanskeligheder. Om Adoptivbørn se § 54.

§ 53.

For et Barn, der er erklæret for ægte før denne Lovs Ikrafttræden¹, gælder vedblivende Reglerne i B. G. B. §§ 1736², 1737 og 1740³. Om Faderen har Forældremagten, afgøres efter Grundsætningerne i B. G. B. § 1738⁴.

1. d. v. s. før 28. Juni 1920, altsaa i Henhold til B. G. B. §§ 1723 ff.

2. Barnet bevarer derfor den retlige Stilling som Ægtebarn, jfr. B. G. B. § 1736. Hvorledes et Ægtebarns Stilling er, afgøres efter de Regler, der gælder i de sdj. Ldsd. (jfr. L.s § 50, §§ 55—60). Faderen bliver derfor Værg, med mindre Best. i § 55 er til Hinder derfor. Se endvidere Note 3 og 4.

3. Af Best. i disse to §§ mærkes navnlig, at Legitimationen virker ogsaa for Barnets Afkom, derimod ikke i Forhold til Faderens Slægt.

4. Dette Udtryk bruges, fordi B. G. B. § 1738 ikke kan anvendes direkte, da »elterliche Gewalt« ikke mere eksisterer. At Faderen (alene) har Forældremagten, følger af B. G. B. § 1736; men Moderen skal have Ret til at

faa den tilbage i de Tilfælde, hvor hun ifølge B. G. B. § 1738 vilde have faaet »die Sorge für die Person«.

Anm. Hvis Legitimationen er sket ved

dansk Bevilling i Overgangstiden, gælder dansk Rets Regler om Virkningen; se dog det i § 54 Anm. anførte, der finder tilsvarende Anvendelse her.

§ 54.

For de Tilfælde, hvor Adoption¹ er stadfæstet før denne Lovs Ikrafttræden² eller i Medfør af § 23, 2det Stykke³, gælder Bestemmelserne i B. G. B. §§ 1757—1762, 1767—1770, 1771, 1ste Stykke og 1772⁴ med de af nærværende Lovs §§ 3⁵ og 23⁶ følgende Ændringer. Iøvrigt bestemmes saadanne Adoptioners Virkning efter dansk Rets Regler⁷, dog at Bestemmelsen i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 10, 4de Stykke⁸ ikke finder Anvendelse.

1. D. v. s. »Annahme an Kindesstatt« i Henhold til B. G. B. §§ 1741 ff

2. altsaa før 28. Juni 1920. Om Adoptioner i Overgangstiden se Anm.

3. Begyndelsen af § 54 kan herefter omskrives saaledes: For de Tilfælde, hvor en Person er antaget i Barns Sted efter Reglerne i B. G. B. §§ 1741 ff.

4. D. v. s. ældre Rets Regler gælder om Virkningen af Adoptionen i Forholdet mellem Adoptanten, den adopterede og hans Afkom, samt om Adoptionsforholdets Ophævelse. Som Følge heraf vil Adoptivbarnet faa Navn og Arveret som Ægtebarn, hvis det modsatte ikke er fastsat i Adoptionsaftalen, og Virkningerne af Adoptionen vil udstrække sig ogsaa til Adoptivbarnets Afkom (med visse Undtagelser, se B. G. B. § 1762.).

5. Ifølge § 3 træder Underrettsdommeren i Stedet for Formynderskabsretten ved Andværelsen af B. G. B. § 1760.

6. § 23 ændrer Formen for Aftale om Ophævelse af Adoption.

7. Dansk Rets Regler gælder navnlig om Adoptivbarnets Forhold dels til Adoptantens Slægt dels til dets egen Slægt. (Denne Regel kunde gives, fordi dansk Ret her stemmer

med B. G. B.) Heraf følger, at de naturlige Forældres Underholdspligt bliver subsidiær i Overensst. med Fattigl. 9. April 1891 § 7. Adoptantens fulde Underholdspligt følger af B. G. B. § 1757.1°. Fattigl. § 7 kan saaledes anses for fuldt anvendelig (dog ikke i Forholdet til det offentlige, se § 49¹ og 5°.)

8. der foreskriver, at Adoptivforældrene i Tilfælde af et udenfor Ægteskab avlet Barns Adoption indtræder i Moderens Ret til at faa Underholdsbidrag fra Barnets Fader, forsaavidt de ikke har givet Afkald herpaa; den anførte Lovbest. bør selvfølgelig kun anvendes, dersom Adoptionsaftalen er indgaaet paa en Tid, da Reglen gjaldt, saaledes at Parterne kan have taget Hensyn til den.

Anm. Paa Børn, der er adopteret ved danske Adoptionsbevillinger i Overgangstiden maa dansk Rets Regler anvendes; men der vil selv efter 1. Januar 1922 vise sig visse Virkninger af, at de paagældende Børn til Dels har været undergivet B. G. B.s Regler, se § 23¹ og 4°. Paa de Punkter, hvor Adoptivbørn er stillet som Ægtebørn, vil disse Adoptivbørn være stillet som Ægtebørn født før 1. Januar 1922 og derfor i samme Omfang som disse være undergivet ældre Rets Regler.

§ 55¹.

Den, der ved Udgangen af December 1921 er Formynder², bliver fra da af indtil videre Værge, selv om en anden efter dansk Rets Regler har Adkomst til Værgemaal³. Dersom denne anden har Forældremagten over Barnet, bør han dog som Regel⁴ paa Forlangende beskikkes til Værge⁵.

Hvor en umyndig har haft flere Formyndere, bliver disse Værger i Forening⁶, indtil Underretten træffer anden Bestemmelse. Modformyndere⁷ træder ud af Virksomhed⁸.

1. Baggrunden for § 55 er, at dansk Rets Regler om Værgemaal træder i Kraft ifølge § 42, og at de som Hovedregel maa anvendes selv paa Personer, der er umyndige ved Udgangen af 1921. Af denne sidste Regel følger bl. a., at det maa afgøres efter dansk Rets Regler, hvem der skal være Værge fra 1. Januar 1922. Herfra er det, § 55 gør Und-

tagelse, jfr. Note 2, idet man har villet undgaa Skifte af Værge uden tilstrækkelig Grund.

2. Formynder er en Oversættelse af »Vormund«. Best. i § 55 har altsaa kun Betydning for umyndige, der havde en »Vormund« 31. Decbr. 1921. Hvis den umyndige ikke stod under »Vormund«, men under »elterliche Gewalt«, maa ifølge Note 1 dansk Rets Regler

anvendes; den tidligere Indehaver af »elterl. Gewalt« har altsaa ikke nogen særlig Ret til at blive Værge, men Værgemaalet tilfalder 1. Januar 1922 den, der efter dansk Ret har Adkomst dertil som født Værge, uden at Beskikkelse kræves. Hvis f. Eks. ved en Skilsmisse Hustruen har faaet tillagt Barnet (har faaet »die Sorge für die Person«), men Manden har bevaret »die elterliche Gewalt« og dermed Bestyrelsen af Barnets Formue, vil Hustruen 1. Januar 1922 blive Barnets Værge.

3. Under Hensyn dels til, at L. udtrykkelig fremhæver, at Formynderen bliver Værge uden at have Adkomst dertil efter dansk Rets Regler, dels til det i Note 1 anførte, maa det antages, at Formynderen kun bliver Værge, hvis dansk Rets øvrige Betingelser for Værgemaalet er opfyldt. Han bliver derfor ikke Værge, hvis Myndlingen 1. Januar 1922 er over 18 Aar, (i saa Fald faar den unge slet ingen Værge; om Kurator se Anm.), ej heller, hvis han selv ikke opfylder Værgebetingelserne. Fremdeles bliver han kun Værge »indtil videre«, d. v. s. indtil den beskikkende Myndighed træffer anden Bestemmelse. Hvis Formynderen var udnævnt af Barnets Fæder el. Moder, bør han udenfor de i 2. Pkt. nævnte Tilfælde ikke afskediges uden afgørende Grunde, jfr. Mot. S. 22. Naar han selv ønsker det, vil det være naturligt at fritage ham, hvis der er en brugbar født Værge; men i og for sig maa han efter Ordene i § 55 have Pligt til at fungere videre, med mindre en af de almindelige Fritagelsesgrunde foreligger.

4. Ubetinget gælder det ikke; det bør ikke ske, hvor det klart vilde stride mod den umyndiges Interesse.

5. Naar dette er sket, er den umyndige

dermed gaaet helt ind under dansk Rets Regler: disse bliver afgørende for, hvornaar og hvorledes der næste Gang skal skiftes Værge. Best. i § 55. 2. Pkt. vil faa stor Betydning m. H. t. Børn udenfor Ægteskab, der efter B. G. B. altid skal have Formynder; det maa mærkes, at Moderen først bliver Værge ved Beskikkelse, og at hun selv maa begære denne. Iøvrigt vil § 55, 2. Pkt. navnlig faa Betydning for Enker, der har giftet sig igen, idet disse ifølge B. G. B. § 1697 ikke har »elterliche Gewalt« over Børnene af første Ægteskab.

6. d. v. s. saaledes at de maa optræde i Forening, og at Enighed kræves til enhver Beslutning.

7. Oversættelse af »Gegenvormund«. Efter 31. Decbr. 1921 kan den tidligere Modformynder næppe godkende Formynderens (før 1922 foretagne) Retshandler.

8. med Udgangen af 1921; der kræves ingen Afskedigelse.

Anm. Personer, der d. 1. Januar 1922 er over 18 Aar, men dog ikke fuldmyndige, bliver myndige under Kurator. Da der ikke er givet nogen særlig Regel om Adkomsten til Kuratel, maa man vistnok fuldtud anvende dansk Rets Regler herom. Der er næppe Grund til at anvende § 55.1^o analogt i dette Tilfælde. Om den tidligere Formynder kan fungere videre som Kurator uden Beskikkelse, maa altsaa bero paa, om han efter dansk Rets Regler vilde kunne fungere uden Beskikkelse. Har Formynderen bestyret Midler for Myndlingen, maa der i alle Tilfælde beskikkes en anden til at modtage Midlerne sammen med den mindreaarige.

§ 56.

Hjælpeværger (Beistände¹) træder ud af Funktion², undtagen hvor Vedkommende i Henhold til B. G. B. § 1693 har faaet overdraget Bestyrelsen af en umyndigs Midler, i hvilket Tilfælde Hjælpeværgeren bliver Værge³ med Hensyn til de paagældende Midler⁴.

En saadan Værge kan til enhver Tid afskediges af Underrettsdommeren⁵.

1. Se om disse navnlig B. G. B. §§ 1687—1695.

2. uden videre med Udgangen af 1921; der kræves ingen Afskedigelse.

3. Denne Best. maa dog forstaaes med lignende Begrænsninger som § 55.1^o se herom Begyndelsen af § 55³.

4. Andre Funktioner bevarer han ikke; han har navnlig intet med Forældremagtens Udøvelse at gøre.

5. Det bør kun ske, hvor det ikke klart er i Strid med den umyndiges Interesse.

§ 57.

Den, der ved Udgangen af December 1921 er Værge¹ i Henhold til B. G. B. § 1909 eller §§ 1911 ff.² eller § 88 i Rigsloven om den frivillige Retsplejes Anliggender (Pfleger), bliver Værge³ med tilsvarende Funktioner. Var han indsat i Henhold til

B. G. B. § 1909, 2det Punktum⁴, faar han samme Stilling som den, der er indsat til Værge i Henhold til Lov 26. Maj 1868 § 11⁵.

1. Skønt »Pfleger« sproglig svarer til Kurator, oversættes det her ved Værge, fordi »Pfleger« er nærmere beslægtet med, hvad der kaldes Værge i dansk Ret, end med dansk Rets Kurator.

2. Da B. G. B. § 1910 ikke nævnes, maa den der omhandlede Pfleger (for døve, blinde, stumme o. l. Personer, der ikke umyndiggøres i egentlig Forstand) træde ud af Funktion 1. Januar 1922 uden nogen Afskedigelse.

De omtalte Personer bliver altsaa stillet ganske som andre fuldmyndige.

3. Se § 56³.

4. d. v. s. indsat paa Grund af Arveladers eller Givers Best. om, at Indehaveren af »elterliche Gewalt« eller Formynderen ikke skal bestyre de fra ham hidrørende Midler.

5. Heraf følger, at Justitsministeren eventuelt kan omstøde den trufne Best.

§ 58.

Bestemmelsen i § 24, 2det Stykke bliver i Kraft¹.

1. M. H. t. § 242⁰ mærkes § 24⁷; det i 24⁸ anførte gælder derimod ikke fuldtud efter Overgangstiden, se § 59 Anm. Iøvrigt maa det erindres, at § 242⁰ kun kommer til Anvendelse paa Dispositioner, der er truffet før 28. Juni 1920.

§ 59.

Med Hensyn til Midler, der er tilfaldet en umyndig inden Udgangen af December 1921, gælder dansk Rets Regler om Bestyrelsen¹ af umyndiges Midler med følgende Begrænsninger:

B. G. B. §§ 1638, 1639 og 1803² finder vedblivende³ Anvendelse.

Iøvrigt bestyres Midlerne efter de før den 1. Januar 1922 gældende Regler⁴ med de fornødne Lempelser⁵, saa længe Værgen⁶ er en Person, der (som Fader, Moder eller Formynder⁷) havde Bestyrelsen allerede før det nævnte Tidspunkt; Værgen skal dog aflægge Regnskab hvert Aar uden Hensyn til B. G. B.'s modstaaende Regler⁸, medmindre Underrettsdommeren undtagelsesvis tilstaar ham helt eller delvis samme Fritagelse for Regnskabspligt som før. Værgen bevarer indtil videre⁹ Retten til det Vederlag, der maatte være ham tillagt i Medfør af § 29.

Efter Skifte af Værge kan Underrettsdommeren — navnlig hvor Værgemaal gaar over fra en af Forældrene til den anden — tillade, at den ny Værge bestyrer Midlerne helt eller delvis efter samme Regler som den tidligere¹⁰.

Dansk Rets Regler om Godkendelse¹¹ af Værgens Retshandler for den umyndige finder Anvendelse, selv om Retshandlerne angaar Midler, der helt eller delvis bestyres efter hidtil gældende Rets Regler.

1. Dette Udtryk er videre end »Anbringelse« i § 24. Det omfatter alle de Beføjelser og Pligter, der knytter sig til Raadigheden over Midlerne, jfr. Note 4, hvor Enkeltheder omtales, da det er Fortolkningen af 3°, hvortil Interessen knytter sig.

2. hvorefter Giver eller Arvelader kan udelukke Faderen fra at bestyre de fra ham hidrørende Midler eller give Forskrifter for Faderens eller Formynderens Bestyrelse af dem.

3. Heri ligger, at Reglerne kun gælder med samme Modifikation som før 1922; Best. i § 31⁰ maa derfor iagttages. Iøvrigt mærkes, at de tre §§ gælder, selv om der skiftes Værge.

4. Hertil hører L.s §§ 24 ff., der forsaavidt bliver i Kraft. Under Ordet »bestyres« falder først og fremmest Anbringelsen af Midlerne. Denne maa altsaa (indtil Værgeskifte) ske efter Reglerne i §§ 24 ff. Hvis Midlerne er erhvervet før 28. Juni 1920, tvinges Værgen derfor som Regel ikke til at ændre Anbringelsen, jfr. § 24.2 Pkt. Er Midlerne erhvervet i Overgangstiden, skal Anbringelsen ske efter dansk Rets almindelige Regler, dog saaledes at disse kan modificeres af Justitsministeren (§ 24. 1 Pkt.), og at Dispensationer kan gives af Underrettsdommeren (§ 26). Ordet »bestyres« omfatter imidlertid mere end »anbringes«, jfr. Note 1, saaledes Værgens Ansvar, Regnskabspligt og andre Pligter. Med

Hensyn til alle Midler, der er erhvervet før 1922, vil Ansvar et altsaa være at bestemme efter B. G. B., hvilket har den Betydning, at Faderen (eller Moderen), der før 1922 havde »elterliche Gewalt«, er undergivet et lempeligere Ansvar (B. G. B. § 1664); fremdeles maa man anvende B. G. B.s Regler om Regnskabspligt (med den i § 59.3^o udtrykkelig gjorte Undtagelse) og om Pligt til at affatte en Fortegnelse (»Inventar«) over Formuen (B. G. B. §§ 1640 og 1802) samt Best. i B. G. B. § 1669 for det Tilfælde, at Faderen vil indgaa nyt Ægteskab, og Reglerne om Sikkerhedsstillelse (B. G. B. §§ 1668, 1844, Rigsl. 17. Maj 1898 § 54, jfr. § 3^e ovenfor).

5. Lempelser maa navnlig gøres, fordi Modformyndere og Hjelpeværger falder bort, se § 55.2^o, § 56.

6. Heri ligger, at Faderen (Moderen) kun har Retten til at bestyre Midlerne, forsaavidt han (hun) er Værge, hvilket beror paa de i § 55 med Noter fremstillede Regler.

7. Denne Opregning bør ikke anses for udtømmende. Dens Formaal er klart at vise, at Reglerne ogsaa gælder den Fader og Moder, der før 1922 bestyrede Midlerne i Kraft af sin »elterliche Gewalt«. § 59.3^o maa derfor ogsaa anvendes paa »Pfleger« (§ 57) og paa den »Beistand«, der har Bestyrelsen af Midlerne i Henhold til B. G. B. § 1693 (§ 56 ovenfor).

8. Ogsaa Fader og Moder skal aflægge Regnskab aarlig; det samme skal ske i de Tilfælde, hvor Formynder eller »Pfleger« tidligere var fritaget derfor, se navnlig B. G. B. §§ 1854, 1855, 1903 og 1917.2^o.

9. Heri ligger en Forudsætning om, at dansk Rets Regler om Værgens Vederlag træder i Kraft. Det maa derfor antages, at

Vederlaget bør ændres, hvor det ikke findes stemmende med dansk Rets Grundsætninger; men Best. herom maa træffes af Justitsministeriet.

10. Saasnart Værgemaalet gaar over til en ny Værge, anvendes altsaa som Hovedregel dansk Rets Regler ogsaa paa Midler, der er erhvervet før 1922. Hvor Værgemaalet gaar over til en Person, der ikke er den umyndiges Fader eller Moder, bør Dispensation kun tilstaa, hvor den umyndiges Tarv klart kræver det, hvilket især kan tænkes m. H. t. Midler, der er erhvervet før 28. Juni 1920 og anbragt efter ældre Rets Regler.

11. Godkendelsen gives fra 1. Januar 1922 af Overøvrigheden (Amtmanden), og det afgøres efter dansk Rets Regler, til hvilke Retshandler Godkendelse kræves. Dansk Rets Regler anvendes ogsaa paa Fader og Moder, der er Værge, jfr. Note 7. De Bemyndigelser, der før 1922 maatte være meddelt Formyndere i Henhold til B. G. B. § 1825, kan formentlig ikke have Virkning efter Udløbet af 1921. Retshandler, der er indgaaet før 1922, maa vedblivende bedømmes efter ældre Ret i den heromhandlede Henseende; at § 59.5^o ikke omfatter saadanne Retshandler, fremgaar af, at den siger »Værgens« Retshandler, idet Værgerne først træder i Funktion 1. Januar 1922.

Anm. Det følger af § 59, at Reglerne om »befreite Vormundschaft« i B. G. B. §§ 1852 ff. efter Udgangen af 1921 kun faar ringe Betydning for Midler, der er erhvervet forinden. Paa senere erhvervede Midler vil det slet ikke kunne anvendes, og en Best. derom vil derfor kun have den Virkning, som maatte følge af § 58. (Hvad der er sagt i § 24^e næstsidste Punktum, gælder altsaa ikke mere.)

§ 60.

Naar Forældre¹ i Medfør af § 59^a bestyrer umyndiges Midler, har de samme Ret som tidligere til at nyde Udbyttet af Midlerne,³ indtil Barnet fylder 18 Aar⁴. B. G. B. § 1666, 2det Stykke, §§ 1667, 1668, 1670—1672, jfr. nærværende Lovs § 3, og de øvrige hidtil gældende Regler⁵ om Ophøret af Forældrenes Beføjelser anvendes med de fornødne Lempelser⁶. Bestyres Midler af den i § 59, 1ste Stykke angivne Art⁷ paa anden Maade⁸, bør Overøvrigheden som Regel⁹ for Tiden, indtil Barnet fylder 18 Aar⁴, paa Forældrenes Begæring tillægge dem Ret til Indtægten af Midlerne, hvor dette vilde stemme med ældre Rets Regler.

1. Reglen har kun Betydning for Forældre til Ægtebørn og Adoptivbørn. Se iøvrigt § 28².

2. d. v. s. naar en Fader eller Moder før 1. Januar 1922 bestyrede et umyndigt Barns Midler og i Medfør af § 59 har beholdt Bestyrelsen som Værge. Det fremgaar heraf og af 3. Pkt., at Retten til at nyde Udbyttet aldrig haves m. H. t. Midler, der er tilfaldet

en umyndig efter Udgangen af 1921. Paa saadanne Midler maa dansk Rets Regler anvendes.

3. I den officielle Tekst staar her ved en Trykfejl Punktum i Stedet for Komma, og i Stedet for Barnet (straks efter) staar der Barnets.

4. Denne nye Grænse er sat af Hensyn til, at dansk Rets Myndighedsregler træder i

Kraft (§ 44 Anm.). Hvis Barnet 1. Januar 1922 er over 18 Aar, bortfalder Retten til Udbyttet fra den nævnte Dag.

5. navnlig B. G. B. §§ 1661—1662 og § 1685.^{2o} samt Reglerne om fuldstændigt Ophør af »elterliche Gewalt« (§§ 1679, 1680, 1697), hvorved ogsaa »Nutzniezung« falder bort.

6. Retten maa fratages Forældrene af Underrettsdommeren eller fortabes, hvor »Nutzniezung« vilde være frataget eller fortabt efter hidtil gældende Ret. Visse Lempelser maa dog gøres, fordi »elterliche Gewalt« i B. G. B.s Betydning ikke mere eksisterer, og fordi en Del andre Regler ikke mere kan anvendes (saaledes de fleste af de i B. G. B. § 1667.^{2o} anførte Best., der maa erstattes af dansk Rets nærmest tilsvarende Regler.) At Forældremagten (i dansk Betydning, § 50¹)

fratages Forældrene, medfører i og for sig ikke, at »Nutzniezung« ophører.

7. d. v. s. Midler, der er tilfaldet en umyndig inden Udgangen af 1921.

8. d. v. s. uden at der foreligger et Tilfælde, der gaar ind under 1. Pkt. (se Note 2).

9. Paa Grund af dette Forbehold maa Overøvrigheden have Ret til at fravige Reglerne, hvor de findes særlig urimelige. Saaledes maa Overøvrigheden i et Tilfælde som det, der omtales i § 55 i Slutn. af Note 2 kunne tillægge Hustruen Retten til at nyde Udbyttet, selv om denne Ret efter B. G. B. vilde tilkomme Manden. Den ved L.s § 28.^{2o} hjemlede Adgang til at faa Spørgsmaalet afgjort er ikke opretholdt; den vil derfor ikke kunne anvendes, naar Tvisten angaar Udbytte for Tiden efter Udgangen af 1921.

§ 61.

De før den 1. Januar 1922 gældende arveretlige Regler¹, derunder Bestemmelserne i B. G. B. §§ 2287 og 2332², finder fremdeles Anvendelse, hvor Arveladeren er død før den nævnte Dag³.

1. Altsaa de samme Regler, som gjaldt i Overgangstiden. Disse findes hovedsagelig i L.s § 2 og §§ 31—40, se nærmere Bemærkningerne til disse §§ og navnlig Anm. til § 33. Efter Ordene maa samtlige ældre Rets arveretlige Regler anvendes. Ved Arvefald før 1922 bliver der derfor ikke Anvendelse for nogen af de følgende §§ (62—66). Selv de af disse, der ikke siger det udtrykkeligt, kan kun anvendes ved Arvefald efter Udgangen af 1921.

2. Disse §§ nævnes særskilt, fordi de indeholder Forældelsesregler, paa hvilke man ellers kunde anse Formueretsl. § 19 for anvendelig.

3. Naar Arveladeren er død før 1. Januar 1922, skulde efter Ordene i enhver Henseende de ældre (Note 1) arveretlige Regler anvendes. Ved Retspleje-Indfl. § 26.^{5o} og 6° gøres der dog et Par Undtagelser fra Reglen, idet Best. om Gældsansvaret ved Arvefald før 18. Juni 1920 modificeres noget. (Iøvrigt sker der ingen Ændring i Skiftereglerne. Ogsaa Testamentsfuldbyrderens Stilling bliver som i Overgangstiden, jfr. Retspleje-Indfl. §§ 25—26 og nærv. L.s § 33 Anm. 1). Fremdeles maa det antages, at Formueretsl. § 19 bliver anvendelig ogsaa paa Forældelse af den forbigaaede Arvings Ret, jfr. § 42³ og Mot. S. 23. Paa den anden Side kan mærkes, at man vedblivende maa anvende de ældre Regler om fideikommissarisk Substitution (»Einsetzung eines Nacherben«), selv om Successionen først indtræder efter 1. Januar 1922, og ligeledes de andre Best. i B. G. B., der sætter en Tids-

grænse for Virksomheden af Arveladerens Dispositioner (B. G. B. § 2044.^{2o}, §§ 2109, 2162, 2163, 2210).

Anm. Om det Tilfælde, at Arveladeren er død efter Udgangen af 1921, giver L. ingen almindelig Regel, og man kan ikke slutte modsætningsvis fra § 61, at dansk Rets Regler skal anvendes overalt, hvor §§ 62 ff. ikke gør Undtagelse. (Dette ses klart af § 64.^{3o}, der vilde være overflødig, hvis man ikke antog det her udviklede.) De Spørgsmaal, der ikke er løst i §§ 62—66, maa løses efter subsidiære Retskilder (Analogi og Forholdets Natur). Nogle Hovedpunkter skal her fremdrages. a) Med Hensyn til de almindelige Betingelser for Arv maa dansk Rets Regler normalt anvendes. Undtagelser gøres dog ved §§ 65—66. Fremdeles maa det antages, at en dispositiv Arvepagt (Aftale om Overdragelse af ikke falden Arv), der er indgaaet før 1922, maa bedømmes efter ældre Ret (B. G. B. § 312), jfr. Analogien af Formueretslovens § 15. b) Angaaende Arv efter Loven maa dansk Rets Regler ligeledes i Almindelighed anvendes. Dog erindres, at §§ 47 og 62 holder Reglerne om Ægtefællers Arveret og Fr. 18. Juni 1777 i Kraft. Fremdeles gør § 63 en Undtagelse med Hensyn til Afkortning af Arveforsbud, og §§ 53 og 54 medfører, at ældre Rets Regler maa anvendes paa Børn, der er erklæret for ægte før 28. Juni 1920 eller antaget i Barns Sted efter B. G. B.s Regler. Endelig maa man vistnok antage, at Reglen om, at Horebørn ikke arver eller arves af Moder og mødrene

Slægt, kun kan anvendes paa Børn, der er født efter 1921 (jfr. § 48 Anm.). Noget tvivlsomt er det, om Fr. 21. Maj 1845 § 9 i Overensstemmelse med Hovedreglen kan anvendes i alle Tilfælde, hvor Faderen er død efter Udgangen af 1921. Maaske bør det tillige kræves, at Barnet er født efter 1921; hertil er der dog næppe Grund, men ialtfald bør man ikke kræve, at Lysning er bestilt etc. efter Udgangen af 1921. c) Om Testamentsarv og anden Arv ifølge Viljeserklæring se

§ 64. d) Med Hensyn til Skiftet vil dansk Rets Regler fuldt ud gælde, da Best. i Retspleje-Indfl. § 25.2^o ikke kommer til Anvendelse ved Arvefald efter Udgangen af 1921. Der bestaar dog stadig ingen Pligt til at anmelde Dødsfaldet til Skifteretten, se Retspleje-Indfl. § 24, jfr. nærv. L.s § 43. Om Testamentsfuldbyrdere se § 64¹⁰. Om der skal afsættes Arv til en forsvunden Arving, afgøres efter dansk Rets Regler.

§ 62.

I Kraft bliver Bestemmelsen i § 31, 2det Punktum¹ samt Forordningen af 18. Juni 1777² med senere Ændringer. Forordningen af 13. Maj 1769³ med dertil sig sluttende senere Bestemmelser faar ikke Gyldighed i de sønderjydske Landsdele.

1. I Kraft bliver de særlige Bestemmelser i hidtil gældende Ret, hvorefter herreløs Arv tilfalder andre end Staten, se § 31². At § 31. 1. Pkt. ikke er nævnt, betyder ikke, at herreløs Arv ikke mere tilfalder Staten; men Statens Ret dertil følger nu af § 42.

2. Denne Forordning indeholder særlige Arveregler for Bondegårdene i Geestdistrikterne, se herom Cohn S. 84—86, Kähler S. 711 ff.

3. Fr. 13. Maj 1769 tillægges Selvejerbønder en særlig vidtgaaende Testationsret.

Anm. Af L.s Tavshed i Forbindelse med § 42 følger det, at de nyere Lovbestemmelser om »Anerbenrecht« (§ 32¹ og ²) falder bort. Naar en Ejendom, der tidligere var undergivet disse Regler, falder i Arv efter Udgangen af 1921, maa dansk Rets almindelige Arveregler altsaa anvendes.

§ 63.

Ved Arvefald efter Udgangen af December 1921 skal Forordning af 21. Maj 1845 §§ 10—13¹, forsaavidt Forskudet er ydet før det nævnte Tidspunkt, undergives følgende Modifikation², jfr. ogsaa § 47³:

Afkortning kræver ingen Viljestilkendegivelse, forsaavidt Ydelsen efter hidtil gældende Ret skulde afkortes ifølge Loven⁴; Arveladeren kan dog bestemme, at Afkortning ikke skal ske⁵.

Hvor det efter hidtil gældende Ret var en Betingelse for Afkortning, at Afkortning blev foreskrevet samtidig med Ydelsen⁶, har en senere truffen Bestemmelse om Afkortning ingen Virkning⁷.

1. Disse §§ indeholder Reglerne om Afkortning af Forstrækninger til en Livsarving. De træder i Kraft i Henhold til § 42; § 63 indeholder kun Overgangsbestemmelser.

2. Som Hovedregel anvendes Fr. 1845 §§ 10—13 altsaa ogsaa paa Forskud, der er ydet før 1922.

3. § 47 opretholder indtil videre B. G. B. § 2054, hvorefter Gaver fra Fællesbo anses for at være givet halvt af hver Ægtefælle; men denne Regel gælder ogsaa om Forskud ydet efter 1921 (forudsat at B. G. B.'s Regler om Ægteskab vedbliver at gælde efter den Tid).

4. d. v. s. selv om Arveladeren intet havde bestemt derom. Hidtil gældende Rets Regler herom findes i B. G. B. § 2050.1^o og 2°.

5. Denne Best. behøver ikke at træffes i Testamentsform; man bør paa den anvende Analogien af Reglen i Fr. 1845 § 10 om Afkørtningsbest.

6. Se herom B. G. B. § 2050.3^o.

7. d. v. s. ingen Virkning ifølge Afkørtningsreglerne; hvis den opfylder Betingelserne for at gælde som Testamente, kan den have Virkning som saadant.

Anm. Af B. G. B.'s Regler om Afkortning i §§ 2050—2057 vil foruden §§ 2050 og 2054 (se Note 3, 4 og 6 ovenfor) § 2051.2^o og § 2052 kunne finde Anvendelse ved Arvefald efter 1921, idet de angaar Testamentsarv, jfr. § 64.

§ 64.

Ved arveretlige Retshandler¹ bedømmes Spørgsmaalene om Form og Habilitet² efter den Lovgivning, der gjaldt paa Retshandelens Tid³.

Den, der før den 1. Januar 1922 havde Evnen⁴ til at oprette Testamente⁵ og har oprettet et retsgyldigt⁶ Testamente, beholder Evnen til at testere, selv om han ikke er fyldt 18 Aar⁷.

Om Arveladerens Disposition⁸ overskrider de Grænser, Loven⁹ sætter for hans Raadighed over Efterladenskaberne¹⁰, afgøres efter den ved Arveladerens Død gældende Lovgivning.

1. Herunder falder ikke blot Testamenter og Arvepagter («Erbverträge», § 38¹), men ogsaa Genkaldelse af Testamente, Løfte om ikke at oprette eller genkalde Testamente, Best. om Afkortning af Arveforskud, om Udelukkelse fra Arv, Gengivelse af forbrudt Arveret (jfr. § 65), Overdragelse af ikke falden (§ 61 Anm.), Afslag af Arv m. m. Det har ingen Interesse at drage en nøjagtig Grænse for Begrebet »arveretlige Retshandler«, da den i § 64.1^o udtalte Regel ogsaa gælder om familieretlige og formueretlige Retshandler, se Formueretsl. § 15. Afkald paa Arv er ogsaa en arveretlig Retshandel; men derom giver § 66 fuldstændige Regler.

2. »Habilitet« er det samme, som kaldes »Evne« i 2° og i § 35.

3. D. v. s. da Testamentet blev oprettet, Arvepagten indgaaet, Afkortningsbestemmelsen erklæret o. s. v. Efter § 64.1^o maa der m. H. t. Form og Habilitet sondres paa følgende Maade: a) Retshandler foretaget 1. Januar 1922 eller senere. Dansk Rets Regler anvendes fuldt ud, dog med een lille Undtagelse (§ 64.2^o, der kun faar Betydning ved Retshandler i Aarene 1922 og 1923). b) Retshandler foretaget i Overgangstiden (28. Juni 1920—31. December 1921). Reglerne maa søges i L.s § 2 smh. m. §§ 35—38. c) Retshandler foretaget i Tiden 1. Januar 1900 til 27. Juni 1920 (incl.). B. G. B.s Regler anvendes. d) Retshandler foretaget før 1900. Der sondres: For de kongerigske Enklavers Vedkommende anvendes dansk Rets Regler (Fr. 21. Maj 1845). For Resten af de sdi. Ldsd. ældre slesvigsk Ret, d. v. s. navnlig Fr. 4. Februar 1854, der gav Regler om Form og Habilitet ved Testamenter. Denne Fr. anerkendte det egenhændige («holografiske») Test.; dens Testationsalder var 21 Aar (Fuldmyndighed). — Det bemærkes, at Fr.s Paabud om, at Kvinder skulde have Kurators Medunderskrift til egenhændige Testamenter, er bortfaldet ved preussisk L. 21. Januar 1869, se Kähler S. 745. — Arvepagter krævede vistnok Testamentsform, se Kähler S. 755. Af det anførte følger det, at et egenhændigt (holografisk) Testamente, der retsgyldigt er op-

rettet før 1922, bevarer sin Gyldighed ogsaa efter dansk Rets Indførelse. Det samme gælder et Testamente oprettet af en 16aarig Person i Aarene 1900—1921. Paa den anden Side mærkes, at det egenhændige (holografiske) Testamente afskaffes med Udgangen af 1921, saaledes at Testamenter, der oprettes efter 1921, ubetinget undergives dansk Rets Former (Fr. 21. Maj 1845 §§ 24 og 25). Endnu erindres, at § 64 kun finder Anvendelse paa Arvefald efter Udgangen af 1921 (se § 61¹). Ved ældre Arvefald vil Reglen i § 61 være at anvende ogsaa m. H. t. Form og Habilitet ved arveretlige Retshandler; stor praktisk Betydning har dette dog ikke, men det kan faa Betydning m. H. t. Afslag og Overdragelse af Arv, der er falden før 28. Juni 1920, idet man her maa anvende B. G. B.s Regler, jfr. § 61 smh. m. § 33 Anm. 2

4. Se Note 2.

5. Saavel efter B. G. B.s Regler (§ 2229) som efter Overgangstidens Ret (L.s § 35) indtraadte Evnen til at oprette Testamente med det fyldte 16. Aar.

6. Efter Sammenhængen og under Hensyn til, at der siges »retsgyldigt« (ikke »gyldigt«) maa det antages, at det kun kræves, at Testamentet opfylder de fornødne Betingelser m. H. t. Form og Habilitet. Det kan ialtfald ikke gøre Reglen uanvendelig, at Testamentet delvis maa tilsidesættes paa Grund af Tvangsarvingers Ret e. l., næppe heller, at Testamentet bliver ugyldigt paa Grund af Mangler ved Viljen.

7. Af disse sidste Ord maa man slutte, at L. kun vil gøre en Undtagelse fra dansk Rets Krav om 18 Aars Alder. Reglen finder altsaa kun Anvendelse paa Personer, der ved Udgangen af 1921 var over 16, men under 18 Aar; og de Testamenter, disse Personer opretter efter 1921, maa være ugyldige, hvis Testator ved Oprettelsen ikke havde Fornuftens fulde Brug. § 64.2^o kan derfor omskrives saaledes: Testamenter kan efter 1921 oprettes af 16- eller 17-aarige Personer paa følgende Betingelser: a) at Testator var fyldt 16 Aar før 1922, b) at han før 1922 havde oprettet et rets-

gyldigt Testamente, c) at Testator ved Oprettelsen af det nye Testamente havde Fornuftens fulde Brug. Under samme Betingelser maa Oprekkeren kunne genkalde sine Testamenter (saavel det gamle som det nye, han maatte have oprettet efter 1921) og foretage alle andre Retshandler, der kræver »Testamentshabilitet«. Af § 64.2^o følger modsætningsvis, at den 16-aarige ikke kan oprette Testamente (uden kgl. Konfirmation), hvis han ikke før 1922 har oprettet et retsgyldigt Testamente; Hovedreglen er altsaa, at Personer, der 1. Januar 1922 er over 16, men under 18 Aar, fra denne Dag taber Testamentshabiliteten, indtil de fylder 18 Aar.

8. Denne Regel kan kun anvendes paa Testamenter, Arvepagter og Dødsgaver.

9. Om Arveladerens eget Løfte kan begrænse hans Raadighed over Efterladenskaberne, afgøres efter Lovgivningen paa Løftets Tid, jfr. om Arvepagter Anm.

10. Herved tænkes i første Række paa, om Dispositionen er i Strid med Tvangsarvingers (Tvangslodberettigedes) Ret. Ved alle Arvefald efter Udgangen af 1921 anvendes altsaa dansk Rets Regler om Tvangsarv (ogsaa om Ægtefællers Tvangsarv, se § 47.3^o), baade om hvem der er Tvangsarvinger, om Tvangsarvens Størrelse (se dog Undtagelsen i § 62.) og om Beskaffenheden af Tvangsarvingernes Ret (jfr. om Forskellen fra ældre Ret § 33 Anm. 1.) Heraf følger bl. a., at Tvangsarvingerne ikke kan kræve Livsgaver taget i Betragtning ved Tvangsarvens Fastsættelse, end mindre rejse noget Krav mod Gavemodtagerne (som de Tvangslodberettigede kan ved Arvefald før 1922 ifølge B. G. B. §§ 2325 ff.). Best. i § 64.3^o omfatter imidlertid langt mere end Tvangsarv, saaledes Spørgsmaalet, om Dispositionen efter sin Beskaffenhed overhovedet kan træffes ved Testamente. Reglen maa derfor anvendes, naar der spørges, om Arveladeren gyldigt kan fastsætte i Testamentet, at en Trediemand efter hans Død skal afgøre, hvad der skal ske med den efterladte Formue; ved Arvefald efter 1921 anvendes altsaa dansk Rets Regler i Stedet for B. G. B. §§ 2048, 2065, 2151 ff., 2193, 2198, 2200. Ved Arvefald efter 1921 vil man fremdeles ikke kunne anvende de Best. i B. G. B., der sætter en Tidsgrænse for Virksomheden af Arveladerens Dispositioner (B. G. B. § 2044.2^o, §§ 2109, 2162, 2163, 2210); ej heller begrænses Virkningen af Arveladerens Best. om »Vorerbe« af de ufravigelige Best. i B. G. B. §§ 2112 ff. smh. m. § 2136. Fremdeles maa det, naar Arveladeren er død efter 1921, afgøres efter dansk Rets Regler, hvorvidt der bør tages Hensyn til Best. om, at visse Genstande skal tilintetgøres, om, at

Skiftet skal udsættes i en Aarrække (B. G. B. § 2044.1^o er uanvendelig!), eller om hvorledes Skiftet skal ske; Best. om Indsættelse af en »Testamentsvollstrecker« vil derfor ingen Virkning faa, med mindre der efter dansk Rets Regler gives Vedkommende Udnævnelse som Executor testamenti. (De særlige Regler i Retspleje-Indfl. § 25 Nr. 3 er, som Ordene i § 25.2^o viser, uanvendelige!) Det anførte fører ikke til at frakende ældre Rets ufravigelige Regler enhver Virkning ved Arvefald efter 1921. For det første er det klart, at de faktisk vil faa Betydning, hvis Testator har rettet sig efter dem ved Affattelsen af sit Testamente. Hvis f. Eks. en Mand, der efterlader Ægtefælle, men ingen arveberettigede Slægtninge, kun har borttestamenteret Halvdelen af sin Formue, fordi han regnede med, at Hustruen havde Krav paa Halvdelen som Tvangslod, vil Hustruen faa Halvdelen. Eller hvis Testator har anordnet en fideikommissarisk Substitution og bestemt, at »Nacherbe« kun skal arve, hvis en eller anden Begivenhed indtræffer inden 30 Aar efter Arvefaldet, maa denne Bestemmelse respekteres, selv efter at B. G. B. § 2109 er faldet bort. For det andet vil de ufravigelige Regler undertiden kunne faa Betydning som deklaratoriske. Dette kan navnlig tænkes m. H. t. de ufravigelige Regler om Retsforholdet mellem »Vorerbe« og »Nacherbe« i B. G. B. §§ 2112 ff. smh. m. § 2136; naar Testator f. Eks. har fastsat enkelte Afgivelser fra B. G. B.s deklaratoriske Regler (de i § 2136 nævnte), maa man ofte antage, at han ønsker B. G. B.s øvrige Regler anvendt, og disse vil derfor faa samme Betydning, som hvis Testator havde truffet tilsvarende Best. i sit Testamente. Derimod kan man sikkert ikke opstille nogen Formodning om, at den, der har faaet legeret en bestemt Ting, kun skal have en Fordringsret (B. G. B. § 2174).

Anm. § 64 giver — selv bortset fra det i Note 3 i Slutningen om ældre Arvefald anførte — ingenlunde udtømmende Regler om arveretlige Retshandler; der skal derfor gøres nogle Bemærkninger om de vigtigste af de Spørgsmaal, som L. forbigaar. a) Hvad først Testamenter angaar, vil man udenfor de Forhold, der falder ind under § 64.3^o, næsten altid kunne anvende Grundsætningen i § 64.1^o. Saaledes maa det afgøres efter den ved Testamentets Oprettelse gældende Lovgivning, om Testamentet bliver ugyldigt paa Grund af Viljesmangel, Tvang, Svig o. l. Noget tvivlsomt er det, om Testamentets Indhold ogsaa (bortset fra § 64.3^o) skal bestemmes efter samme Regel. Som Hovedregel maa dette dog antages. Paa Testamenter, der er oprettet i Aarene 1900—1921,

bør man derfor anvende B. G. B.s Fortolkningsregler (f. Eks. §§ 2066 ff. M. H. t. § 2066 mærkes, at den, hvor en Arvelader før 1922 har indsat »die gesetzlichen Erben«, fører til at anvende dansk Rets Regler om Arv efter Loven, hvis Arveladeren er død efter 1921; men hvis der er Grund til at antage, at Arveladeren netop har villet testamentere til Fordel for de bestemte Personer, der var Arvinger efter B. G. B.s Regler, maa Arven selvfølgelig tillægges disse.) Fremdeles maa ogsaa Testamentets »Udfyldning« ved Hjælp af deklaratoriske Regler normalt ske efter Oprettelsestidens Lovgivning; men altid bør det dog næppe ske. Domstolene bør formentlig have en vis Frihed til at undlade at anvende ældre Rets Regler, hvor de er af en saadan Art, at de ikke kan antages at være taget med i Betragtning ved Testamentets Affattelse, saaledes hvis de angaar sjældne Tilfælde, som ingen vilde tænke paa (f. Eks. B. G. B. § 2073), eller hvis de sikkert ikke har været kendt af Testator (noget som hyppigt kan antages, hvor det vides, at ingen Jurist har medvirket ved Testamentets Oprettelse). b) Tilbagekaldelse af et Testament maa sikkert bedømmes efter den Lovgivning, der gjaldt ved Tilbagekaldelsen; dog maa Spørgsmaalet, om Tilbagekaldelse overhovedet kan ske, undertiden bedømmes efter en tidligere Lovgivning. Saaledes maa Spørgsmaalet om Virkningen af et Løfte om ikke at tilbagekalde et Testamente afgøres efter ældre Ret (B. G. B. § 2302), naar Løftet er afgivet før 1922; se fremdeles om fælles Testamenter nedenfor. Best. i B. G. B. § 2256 om, at et i offentlig Forvaring givet Testamente anses som tilbagekaldt, naar det udleveres Testator, kan ikke anvendes, naar Udleveringen sker efter Udgangen af 1921; men dersom det maa antages, at Testator har tilsigtet at tilbagekalde Testamentet paa denne Maade, vil det alligevel være tilbagekaldt, idet Tilbagekaldelses-

viljen maa anses for at være lagt tilstrækkeligt for Dagen. c) Med Hensyn til fælles og gensidige Testamenter maa Reglen i B. G. B. § 2265 om, at de kun kan oprettes af Ægtefæller, anvendes paa alle Testamenter, der er oprettet i Aarene 1900—1921 (se om Overgangstiden § 36²); Testamenter af nævnte Art, der er oprettet før 1900, vil være gyldige i Overensstemmelse med dagældende Ret. Spørgsmaalet, om saadanne Testamenter kan genkaldes, maa ligeledes afgøres efter den Lovgivning, der gjaldt ved Testamentets Oprettelse; men hvor Genkaldelse herefter kan ske, maa Spørgsmaalet om dens Form og om Habiliteten afgøres efter de ved Genkaldelsen gældende Regler (§ 64.1^o). d) Paa Arvepagter (d. v. s. »Erbverträge«, § 38¹) kan man vistnok med den af § 64.3^o flydende Undtagelse anvende Analogien af Formueretsl. § 15 og § 18.2^o. Herefter maa ældre Rets Regler anvendes paa ældre Arvepagter baade med Hensyn til Gyldighed, med Hensyn til Virkning (bortset fra § 64.3^o), og med Hensyn til Spørgsmaalet, om Ophævelse kan ske; men naar Ophævelse herefter kan ske, maa Ophævelsesretshandelen iøvrigt bedømmes efter dansk Ret, hvis den foretages efter Udgangen af 1921 (jfr. L.s § 64.1^o og Formueretsl. § 18.2^o). Om andre Arter af »Arvepagter« i videre Forstand se § 61 Anm. under a), § 64° og § 66. e) Hvad endelig angaar Døds-gaver, saa maa Gaver, der er givet før 1922, bedømmes efter B. G. B. § 2301. Gaveløfter, der gaar ind under denne Best., maa altsaa behandles efter de ovenfor fremstillede Regler om Testamenter og Arvepagter, hvoraf følger, at Gaveløftets Form bedømmes efter ældre Ret, men Spørgsmaalet om Tvangsarvingernes Ret efter dansk Rets Regler. Hvis Gaven omvendt efter B. G. B. var en gyldig Livsgave, kan Tvangsarvingerne formentlig intet Krav rejse.

§ 65¹.

Dersom en Arving før Indførelsen af den danske Straffelov² er idømt Straf for en Handling, der vilde gaa ind under Straffelovens § 304³, og ikke inden Udgangen af December 1921 har opnaaet Arveladerens Tilgivelse⁴, jfr. B. G. B. §§ 2337 og 2343, tager han ikke Arv⁵, hvis Arveladeren ved Testamente har erklæret dette for sin Vilje⁶.

1. § 65 finder kun Anvendelse ved Arvefald efter 1921. — Ellers gælder § 61. — Den hviler paa den Forudsætning, at Arveretsforbrydelsen ifølge Straffel. 10. Febr. 1866 § 304 indtræder, selv om den Handling, der begrunder Fortabelse af Arveret, er foretaget før 1922. Da Arveretten efter Straffel. § 304 imidlertid ikke fortabes ved selve Handlingen, men først ved at Arvingen under Straffesagen

bedømmes til at have sin Arveret forbrudt, udkræves der en særlig Bestemmelse for de Tilfælde, hvor Straffesagen paadømmes efter ældre Ret.

2. d. v. s. før 28. Juni 1920.

3. Det maa altsaa kræves, at Handlingen er rettet mod Slægtninge i opstigende Linie, og at den har den i § 304 angivne Karakter. Da det kræves, at Arvingen er idømt Straf,

maa det antages, at Bedømmelsen af Handlingen skal bygges paa Straffedommen.

4. Tilgivelsen kræver ingen Form og maa i det hele bedømmes efter ældre Ret.

5. Om ogsaa Forbryderens Afkom er udelukket fra Arv, maa afgøres efter dansk Rets Regler.

6. Testamentet maa udtrykkelig erklære, at Vedkommende ikke skal arve. Det er ligegyldigt, hvornaar Testamentet er oprettet; men hvis det er oprettet før 1922 og tager Sigte paa ældre Rets Regler, maa der kræves en Tilkendegivelse af, at Vedkommende heller ikke skal have Ret til Tvangslod. (En i Medfør af B. G. B. § 2336 truffen Best. herom vil være tilstrækkelig, forudsat at Formuen gyldigt er testet til andre.)

Anm. Hvis en under Straffel. § 304 fallende Handling er begaaet før 28. Juni 1920, men Straffedommen først afsiges efter denne Dag, vil Dommen vistnok ikke fradømme Arveretten (paa Grund af Best. i L. 28. Juni 1920 om Indf. af dansk Straffelovgivn. § 2). Heraf følger, at der ikke er nogen direkte Hjemmel for Arverettens Fortabelse i et saadant Tilfælde. Imidlertid bør man sikkert an-

vende Analogien af § 65 paa Tilfældet, da dette aabenbart vil ramme Lovgiverens Hensigt: at der ingen Regel findes om Tilfældet, skyldes alene, at Forslaget til L. om Straffelovgivn.s Indf. ikke kendtes af Udvalget, der affattede § 65. Hvad iøvrigt Fortabelse af Arveret og Arveløsgørelse af Tvangsarvinger angaar, saa vil ingen af B. G. B.s Regler kunne anvendes ved Arvefald efter 1921. Af dansk Rets øvrige Regler maa D. L. 5—2—74 uden Tvivl være anvendelig ved disse Arvefald, selv om Drabshandlingen er foretaget før — et ikke meget praktisk Tilfælde. — Reglen om Fortabelse af Arveret i Fr. 21. Maj 1845 § 3 er det vistnok under Overvejelse at ophæve. Skulde den ikke være ophævet før 1. Januar 1922, opstaar Spørgsmaalet, om den kan anvendes, hvor Skilsmiddommen er afsagt før 1922. Efter det almindelige Synspunkt, der ligger bag ved § 65, maa Spørgsmaalet besvares bekræftende; men da Resultatet vilde føles som meget haardt, og da Retsordenen ogsaa i andre Henseender søger at faa Retsforholdene endelig klaret ved selve Skilsmiden, kan det maaske forsvares at undlade at anvende den.

§ 66.

Et Arveafkalds¹ Gyldighed² og Retsvirkning³ bedømmes efter Reglerne paa den Tid, da Afkaldet blev givet. Bestemmelsen i § 64, 1ste Stykke kommer dog ogsaa til Anvendelse paa Retshandler, hvorved et Arveafkald ophæves⁴.

1. Herunder maa indbefattes ogsaa Afkald paa Legat og Tvangslod; det sidste maa efter 1922 anses som et Afkald paa Tvangsarv.

2. Ikke blot Form og Habilitet, men ogsaa andre Gyldighedsbetingelser.

3. derunder Spørgsmaalet, om Afkald paa Arv efter Loven har Virkning for andre end Vedkommende selv (f. Eks. for hans Børn). Det maa dog uden Tvivl afgøres efter den

ved Arvefaldet gældende Lovgivning, om Afkaldet bevirker, at Arveladeren faar Raadighed over en større Del af Efterladenskaberne (§ 64.5°).

4. Heraf følger, at Form og Habilitet bedømmes efter dansk Ret, hvis Ophævelsen sker efter 1921; B. G. B. § 2351 finder altsaa ikke Anvendelse.

§ 67.

Tidspunktet for denne Lovs Ikrafttræden fastsættes ved kongelig Anordning¹.

1. Anordning Nr. 280 af 28. Juni 1920 bestemmer, at en Række Love, deriblandt denne (se Nr. 3), »træder i Kraft fra Dags Dato.« Dette maa forstaas saaledes, at L. træder i Kraft den 28. Juni 1920 fra Dagens Begyndel-

se. M. H. t. Spørgsmaalet, hvornaar L.s enkelte Best. kan anvendes, henvises til det foregaaende, navnlig § 2³ og § 42³ i Slutn. Saa-vel L. som Anordningen er optaget i det Nr. af Lovtidende, der er dateret d. 8. Juli 1920.

Sagregister.

De store Tal henviser til Lovens Paragrafer og disses enkelte Stykker (1°, 2° o. s. v.), de smaa Tal (1²) til Noterne. A betyder Anmærkning. Hvor mange Tal anføres, er Hovedstederne mærket med * (foran).

Hvor der kun anføres et stort Tal, maa ogsaa Noter og Anmærkninger til Paragrafen løses. I Registret er optaget en Del tekniske tyske Udtryk, navnlig saadanne, der ikke kan gengives nøjagtigt ved danske Ord.

Mærk endnu: Dersom ingen særlig Regel findes i Loven om, hvornaar dansk Ret paa et vist Omraade er indført, er dansk Ret indført fra og med 1. Januar 1922, se §§ 2 og 42, der altid maa efterses foruden de nedenfor anførte Steder. Det anbefales ogsaa at læse Anm. under Lovens Overskrift.

Adoption, Adoptivbørn 13⁷, 14¹, 15³, 21, *23, 28², *54, 60¹.

Afkald paa Arv 33¹, 66.

Afkortning af Arveforsku 33 A 1, 61, 63, 64.1^o.

Afslag af Arv 33 Nr. 1, 33 A 2 (b), 61, 64.1^o. Afsløng 13.2^o, 49¹.

Afsætning af Arv 33 A 1, 61.

Aftaler 42³, se arveretlige Retshandler.

Akkvisitiv Arvepagt 33 Nr. 4, 38, 61, 64.1^o og 3°, 64 A (d).

Alimentation, se Børn udenfor Ægteskab, Underholdspligt.

Amtmand 3.1^o, 3°, 10², 13, 14.2^o, 15.1^o, 19.1^o, 19³, 47.1^o, 47.2^o, 48³, 49, 59.5^o, 60.

Amtsrepartitionsfond 14.2^o.

Amtsret 4.1^o, 12, 23°.

Anbringelse af Børn 17—18, 20, 21, 50³, 51.

Anbringelse af Umyndiges Midler 24—26, 59.

Anerbenrecht 32, 61, 62.

Anmeldelse af Dødsfald 4, 43, 61 A (d).

Anmeldelse af Fødsel 4, 43.

Anmeldelse af Navn 4, 6, 23.1^o, 43, 52.

Annahme an Kindesstatt, se Adoption.

Anordning, hvilke Regler der kan ændres ved Anordning 2¹.

Antagelse af Arv 33 Nr. 1, 33°, 61.

Arv 31—39, 40.2^o, 47.1^o og 3°, 61—66. Se Afslag, Afsætning, Anerbenrecht, Antagelse, Betingelser, Erbschein, Gældsansvar, Landejendom, Overdragelse af Arv, Testamente, Tvangsarv samt de følgende Ord.

Arv ifølge Loven 31, 32, *32 A, 40.2^o, 61, *61 A (b), 62, 63. Se Adoption, Legitimation.

Arveafkald 33¹, 66.

Arveforsku 33 A 1, 61, 63, 64.1^o.

Arvefølge v. Landejendom 32, 33 A 1, 61, 62; se iøvrigt Arv ifølge Loven.

Arvekøb 33 Nr. 6, 61; se dispositiv Arvepagt.

Arveløsgørelse 39 A, 61, 64.1^o, 65.

Arvepagt (Erbverdrag) 33 Nr. 4, 38, 61, 64.1^o og 3°, 64 A (d); se iøvrigt dispositiv, konservativ, renunciativ A.

Arveretlige Retshandler 61, 64.1^o, 64 A; se iøvrigt Afkald, Afslag, Afkortning, Arvepagt, Genkaldelse, Testamente.

Arveretsforbrydelse 61, 64¹, 65.

Arvesøgmaal 33 A 1, 61.

Arvingers Ansvar for Raaden over Bo 33¹, 61; Forbigaaelse, Forsvinden 33 A 1, 61³, 61 A; Gældsansvar, se dette Ord; indbyrdes Retsforhold 33 A 1 og 2, 61.

Arvinghøj Formue 31, 33 Nr. 5, 61, 62¹.

Aufgebot, se Lysning, Proklama.

Auflage 33 Nr. 2, 61.

Aussteuer 13 A, 49.3^o.

Baandlæggelse af Arv 39, 61.

Barn, se Børn.

Barselfærdsbidrag 13, 14, 16, 49².

Befreite Vormundschaft 24.2^o 58, 59 A; se Formynder.

Beglaubigug, öffentliche 2¹.

Begravelse 4.3^o, 43.

Begravelsesomkostninger 33 A 1, 61.

Beistand 25², 29¹, 50.2^o, *56, 59³, 59⁷.

Beskikkelse af Beistand, Pfleger, Voimund 3.3^o; af Værg 55.

Beslag paa Løn 13.2^o, 13 A, 49¹.

Betingelser for Arv 33¹, 61, 61 A (a).

Betingelser for Ægteskab 7, 8, 10, 47.

Beurkundung, gerichtliche oder notarielle 2¹.

Bevillinger, 5, 6, 10, 23, 33 A 1, 35³, 39, 47, 53, 54.

Bigamibørn, Blodskamsbørn 47⁷, 47⁸.

Bondegaarde, Arv af 32, 61, 62.

Borgerligt Ægteskab 9¹, 47².

Borteblevne Personer 2¹, 33 A 1, 46.

Børn, se Adoption, Forældremagt, Legitimation, Umyndige, Underholdspligt, Ægtebørn og de følgende Ord.

Børn udenfor Ægteskab, Arv 48 A, 61 A, Navn 52; Underhold 13, 14, *16, 22, 49.1^o og 2°, 54³; Værg 50¹, 55³.

Børnehjem 17.2^o.

Børnetilsyn 17—21, 51.

Civilstandsregistre *4, 6.2^o, 23.1^o, *43, 52.1^o.

Danske fra Danmark udenfor de sdj. Ldsd. 8, 9, 40.

Deponerung af Testamente og Arvepagter 36 A, 37², 38.2^o, 64 A (b).

Dispositiv Arvepagt 33¹¹, 61, 61 A (a), 64.1^o.

Dommer, se Underretsdommer.

Dødsanmeldelse 4, 43, 61 A (d).

Dødsbo, Behandling af 33 A 1 og 2, 34³, 61³, 61 A (d); Raadighed over 33 Nr. 3, 33 A 2 (b), 61.

Dødserklæring, Dødsformodning 2¹, 33 A 1, 46. Dødsgave 61, 64.1^o og 3°, 64 A (e).

Efterlysning af Alimentant 13°, 15.1^o, 16.1^o, 49.2^o.

Efternavn 6, 47, 52; se Adoption.

Egenhændigt Testamente 35.2 Pkt., 36, 61, 64³.

Ehelichkeitserklæring 23.1^o og 3°, 53.

Eidesstattliche Versicherung 2¹.

Elterliche Gewalt 3.3^o, 23¹, *24 A, *24—28, *50, 55², 55³, 57¹, 59, 60.

Enke under Lavværg 45¹.

Enkebørn, Understøttelse til 14 A.

Enterbung 39 A, 61, 65.

Erbschein 33 Nr. 7 og sidste Stk., 33 A 2 (b).

Erbverdrag 33 Nr. 4, 38, 61, 64.1^o og 3°, 64 A (d).

Evne, se Habilitet.

Executor testamenti 33 A 1, 64¹⁰; se Testamentsfuldbyrder.

Exheredation 39 A, 61, 65.

Fader udenfor Ægteskab, hvem der auses som F. 16, 22, 49.1 Pkt.

Familienavn 6, 47, 52; se Adoption.

Familieraad 30.2^o.

Fattighjælp som Ægteskabshindring 7 A, 8¹, 47.

Fattigvæsenets Krav paa Underholdsbidrag 13 A, 14, 49¹, 49².

Fideikommissarisk Substitution 34, 61³, 64¹⁰, 64 A.

Flytningsanmeldelse, bidragspligtig Faders 13², 15.1⁰, 16.1⁰, 49.2⁰.

Forbigaaelse af Arving 33 A 1, 61³, 61 A.

Forbrydelse af Arveret 61, 64¹, 65.

Forbryderske og forsømte Børn 17—19, 51.

Forbud mod Udbetaling af Løn 13.2⁰, 13 A, 49¹.

Forfatterret 31 A, 33 A 1 i Slutn.

Forlovelse 47.

Form for Viljeserklæringer *2¹, 11, 22, 23.3⁰, 33 Nr. 1 og 6, 36—38, 47, 61, 64.1⁰.

Formueforholdet mellem Ægtefæller 11 A, 40.2⁰, 47.

Formynder *24 A, 24—27, 28¹, 29, *55; Formynders Beskikkelse 3.3⁰; se Værge.

Formynderskabsret, Formynderskabssag 3, 47².

Forsvunden Arving 33 A 1, 61³, 61 A.

Forsvunden Person 2¹, 33 A 1, 46.

Forsørgelsespligt, overfor det offentlige 13¹, 13 A, 49¹, 49²; se iøvrigt Underholdspligt.

Fortabelse af Arveret 61, 64¹, 65.

Fortgesetzte Gütergemeinschaft 11 A, 33 Nr. 1 og 7, 33⁰, 33 A, 47.

Fortolkning, af denne L. 1³, af Testamenter og Arvepagter 64 A.

Forvaring af Testamenter og Arvepagter 36 A, 37², 38.2⁰, 64 A (b).

Forældelse 16.2⁰, *42³, 46 A, 47¹, 47³, 49.3⁰, 61³.

Forældre, se Umyndiges Midler, Underholdspligt.

Forældremagt, Forældremyndighed 2¹, 40.2⁰, 47.1⁰, 47⁰, 47.2⁰, *50, 53, 55.1⁰, 56¹, 60⁰; se iøvrigt elterliche Gewalt, Sorge für die Person samt Adoption, Legitimation og Fratagelse.

Fraskilt Hustrus Navn 6.1⁰, 47.

Fratagelse af Forældremagt 17—18, 50¹, 50.2⁰, 51.

Fuldmyndighedsalder 5 A, 44 A.

Fuldmyndighedsbevilling el. -dekret 5.

Fürsorgeerziehung, se offentlig Opdragelse.

Fyrstelige Personer 41.

Fælles Testamente 36², 37.2 Pkt., 61, 64 A (c).

Fødselsanmeldelse 4, 43.

Fødselsregister 4, 6.2⁰, 23.1⁰, 43, 52.1⁰, 52¹.

Gaver i Strid med Tvangslodberettigedes (Tvangsarvingers) Ret 61, 64¹⁰, 64 A (c), se Arveforskud.

Gegenvormund 3.3⁰ (Beskikkelse), 24 A, 55.2⁰, 59².

Gemeindewaisenrat 30.1⁰.

Genkaldelse af Testamente 37, 61, 64.1⁰, 64 A (b).

Gensidigt Testamente 36², 37.2 Pkt., 61, 64 A (c).

Geschäftsfähigkeit 1², se Habilitet, Umyndige, Gesetzliche Erben (B. G. B. § 2066) 64 A (a); se Arv ifølge Loven.

Gift Kvinde 3¹, 50², se Ægtefælle.

Godkendelse af Retshandler for Umyndige 3¹, 24¹, 47², 59.5⁰.

Grundbog 3¹⁰, 32, 45.1⁰.

Güterrechtsregister 12, 40¹², 47.

Gældsansvar, Arvingers 33 Nr. 2, 33 A 1 og 2, 61³; Vorerbe og Nacherbe 34; Ægtefællers 11 A.

Habilitet v. Testamenter 35, 64.1⁰ og 2⁰; Arvepagter 38 A, 64.1⁰; andre arveretlige Rets-

handler 64.1⁰, 64¹; til Ægteskabs Indgaaelse 10, 47²; se iøvrigt Umyndige.

Herreløs Arv 31, 33 Nr. 5, 61, 62¹.

Hjemstedsbevis ved Ægteskabs Indgaaelse 7³, 47.

Hjælpeværge 3.3⁰ (Beskikkelse), 25², 29¹, 50.2⁰, *56, 59³, 59⁷.

Holografisk Testamente 35.2 Pkt., 36, 61, 64³.

Hor, (Fr. 21. Maj 1845 § 3) 65 A, som Ægteskabshindring 8¹, 10, 47.

Horebørn 48 A, 61, 61 A.

Hustru 3¹, 50²; se Ægtefælle.

Ikrafttræden, Lovens 2³, 42³, *67.

Inddrivelse af Underholdsbidrag 13.2⁰, 49.2⁰.

Indkaldelse af Kreditorer 33⁰, 33 A 1 og 2, 61³.

International Privatret 40.

Juridiske Personer 1².

Justitsminister(ium) 3¹, 3³, 3.2⁰ og 4⁰, 4.1⁰ og 2⁰, 6⁷, 9², 10, 12, 21¹, 24.1⁰, 39, 43, 47, 57³, 59⁰.

Kirkelig Vielse 9¹, 47².

Kirkeminister(ium) 4.

Kollation 33 A 1, 61, 63, 64.1⁰.

Kommunalbestyrelse 19, 20.

Kommuneforstander 36.

Konkursbehandling af Dødsbo 33 A 2 (a), 61.

Konservativ Arvepagt 61, 64.1⁰, 64 A (b).

Kreditorer i Dødsbo 33 A 1 og 2, 61³.

Kredskasse 14.2⁰.

Kuldlysning 23.

Kundgørelse, se Lysning, Umyndiggørelse.

Kunstnerret 31 A, 33 A 1 i Slutn.

Kuratel, Kurator 44 A, 55 A; se Pfleger.

Laanebestyrelse 24.3⁰.

Landejendom, Arv af 32, 33 A 1, 61, 62.

Lavværge 45¹.

Legat 33 Nr. 1 og 2, 61, 64¹⁰, 66¹.

Legitimation af et Barn, v. Bevilling 23, 53; v. Kuldlysning 23, v. Ægteskab 22, 48 A.

Legitimation, som Arving 33 Nr. 7, 33 A 1 og 2 (b), 61; som Testamentsfuldbyrder 33¹⁴, 61.

Livsarving, se Arv ifølge Loven, Arveforskud, Tvangsarv, uskiftet Bo.

Lysning 8.2⁰, 9², 10, 47.

Militæres Ægteskab 7, 8¹, 47.

Mindreaarighed 5 A, 6.1⁰, 44 A, 55 A, 60.

Ministerialbøger 4⁰, 4.2⁰, 43.

Modformynder 3.3⁰ (Beskikkelse), 24 A, 29¹, 55.2⁰, 59².

Myndighed 5 A, 40.2⁰, 44 A, se Umyndige.

Nacherbe 34, 61³, 64¹⁰, 64 A.

Navn 6, 47, 52; se Adoption, Anmeldelse.

Navneforandring 6, 23, 43, 52.

Navnerettelse 6.2⁰, 43, 52¹.

Normalbidrag 14.2⁰, 49.2⁰.

Notarius *2¹, 11, 22, 23.3⁰, 36, 38.

Nutznießung, elterliche 23¹, *28, 54 A, *60.

Offenbarungsseid 2¹.

Offentlig Opdragelse 17—19, 51.

Offentlig Udbetaling af Underholdsbidr. 14, 49.2⁰.

Opdragelsesanstalt 17.2⁰, 50⁰.

Opgivelse af Arveret 33¹, 66.

Overdragelse af Arv, falden Arv 33 Nr. 6, 61; ventendes Arv 33¹⁴, 61, 61 A (a), 64.1⁰.

Overformynderi 24, 26—28, 39¹, 59, 60.

Overgangsbestemmelser 42³.
 Overgangstidens Længde Anm. foran 1.
 Overværgeraad 17, 18, 19.6⁰, 51.
 Overøvrighed, se Amtmand.
 Paalæg, 33 Nr. 2, 61.
 § 9 - Børn 61 A (b).
 Paternitet, m. H. t. Ægtebørn 48; Børn udenfor Ægteskab 16.1⁰ og 2⁰, 16 A, 22, 49.1⁰.
 Personlig Myndighed 5 A, 6³, 44, 45⁵, se Forældremagt.
 Personregister (fører) *4, 6.2⁰, 9, 22, 23.1⁰, *43, 52.1⁰.
 Pfleger 24.2⁰, 25², 29¹, *57, 58, 59⁷.
 Pflichtteil 33 A 1, 61, 64¹⁰; se Tvangsarv.
 Plejebørn 20, 21.
 Privilegerede Personer 41.
 Proklama 33⁶, 33 A 1 og 2, 61³.
 Præskription 16.2⁰, *42⁵, 46 A, 47¹, 47⁵, 49.3⁰, 61³.
 Præst 4.3⁰, 43; se kirkelig vielse.
 Pupillautoritet *3.1⁰ og 2⁰, 25—26, 28, 29, 30, 55, 56, *59, 60.
 Registrering 3⁰, 45³, 45⁵; se iøvrigt Grundbog, Landejendom, Personregister, Ægtepagtsbog.
 Rente af Børns Formue 23¹, *28, 54 A, *60.
 Rentegaarde 32, 62 A.
 Renunciativ Arvepagt 33¹, 66.
 Retshandler, arveretlige 61, 64.1⁰, 64 A; for en umyndig 3¹, 24¹, 59.5⁰.
 Salg af Arv, falden 33 Nr. 6, 61; ventendes 33¹¹, 61, 61 A (a), 64.1⁰.
 Schlüsselgewalt 3¹ (c), 47.
 Selvejerbønderes Testationsret 62.
 Separation 47; Forældremagt v. S. 3¹ (f), 47⁶.
 Skifte af Dødsbo 33 A 1 og 2, 34⁵, 61³, 61 A (d), 64¹⁰; uskiftet Bo 33⁵, 33 A 2 (a).
 Skifte af Ægtefællers Fællesbo 11 A.
 Skilsmisse 2¹, 47; Forældremagt v. S. 2¹, 3¹ (f), 47⁶, 47¹³; Fortabelse af Arveret v. S. 65 A.
 Sogneudvalg 19.4⁰, 20.2⁰, 51¹.
 Sognevæjsensraad 30.1⁰.
 Sorge für die Person 3¹ (f), 6³, 17.2⁰, *17 A, 47⁶, 47¹³, *50.
 Sprog 4³, 12³, 36.
 Standesbeamter 4¹, 4³, 9, se Personregister.
 Statens Ret til Arv 31, 33 Nr. 5, 61, 62¹.
 Stifbørn, Stifforældre 13 A, 14¹, 49.1⁰, 52.
 Stiftelser 1².
 Substitution, fideikommissarisk 34, 61³, 64¹⁰, 64 A.
 Svenskes Ægteskab 7³, 47.
 Sønderjydske Landsdele 1¹.
 Sørgetid 10¹, 47.
 Testamente, Aabning 33 Nr. 4, 33 A 2 (b), 61; Form 36, 61, 64.1⁰; Fortolkning 61, 64 A (a); Forvaring 36 A, 37², 64 A (b); Habilitet 35, 61, 64.1⁰ og 2⁰; Indhold 61, 64 A (a); Kompetence *33 A 1, 39, 47, 47¹¹, 47¹⁴, 61, 62.2 Pkt., *64.3⁰, 65, 66³; Ugyldighed 61, 64 A (a); se Danske, fælles T., Tilbagekaldelse.
 Testamentsfuldbyrder (-vollstrecker) 33 A 1, 33¹⁴, 61³, 64¹⁰.
 Testamentsværg 57.2 Pkt.
 Tilbagekaldelse af Testament 37, 61, 64.1⁰, 64 A (b).

Tilblivelse, Lovens, A foran § 1.
 Tilvækst 61, 64 A (a).
 Tinglæsning 3.6⁰, 23³, 45.1⁰.
 Tvangsarv, Tvangsloed *33 A 1, 39, 47, 47¹¹, 47¹⁴, 61, 62.2 Pkt., *64.3⁰, 64 A (e), 65, 66¹, 66³.
 Tysk Mont 24⁵, 25 A.
 Tysk Sprog 4³, 12³, 36.
 Udbetaling af det offentlige 14, 49¹, 49.2⁰.
 Udbytte af Børns Midler 23¹, *28, 54 A, *60.
 Udenlandske Effekter 25.2⁰.
 Udlænding 7, 9, 40, 47.
 Udpantning 13.2⁰, 49¹.
 Udstyr til Døtre 13 A, 49.3⁰.
 Udvandningsforbud for Alimenter 13⁰, 49².
 Ugyldighed, Ægteskabs 47, 47⁷, 48 A, 49⁷.
 Umyndige 3.2⁰, 5 A, 44—45; umyndiges Midler 3.2⁰, 24—28, 58—60, se iøvrigt Formynd, Kurator, Pfleger, Værg; umyndiges Rets- handler 44, *44 A.
 Umyndiggørelse 3¹ (g), 3³, 3.2⁰, 3⁵, *3.6⁰, 24², 24⁸, 35³, *45.
 Underhold af Arv (Dødsbo) til Familien el. til Kvinde, der er med Barn 33 A 1, 61.
 Underholdspligt, i Alm. 13, 49.2⁰; overfor Børn 3¹ (e), 13.2⁰, 14—16, 17, 40.2⁰; Børnebørn og Forældre, 13 A, 49¹, Ægtefælle 2¹, 49⁷; se Adoption, Børn udenfor Ægteskab, Legitimation, Stifbørn.
 Underrettsdommer 3, 4, 6⁷, 12, 17.1⁰, 18, 19.6⁰, 23.2⁰, 25.2⁰, 26, 28, 29, 30.2⁰, 47, 59, 60¹.
 Underøvrighed 3³, 6; se iøvrigt det foregaaende Ord.
 Undfangelsestid 16.2⁰, 48, 49.1⁰.
 Uskiftet Bo 11 A, 33 Nr. 1 og 7, 33⁶, 33 A, 47.
 Uægte Børn, se Børn udenfor Ægteskab.
 Ventendes Arv 61, 61 A (a).
 Ventetid 10, 47.
 Vielse 9, 47².
 Vielsebrev 8³, 10, 47.
 Vormund, Vormundschafft 3.3⁰, *24 A, 24—27, 29, *55, se Værg.
 Vormundschaftsgericht 3.
 Værg 24 A, 55—57, 59; Regnskab 59.3⁰; Rets- handler 59.5⁰, Vederlag 59.3⁰; se Formyn- der.
 Værgaadkomst 55³, 56, 57.
 Værgaansvar 59¹.
 Værgbetingelser 55³, 56³, 57³.
 Værgpligt 55³.
 Værgeraad 18—19, 50¹, 50⁶, 51.
 Waisenpflegerinnen 30¹.
 Ægtebørn, hvem der er Æ. 48 samt Legitima- tion: se Forældremagt, Nutzniezung, Underholdspligt.
 Ægtefæller 2¹, 3¹, 40.2⁰, *47; Formueforhold 11 A, 40¹², se Underholdspligt.
 Ægtepagt 11, 47.
 Ægtepagtsbog 12, 40¹², 47.
 Ægteskab 3¹, 6.1⁰ 3 Pkt., *7—12, 40.2⁰, *47; se de nærmeste Ord samt uskiftet Bo, Vielse.
 Ægteskabsalder 10, 47².
 Ægteskabsbetingelser 7, 8, 10, 47.
 Ægteskabsbrud, Fortabelse af Arveret 65 A;
 Ægteskabshindring 8¹, 10, 47.
 Ægteskabsløfte 47.
 Ægthed, Bevis for 3¹ (g), 48.